NANCY H. KLEINBAUM are capacitatea de a scrie despre lucruri diferite în registre diferite. Textele ei sunt accesibile şi răsplătitoare. Kleinbaum îşi alege teme care decupează din imediat personaje memorabile şi meritorii. O astfel de carte, scrisă cu ancoră în real, este *Povestea autorizată a aurului american.* Ea nu prezintă goana după îmbogăţire din trecutul californian, ci performanţele lotului feminin de gimnastică al SUA şi felul cum Shannon Miller, Dominique Dawes, Kerri Strug sau Amanda Borden au devenit din copii promiţători modele naţionale. Dar N. H. Kleinbaum nu este doar reporter. Ea are certe calităţi de romancier, fapt ilustrat de *Cercul Poeţilor Dispăruţi,* o carte care de câţiva ani încoace se află în programa şcolară a multor instituţii de învăţământ din America. Romanul a cunoscut un succes intercontinental comparabil cu al filmului omonim în care au jucat, printre alţii, Robin Williams şi Ethan Hawke. Povestea profesorului John Keating şi a revoluţiei sale pedagogice la un colegiu american reia cu mijloacele literaturii o temă nicicând epuizabilă: cea a nevoii de modele.

N.H. KLEINBAUM

Cercul Poeţilor Dispăruţi

După un film distribuit de *Touchstone Pictures.*

Produs de STEVEN HAFT, PAUL JUNGER WITT,

TONY THOMAS. Pe baza scenariului scris

de TOM SCHULMAN. Regizor PETER WEIR

Traducere din engleză de FELICIA IENCULESCU-POPOVICI

DEAD POETS SOCIETY
A novel by N.H. Kleinbaum, Based on the motion picture written by Tom Schulman.
Copyright © 1989 by Touchstone Pictures. Originally published in the United States and Canada by Bantam Books as DEAD POETS SOCIETY. This translated edition published by arrangement with Hyperion.
© HUMANITAS, 2005, pentru prezenta versiune românească

— Domnule Keating? strigă Neil după el. Domnule? O, căpitane! Căpitanul meu?

Keating se opri si aşteptă ca băieţii să-1 ajungă din urmă.

— Ce-a fost Cercul Poeţilor Dispăruţi, domnule? întrebă Neil.

Pentru o fracţiune de secundă, Keating se înroşi la faţă.

— M-am uitat printr-un anuar mai vechi, explică Neil, si...

— Nu-i rău că faci muncă de cercetare, spuse Keating, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

Băieţii aşteptară ca el să mai adauge ceva.

— Totuşi, ce a fost? insistă Neil. Keating se uită în jur, ca să se asigure că nu era nimeni cu ochii pe ei.

— O organizaţie secretă, spuse el aproape în şoaptă. Nu ştiu ce părere ar avea actuala direcţiune despre asta, dar mă îndoiesc că ar reacţiona pozitiv.

Ochii lui cercetară cu atenţie campusul, în timp ce băieţii îşi ţineau respiraţia.

— Băieţi, sunteţi în stare să păstraţi un secret?

1

În interiorul capelei de piatră a Academiei Welton, un colegiu privat, cuibărit printre colinele îndepărtate ale Vermontului, mai bine de trei sute de băieţi, toţi îmbrăcaţi în uniforma şcolii, aşteptau în băncile dispuse de o parte şi de alta a naosului, înconjuraţi de părinţi cu feţe strălucind de mândrie. În acorduri de cimpoi, un bărbat scund, înfăşurat în faldurile unei robe, aprinse o lumânare şi dădu semnalul de începere a unei procesiuni alcătuite din elevi care duceau steaguri, profesori îmbrăcaţi în robe şi foşti absolvenţi care mergeau pe un coridor placat cu ardezie, care ducea la venerabila capelă.

Cei patru băieţi care purtau drapelele mărşăluiră solemn până la podium, urmaţi fără grabă de bărbaţii în vârstă, ultimul dintre ei ducând cu mândrie lumânarea aprinsă.

Directorul Gale Nolan, un bărbat voinic, puţin peste cincizeci de ani, stătea pe podium, aşteptând încheierea procesiunii.

— Doamnelor şi domnilor... băieţi... spuse el solemn, arătând către cel care ducea lumânarea. Lumina cunoaşterii.

Auditoriul aplaudă politicos, în timp ce domnul mai în vârstă înaintă uşor cu lumânarea în mână. Cimpoierul îi luă locul în colţul podiumului, iar cei patru purtători, după ce îşi coborâră drapelele pe care se citeau cuvintele „Tradiţie”, „Onoare”, „Disciplină” şi „Excelenţă”, se aşezară în linişte alături de restul auditoriului.

Domnul care ducea lumânarea se îndreptă către primele rânduri ale publicului, acolo unde erau aşezaţi elevii cei mai tineri, care ţineau în mâini lumânări încă neaprinse. Încet, el se aplecă, aprinzând lumânarea primului elev de pe rând.

— Lumina cunoaşterii va trece din generaţie în generaţie, intona solemn directorul Nolan, în timp ce fiecare băiat îi aprindea lumânarea celui aflat alături.

— Doamnelor şi domnilor, stimaţi absolvenţi şi elevi ai acestei şcoli... Anul 1959 marchează cel de-al o sutălea an de existenţă a Academiei Welton. În urmă cu o sută de ani, în 1859, patruzeci şi unu de băieţi se aflau în această încăpere şi li s-a adresat aceeaşi întrebare cu care sunteţi întâmpinaţi şi voi la începutul fiecărui semestru.

Nolan făcu aici o pauză de efect, în timp ce trecu cu privirea peste toată sala plină de feţe tinere, crispate şi copleşite de spaimă.

— Domnilor, spuse el cu un glas tunător, care sunt cei patru stâlpi?

Mişcările picioarelor rupseră tăcerea încordată când elevii se ridicară în poziţie de drepţi. Todd Anderson, un băiat de şaisprezece ani, unul dintre puţinii care nu purtau uniforma şcolii, avu un moment de ezitare când cei din jurul său se ridicară. Faţa îi era trasă şi nefericită, iar ochii întunecaţi de supărare. Deşi mama lui îl încurajase discret, se mulţumi să-i urmărească pe cei din jur strigând la unison:

— Tradiţie! Onoare! Disciplină! Excelenţă!

Nolan încuviinţă din cap şi băieţii se aşezară la loc. Când scârţâitul scaunelor se potoli, o tăcere solemnă puse stăpânire pe capelă.

— În primul său an de existenţă, spuse decanul Nolan cu un glas puternic la microfon, la Academia Welton au absolvit cinci elevi.

Urmă o pauză. Apoi Nolan continuă.

— Anul trecut au absolvit aici cincizeci şi unu de elevi şi peste 75 la sută dintre ei au mers la universităţi din Ivy League![1]

Un ropot de aplauze umplu încăperea, pe când părinţii plini de mândrie, aşezaţi alături de fiii lor, îl felicitau pe Nolan pentru eforturile sale. Doi dintre purtătorii de steaguri, Knox Overstreet şi prietenul lui, Charlie Dalton, amândoi în vârstă de şaisprezece ani, aplaudară şi ei. Purtau amândoi cu mândrie uniforma Academiei Welton şi aşa, aşezaţi între părinţii lor, erau personificarea viitorilor studenţi din Ivy League. Knox avea părul cârlionţat, tuns scurt, un zâmbet încrezător şi o constituţie atletică. Charlie era un băiat arătos, care dădea impresia unui tânăr din lumea bună.

— Astfel de realizări, continuă decanul Nolan, în timp ce Knox şi Charlie priveau în jur la colegii lor, sunt rodul ataşamentului faţă de principiile predate în această şcoală. De aceea părinţii continuă să-şi trimită fiii aici şi de aceea suntem cea mai bună instituţie de acest fel din Statele Unite.

Nolan făcu o pauză pentru aplauzele care-i urmară cuvintele.

— Nou-veniţilor, continuă el, îndreptându-şi atenţia către cei mai tineri dintre băieţii care intrau în rândurile Academiei Welton, cheia succesului vostru sunt cei patru stâlpi sau principii de bază. Este valabil şi pentru cei din clasele mari, precum şi pentru elevii veniţi prin transfer.

Todd Anderson începu din nou să se foiască pe scaun în momentul menţionării elevilor transferaţi, faţa lui trădându-i timiditatea.

— Cele patru principii sunt dictonul acestei şcoli şi vor deveni cheia de boltă a vieţii voastre. Richard Cameron, candidat la titlul de membru al Societăţii Welton! strigă Nolan, şi unul dintre băieţii care ţinuseră steaguri sări în picioare.

— Da, domnule! răcni Cameron, în timp ce tatăl lui, aşezat alături, strălucea de mândrie.

— Cameron, ce este tradiţia?

— Tradiţia, domnule Nolan, înseamnă să iubeşti şcoala, patria şi familia. Tradiţia noastră la Welton este să fim cei mai buni!

— Bine, domnule Cameron. George Hopkins, candidat la titlul de membru al Societăţii Welton. Ce este onoarea?

— Onoarea înseamnă demnitate şi îndeplinirea datoriei! răspunse băiatul.

— Bine, domnule Hopkins. Knox Overstreet, candidat de onoare la titlul de membru al Societăţii.

Knox, care ţinea şi el un steag, se ridică în picioare.

— Da, domnule.

— Ce este disciplina? întrebă Noian.

— Disciplina este respectul pentru părinţi, profesori şi directorul şcolii. Disciplina vine din interior.

— Mulţumesc domnule Overstreet. Candidat de onoare Neil Perry.

Knox se aşează zâmbind. Părinţii lui, aflaţi de o parte şi de alta, îl atinseră în semn de încurajare.

---

[1] Grup de colegii şi universităţi din nord-vestul SUA din care fac parte Yale, Harvard, Princeton, Columbia, Dartmouth, Cornell, University of Pennsylvania şi Brown, instituţii binecunoscute pentru remarcabilele lor realizări academice şi prestigiul lor social.

Neil Perry se ridică în picioare. Pieptul uniformei Welton pe care o purta era acoperit cu o mulţime de insigne şi medalii pentru diverse realizări. Băiatul de şaisprezece ani aşteptă supus, uitându-se supărat la decanul Nolan.

— Excelenţa, domnule Perry?

— Excelenţa se obţine muncind din greu, răspunse Perry cu voce tare, mecanic şi monoton. Excelenţa este cheia tuturor succeselor, în scoală şi oriunde altundeva.

Se aşeză apoi pe scaun, privind fix podiumul. Lângă el, tatăl lui, care nu schiţase nici un zâmbet, rămase tăcut şi cu ochii împietriţi, fără să-i acorde nici un fel de atenţie fiului său.

— Domnilor, continuă decanul Nolan, la Welton veţi avea de lucru mai mult decât aţi avut vreodată în viaţă, iar răsplata voastră va fi succesul pe care noi toţi îl aşteptăm de la voi. Având în vedere că domnul Portius, îndrăgitul nostru profesor de engleză, s-a pensionat, continuă el, sper că vă veţi folosi de această ocazie pentru a-1 cunoaşte pe cel care îl înlocuieşte, domnul John Keating, el însuşi un absolvent de onoare al acestei şcoli, care a predat în ultimii ani la foarte apreciata Chester School din Londra.

Domnul Keating, care era aşezat printre ceilalţi membri ai corpului profesoral, se înclină uşor, pentru a confirma prezentarea. Tânăr, abia trecut de treizeci de ani, Keating avea părul şaten, ochii căprui şi nu era nici înalt, nici scund — un om care nu se distingea prin nimic neobişnuit. Părea o persoană respectabilă şi erudită, dar tatăl lui Neil Perry îl privi cu suspiciune pe noul profesor de engleză.

— În încheirea ceremoniei de bun venit, spuse Nolan, aş dori să-l invit pe podium pe cel mai vârstnic absolvent în viaţă al Academiei Welton, domnul Alexander Carmichael Jr., din promoţia 1886.

Publicul se ridică în picioare pentru a-l aplauda, în timp ce octogenarul îi respingea cu mândrie pe cei din preajmă care se ofereau să-l ajute, croindu-şi drum către podium încet şi anevoie, îngăimă câteva cuvinte pe care publicul reuşi cu greu să le înţeleagă şi astfel ceremonia luă sfârşit. Şiruri de elevi şi părinţi părăsiră capela, îndreptându-se către terenurile înfrigurate ale campusului.

Clădirile din piatră bătute de intemperii şi tradiţia austeră izolau Welton-ul de lumea de afară. La fel ca un preot care stă în curtea bisericii duminica, decanul Nolan îi urmărea pe elevii şi pe părinţii care îşi luau rămas-bun.

Mama lui Charlie Dalton îi dădu la o parte părul din ochi fiului ei şi îl îmbrăţişă. Tatăl lui Knox Overstreet îi strânse afectuos mâna fiului său în timp ce se plimbau prin campus, arătând cu mâna către reperele care îl delimitau. Tatăl lui Neil Perry stătea ţea-păn, aranjându-i fiului său insignele de pe piept. Cât despre Todd Anderson, el rămase în cele din urmă singur, făcându-şi de lucru cu o piatră pe care încerca să o scoată din pământ cu vârful pantofului. Părinţii lui făceau conversaţie cu un alt cuplu, fără să-i acorde nici un fel de atenţie. Stânjenit şi încercând să se concentreze asupra pietrei, Todd tresări când decanul Nolan se apropie şi încercă să vadă ce scria pe ecusonul lui.

— A, domnule Anderson. Trebuie să te ridici la înălţimea aşteptărilor, tinere. Fratele dumitale a fost unul dintre cei mai buni elevi ai noştri.

— Mulţumesc, domnule, spuse încet Todd.

Nolan îşi continuă drumul, trecând pe lângă părinţi şi elevi, salutând şi zâmbind tot timpul. Se opri când ajunse la domnul Perry şi la Neil, şi îşi puse braţul pe umărul băiatului.

— Avem aşteptări mari de la dumneata, domnule Perry, îi spuse decanul.

— Mulţumesc, domnule Nolan.

— Nu ne va dezamăgi, îi răspunse domnul Perry lui Nolan. Nu-i aşa, Neil?

— Voi face tot ce e posibil, domnule.

Nolan îl bătu pe umăr pe Neil şi îşi continuă drumul. Observă că multora dintre băieţii mai mici le tremurau bărbiile şi câte o lacrimă le şiroia pe obraz în timp ce îşi luau rămas-bun de la părinţi, poate pentru prima dată în viaţă.

— O să-ţi placă foarte tare aici, spuse unul dintre taţi zâmbind şi făcând cu mâna, în timp ce se îndepărta în grabă.

— Nu te mai smiorcăi ca un bebeluş, îi porunci un altul fiului său copleşit de spaimă şi cu ochii în lacrimi.

Încet-încet, părinţii ieşiră şi maşinile începură să o ia din loc. Băieţii se aflau într-o casă nouă la Academia Welton, izolată printre pădurile verzi, dar umede şi reci ale Vermontului.

— Vreau să plec acasă! se văicări un băiat. Un tânăr din anul doi îl bătu consolator pe spate şi îl conduse spre internat.

2

— Înaintaţi, domnilor. Nu vă grăbiţi! strigă un profesor cu un puternic accent scoţian.

Cei patruzeci de elevi din penultimul an se îngrămădeau pe scările clădirii care adăpostea dormitoarele, pe când cincisprezece băieţi din ultimul an încercau să-şi croiască drum până sus.

— Da, domnule McAllister, răspunse unul dintre elevii din anul trei. Vă rog să mă scuzaţi, domnule.

Domnul McAllister clătină din cap către băieţii care se repeziseră afară din clădire şi apoi de-a curmezişul campusului.

Odată intraţi în Sala de Onoare cu pereţii ei lambrisaţi în lemn de stejar, elevii din anul trei rămaseră în picioare sau se aşezară pe scaunele vechi şi scârţâitoare din piele, aşteptând să le vină rândul. Câteva perechi de ochi priveau iscoditor către scară, ţinta fiind o uşă de la etajul doi.

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise si cinci băieţi se îndreptară în linişte spre scări. Un profesor bătrân şi cărunt îşi târşâi picioarele până în dreptul uşii.

— Overstreet, Perry, Dalton, Anderson, Cameron, strigă profesorul Hager. Haideţi.

Băieţii urcară scările, în timp ce alţi doi, aşezaţi acum în locurile lor, îi urmăreau cu atenţie.

— Cine-i băiatul cel nou, Meeks? îi şopti Pitts colegului său de clasă.

— Anderson, îi răspunse tot în şoaptă Steven Meeks.

Bătrânul Hager le surprinse schimbul de cuvinte.

— Domnii Pitts si Meeks. Sancţiune, îi admonesta el.

Băieţii îşi coborâră privirile şi în acelaşi timp îşi întoarseră capetele unul spre celălalt, iar Pitts îşi dădu ochii peste cap.

Hager era bătrân, dar avea ochi de vultur.

— Încă o sancţiune, domnule Pitts, spuse el.

Băieţii chemaţi de Hager îl urmară în biroul decanului Nolan, trecând pe lângă secretara şi soţia lui, doamna Nolan.

Rămaseră în picioare în faţa unui rând de scaune îndreptate către decanul Nolan, aşezat la birou, cu un câine de vânătoare odihnindu-i-se la picioare.

— Bine aţi revenit, băieţi. Domnule Dalton, ce mai face tatăl dumitale?

— Mulţumesc, bine, domnule, răspunse Charlie.

— Familia dumitale s-a mutat deja în casă nouă, domnule Overstreet?

— Da, domnule, acum aproape o lună.

— Minunat, spuse Nolan cu un zâmbet scurt. Am auzit că e foarte frumoasă.

Mângâie câinele şi îi dădu să mănânce ceva, în timp ce băieţii aşteptau stingheri.

— Domnule Anderson, spuse Nolan. Având în vedere că eşti nou aici, trebuie să-ţi spun că la Welton se obişnuieşte să primeşti de la mine sarcina de a te ocupa de activităţi extracuriculare, pe baza meritelor şi dorinţelor dumitale. Aceste activităţi sunt tratate cu exact aceeaşi seriozitate ca munca şcolară propriu-zisă, nu-i aşa, băieţi?

— Da, domnule! repetară ceilalţi într-un glas, ca la armată.

— Neparticiparea la întrunirile programate atrage după sine sancţionarea elevului în cauză. Şi acum, domnule Dalton: revista şcolii, fotbal, Cercul fiilor foştilor absolvenţi. Domnule Perry: Candidaţii pentru Societatea Welton, Cercul de chimie, Cercul de matematică, anuarul şcolii, fotbal. Domnule Cameron: Candidaţii la Societatea Welton, Cercul de dezbateri, canotaj, Cercul pentru servicii în folosul comunităţii, Cercul de retorică şi Consiliul de Onoare.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Cameron.

— Domnule Anderson, pe baza rezultatelor pe care le-ai obţinut la Balincrest: fotbal, Cercul pentru servicii în folosul comunităţii, anuarul şcolii. Mai e ceva despre care ar trebui să ştiu?

Todd rămase mut. Se luptă să spună ceva, dar cuvintele pur şi simplu refuzară să-i iasă din gură.

— Vorbeşte mai tare, domnule Anderson, zise Nolan.

— Aş... prefera... canotajul... domnule, spuse Todd atât de încet, încât abia dacă putu fi auzit.

Nolan îl privi pe Todd, care începuse să tremure din toate încheieturile.

— Canotaj? A spus canotaj? Aici scrie că ai jucat fotbal la Balincrest.

Todd încercă din nou să vorbească.

— Da... dar..., spuse el în şoaptă.

Broboane de sudoare îi apărură în sprâncene şi îşi încleşta mâinile atât de tare, încât încheieturile degetelor îi deveniră livide. Ceilalţi băieţi se holbau la el în vreme ce Todd se chinuia să-şi stăpânească lacrimile.

— Sunt sigur că aici îţi va plăcea fotbalul, Anderson. Bine, băieţi. Puteţi pleca.

Băieţii se îndreptară spre ieşire, Todd fiind alb ca varul de nefericire. Din uşă, dr. Hager chema înăuntru alţi cinci băieţi.

În timp ce traversau campusul îndreptându-se către camerele lor, Neil se apropie de Todd, care mergea singur, şi îi întinse mâna.

— După câte am auzit, vom fi colegi de cameră, spuse el. Eu sunt Neil Perry.

— Todd Anderson, răspunse el încet. Continuară apoi să meargă într-o tăcere apăsătoare.

— De ce-ai plecat de la Balincrest? întrebă Neil.

— Fratele meu a învăţat aici. Neil clătină din cap.

— Deci eşti frate cu *acel* Anderson. Todd ridică din umeri şi oftă adânc.

— Părinţii mei au vrut să merg de la bun început aici, dar n-aveam note destul de bune. A trebuit să merg la Balincrest, să le îmbunătăţesc.

— Halal câştig, ce să-ţi spun, râse Neil. Să nu te aştepţi cumva să-ţi placă aici.

— Nici nu-mi place, răspunse Todd.

Intrară în holul căminului, unde domnea un haos total compus din elevi, bagaje, maşini de scris, perne şi *pick-up-uri*. În capul holului, un om de serviciu avea grijă de o grămadă de bagaje încă nerevendicate. Neil şi Todd se opriră să-şi caute lucrurile. Neil îşi găsi bagajele şi plecă să caute camera lor.

— Casă, dulce casă, râse el, în timp ce intra în micul spaţiu pătrat în care abia încăpeau două paturi de o persoană, două dulapuri şi două birouri.

Odată intrat îşi aruncă geamantanele pe unul dintre paturi.

Richard Cameron îşi băgă capul pe uşă.

— Am auzit că ai nimerit cu tipul cel nou. Am auzit că e cam nesărat. Hait! mai apucă să spună Cameron la vederea lui Todd.

Cameron se făcu mic într-o clipă. Todd trecu pe lângă el, îşi aruncă geamantanele pe celălalt pat şi începu să despacheteze.

— Nu te necăji din *cauza* lui Cameron, spuse el. E un ticălos.

Todd se mulţumi să ridice din umeri, concentrându-se pe ceea ce avea de făcut.

Knox Overstreet, Charlie Dalton şi Steven Meeks apărură şi ei.

— Hei, Perry, spuse Charlie, se aude că ai făcut o şcoală de vară.

— Mda, chimie. Tata a fost de părere că e bine să mă apuc din timp de treabă.

— Ei bine, zise Charlie, având în vedere că Meeks e tare la latină, iar eu nu mă descurc deloc rău la engleză, dacă vrei, putem să facem un grup de studiu.

— Sigur, dar m-a rugat şi Cameron. Se supără cineva dacă îl includem si pe el?

— Şi care e specialitatea lui, râse Charlie, linguşitul profesorilor?

— Hei, spuse Neil, e colegul tău de cameră!

— Nu-i vina mea, zise Charlie, clătinând din cap.

Todd continuă să-şi despacheteze bagajele, în timp ce ceilalţi băieţi discutau. Steven Meeks se apropie de el.

— Salut, nu cred că ne-am mai întâlnit. Eu sunt Steven Meeks.

Todd îi întinse şi el mâna cu timiditate.

— Todd Anderson.

Knox şi Charlie se apropiară să dea şi ei mâna.

— Charlie Dalton.

— Knox Overstreet.

Todd le strânse mâna protocolar.

— Fratele lui Todd e Jeffrey Anderson, spuse Neil. Charlie îi aruncă o privire plină de înţelesuri.

— Aha... Şef de promoţie. Bursă naţională de merit...

Todd încuviinţă din cap.

— Bun venit la Iadton (Hellton), râse Meeks.

— E exact atât de greu precum se spune. Doar dacă nu eşti un geniu, ca Meeks, zise Charlie.

— Încearcă doar să mă flateze, ca să-l ajut la latină.

— Şi la engleză, şi la trigonometrie..., adăugă Charlie, iar Meeks îi răspunse cu un zâmbet. Chiar atunci se mai auzi un ciocănit în uşă.

— E deschis! strigă Neil.

Dar de data asta nu mai era un coleg.

— Tată, bâigui Neil, schimbându-se la faţă. Credeam că ai plecat!

3

Băieţii săriră în picioare.

— Domnule Perry, rostiră într-un glas Meeks, Charlie şi Knox.

— Nu vă ridicaţi, băieţi, le răspunse tatăl lui Neil, în timp ce intra cu pas grăbit în cameră. Ce mai faceţi?

— Mulţumim, bine, domnule, ziseră băieţii. Domnul Perry rămase faţă în faţă cu Neil, care nu părea să-şi găsească locul.

— Neil, am ajuns la concluzia că participi la prea multe activităţi extracuriculare. Am vorbit cu domnul Nolan şi a fost de acord să lucrezi la anuarul şcolii de anul *viitor,* spuse el şi apoi se îndreptă spre uşă.

— Dar, tată, sunt redactor-şef adjunct!

— Îmi pare rău, Neil, răspunse domnul Perry cu răceală.

— Dar, tată, nu e drept. Eu ...

Domnul Perry îi aruncă lui Neil o privire ameninţătoare, iar băiatul se întrerupse în mijlocul propoziţiei. Apoi bărbatul deschise uşa şi-i făcu semn lui Neil să iasă din cameră.

— Băieţi, ne<scuzaţi un minut? întrebă el politicos. Domnul Perry îl urmă pe Neil afară, închizând uşa în urma lor.

Cu ochii strălucind de furie, domnul Perry îi şuieră printre dinţi lui Neil:

— Nu permit să fiu contrazis în public, ai înţeles?

— Tată, spuse Neil fără vlagă. Nu te-am contrazis. Am...

— Când o să termini Facultatea de Medicină şi o să te descurci singur, atunci poţi să faci ce vrei. Până atunci, asculţi de MINE!

Neil îşi coborî privirea în pământ.

— Da, domnule, îmi pare rău.

— Ştii cât de mult înseamnă asta pentru mama ta, nu? spuse domnul Perry.

— Da, domnule.

Neil rămase fără să scoată o vorbă în faţa tatălui său. Hotărârea lui era întotdeauna spulberată de presiunea vinovăţiei şi a pedepselor.

— Ei, doar mă cunoşti, spuse Neil, punând capăt tăcerii, întotdeauna mă apuc de prea multe.

— Bravo, băiete. Sună-ne dacă ai nevoie de ceva.

Domnul Perry se răsuci pe călcâie fără să mai adauge nimic şi plecă. Neil privi în urma tatălui său, copleşit de frustrare şi furie. Cum de-l lăsa întotdeauna pe tatăl lui să-l enerveze în halul ăsta?

Deschise uşa camerei şi intră. Băieţii încercau să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, fiecare aşteptând ca celălalt să înceapă să vorbească. În cele din urmă, Charlie rupse tăcerea.

— De ce nu te lasă niciodată să faci ce vrei? întrebă el.

— Şi de ce nu-l pui la punct? Oricum, mai rău de-atât nu se poate, adăugă Knox. Neil îşi şterse ochii.

— Hai că aveţi haz, spuse el sarcastic. Aşa cum îi puneţi şi voi la punct pe părinţii *voştri,* domnule Viitor Avocat şi domnule Viitor Bancher!

Băieţii nu-şi ridicară ochii din pământ, în timp ce Neil se agita furios prin cameră. Îşi smulse insigna anuală de merit de pe haină şi o trânti de birou.

— Stai puţin, spuse Knox, îndreptându-se către Neil, dar eu nu-i las pe părinţii mei să mă calce în picioare.

— Bineînţeles că nu, râse Neil, pentru că faci exact ceea ce-ţi spun! O să ajungi în firma de avocatură a lui taică-tău cum mă vezi şi cum te văd.

Se întoarse apoi către Charlie care era întins pe patul lui Neil.

— Şi tu o să aprobi credite până o să dai ortu' popii.

— OK, recunoscu Charlie. Şi mie îmi place chestia asta tot atât cât îţi place şi ţie. Voiam doar să spun că...

— Atunci nu mă-nvăţa cum să vorbesc cu taică-meu, când nici tu nu eşti mai breaz, izbucni el. Bine?

— Bine, oftă Knox. Doamne, ce ai de gând să faci?

— Ceea ce trebuie. Să mă retrag de la anuar. N-am de ales.

— Eu, unul, nu mi-aş pierde oricum vremea cu anuarul ăsta, spuse Meeks pe un ton vesel. Nu-i nimic altceva decât o trupă de băieţi care încearcă să-l impresioneze pe Noian.

Neil închise zgomotos geamantanul şi se trânti pe pat.

— Ce rost are să-mi mai bat capul acum cu toate chestiile astea? spuse el, vârându-şi mâna sub pernă, întins în pat şi studiind cu ochi înceţoşaţi tavanul.

Băieţii stăteau posomorâţi în jurul lui Neil, conştienţi de dezamăgirea şi tristeţea care-l încercau.

— Nu ştiu ce părere are restul lumii, spuse Charlie punând din nou capăt tăcerii, dar mie mi-ar prinde bine o recapitulare la latină. Ce ziceţi, ne întâlnim la ora opt în camera mea?

— Sigur, spuse Neil fără entuziasm.

— Şi tu eşti bine venit, Todd, zise Charlie.

— Mulţumesc, îi răspunse Todd.

După ce băieţii plecară, Neil se ridică şi luă insigna de merit pe care o aruncase. Todd reluă despachetatul. Scoase din bagaj o fotografie înrămată în care mama şi tatăl lui îmbrăţişau cu afecţiune un băiat mai mare, după toate aparenţele, celebrul frate al lui Todd, Jeffrey. Neil privi fotografia şi observă că Todd era uşor îndepărtat de ceilalţi membri ai familiei, împreună cu ei, dar fără să facă parte din grupul lor. Apoi Todd despacheta un set de birou din piele gravată şi îl puse unde îi era locul. Neil se trânti pe patul lui cu spatele sprijinit de tăblie.

— Ce părere ai de taică-meu? întrebă el pe un ton sec.

— Aş face schimb cu al meu, spuse Todd încet, aproape doar pentru sine.

— Ce-ai spus? întrebă Neil.

— Nimic.

— Todd, dacă vrei să te descurci pe-aici, trebuie să vorbeşti tare. S-ar putea ca oamenii blânzi să moştenească pământul, dar nu ajung la Harvard; înţelegi ce vreau să spun?

Todd încuviinţă din cap, împăturind o cămaşă Oxford cu guler detaşabil. In timp ce vorbea, Neil îşi ţinea insigna de merit în mână.

— Ticălosul! strigă el deodată, înţepându-şi degetul mare cu acul insignei şi văzând cum îi dă sângele.

Todd tresări, în timp ce Neil se uita fix la sângele care curgea. Luă apoi insigna şi o trânti de perete.

4

Prima zi de şcoală începu cu un cer senin si luminos. Elevii mai mici ţâşniră înăuntru şi afară din baie, îmbrăcându-se într-un timp record.

— Ăştia mici par tare stresaţi, parcă mai au puţin şi fac pe ei, râse Neil, în timp ce îşi spăla faţa cu apă rece.

— Şi eu mă simt la fel ca ei, recunoscu Todd.

— Nu-ţi face griji, prima zi e întotdeauna grea, spuse Neil. Dar ne descurcăm noi. Într-un fel sau altul, tot ne descurcăm.

Se îmbrăcară şi o rupseră la fugă spre clădirea unde se afla laboratorul de chimie.

— Nu trebuia să ne trezim atât de târziu şi să pierdem micul dejun, îmi ghiorăie maţele de foame.

— Şi mie, răspunse Todd, în timp ce se strecurau în laborator.

Knox, Charlie, Cameron şi Meeks erau deja în clasă, împreună cu alţi câţiva colegi. În faţa clasei, un profesor pleşuv şi cu ochelari le împărţea elevilor nişte manuale uriaşe.

— Pe lângă temele din manual, spuse el pe un ton sever, fiecare dintre voi va alege câte trei experimente de laborator din lista de proiecte şi va prezenta câte unul la fiecare cinci săptămâni. Temă pentru mâine, primele douăzeci de probleme de la sfârşitul capitolului unu.

Lui Charlie Dalton aproape că îi ieşiră ochii din orbite în timp ce se uita prin manual şi îl asculta pe profesor. Îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Knox Overstreet şi amândoi clătinară din cap îngroziţi.

Todd era singurul dintre ei care nu părea deranjat nici de manual, nici de cuvintele profesorului. Acesta continuă să vorbească, dar băieţii pierdură şirul la un moment dat, atunci când se făcuse referire la „primele douăzeci de probleme”. În cele din urmă, clopoţelul sună de ieşire şi aproape toţi cei care participaseră la lecţia de chimie trecură în sala de clasă a domnului McAllister.

McAllister, probabil singurul profesor de latină din istoria învăţământului modern care avea un puternic accent scoţian, nu pierdu prea mult timp înainte să treacă la subiect. Le împărţi manualele şi începu lecţia.

— Vom începe prin a declina substantive, spuse el. *Agricola, agricolae, agricolam, agricola...*

McAllister se plimbă în jurul sălii de clasă, repetând cuvintele latineşti, în timp ce băieţii se chinuiau să ţină ritmul cu el.

După patruzeci de minute de recitare, McAllister se opri şi se întoarse către clasă.

— Veţi fi testaţi din aceste substantive mâine, domnilor. Ştiţi ce-aveţi de făcut, spuse el şi se întoarse cu faţa spre tablă, în timp ce un geamăt colectiv străbătu clasa.

Înainte ca domnul McAllister să poată începe o a doua rundă, clopoţelul sună salvator.

— Tipul e ţicnit! N-o să reuşesc *în veci* să învăţ toate chestiile alea până mâine, se văită Charlie.

— Nu-ţi face griji, spuse Meeks. O să vă învăţ eu care e logica sistemului. O să învăţăm împreună diseară. Haideţi, că am întârziat la matematică.

Pereţii din sala profesorului Hager erau acoperiţi de formule si tabele matematice, iar pe bănci îi aşteptau deja cărţile.

— Studiul trigonometriei necesită o precizie absolută, îi instrui Hager. Orice temă nefăcută se penalizează cu un punct scăzut din nota finală. Vă atrag atenţia cât se poate de serios să nu mă puneţi la încercare în această privinţă. Cine vrea să înceapă cu definiţia cosinusului?

Richard Cameron se ridică în picioare şi începu să recite definiţia:

— Cosinusul unui unghi este egal cu sinusul unghiului complementar. Dacă avem un unghi A, atunci...

Hager bombardă clasa cu întrebări legate de matematică pe tot parcursul orei. Mâinile fluturau prin aer, iar elevii se ridicau şi se aşezau la loc ca nişte roboţi şi rostind mecanic răspunsul, acceptând fără să crâcnească mustrările aspre ale profesorului când făceau greşeli.

Clopoţelul sună, dar parcă nu îndeajuns de devreme.

— Slavă Domnului, oftă uşurat Todd, în timp ce-şi strângea cărţile. Cred că nu mai rezistam nici un minut.

— O să te obişnuieşti cu bătrânul Hager, îl consolă Meeks. Odată intrat în ritm, e uşor să ţii pasul.

— Sunt deja cu şase paşi în urmă, se plânse Todd în timp ce mergeau cu toţii către următoarea oră.

Rămase apoi tăcut tot timpul cât îşi târşâră picioarele până la clasa de engleză. Acolo, îşi aruncară cărţile pe bănci şi se trântiră pe scaune.

Noul profesor de engleză, îmbrăcat cu cămaşă şi cravată, dar fără haină, stătea pe un scaun în faţa clasei, uitându-se pe fereastră. Băieţii îşi ocupară locurile şi aşteptară, recunoscători pentru această clipă de relaxare şi de eliberare parţială de stresul ultimelor ore. Keating continuă să se uite pe geam. Băieţii începură să se foiască nedumeriţi.

În cele din urmă, Keating se ridică în picioare, luă o riglă şi începu să se plimbe încolo şi încoace printre rândurile de bănci. Se opri brusc şi se uită în ochii unuia dintre băieţi.

— Nu-i cazul să te ruşinezi, îi spuse el cu blândeţe băiatului care roşise.

Continuă să se plimbe prin clasă, privindu-i direct pe băieţi în timp ce mergea.

— Îhî, spuse el, uitându-se la Todd Anderson. Îhî, repetă apoi întors către Neil Perry. Ha! spuse în cele din urmă, lovindu-se peste cealaltă mână cu rigla şi mergând hotărât în faţa clasei. Suflete tinere, pline de viaţă! strigă apoi, rotindu-şi privirea prin clasă şi gesticulând cu rigla.

Deodată făcu un salt teatral până la catedră şi se întoarse către clasă.

— O, căpitane! Căpitanul meu! recită el cu o voce hotărâtă, iar apoi se uită la cei din clasă. Cine ştie cui îi aparţin aceste versuri? Nu ştie nimeni? Nu?

Cercetă cu privirea întreaga clasă. Nimeni nu ridică mâna.

— Au fost scrise, tinerii mei studioşi, de un poet pe nume Walt Whitman şi se refereau la Abraham Lincoln. La ora mea îmi puteţi spune fie „domnule Keating" fie „Căpitane! Căpitanul meu!"

Continuă apoi să se plimbe printre bănci, vorbind în timp ce mergea.

— Pentru a pune capăt oricăror posibile zvonuri, daţi-mi voie să precizez că da, am fost şi eu elev al acestei instituţii cu multe anotimpuri în urmă şi că nu, la vremea aceea nu posedam această personalitate carismatică. Totuşi, dacă veţi găsi cu cale să-mi imitaţi felul de a fi, asta nu va face decât să vă ajute la note. Luaţi-vă manuale din spatele clasei, domnilor, şi haideţi să ne retragem în Sala de Onoare.

Folosind rigla pe post de indicator, Keating se îndreptă spre uşă şi ieşi din clasă. Elevii rămaseră pe loc fără să scoată o vorbă, neştiind ce să facă.

— Hai să mergem cu el, spuse Neil, conducându-şi colegii în spatele clasei.

Fiecare dintre ei luă câte un manual; îşi strânseră cărţile şi se îndreptară către Sala de Onoare a Academiei Welton, încăperea cu lambriuri de stejar unde aşteptaseră ultima dată să discute cu decanul Nolan.

Keating se plimbă de jur-împrejur, în timp ce băieţii se împrăştiau prin sală. Se uită atent pe pereţi, acolo unde erau aliniate fotografii cu diverse clase, cele mai vechi datând din anii 1800. Rafturile şi vitrinele erau pline cu trofee de toate felurile.

Simţind că toată lumea îşi găsise loc, Keating se întoarse către clasă.

— Domnule — Keating se uită pe listă — Pitts, spuse el. Ai un nume nefericit. Ridică-te, domnule Pitts.

Pitts se ridică în picioare.

— Pitts, deschide manualul la pagina 542 şi citeşte-ne prima strofă a poeziei, îi ceru Keating. Pitts căută pagina.

— *„Fecioarelor, spre a petrece timpul cu folos"*? întrebă el.

— Da, aceea, spuse Keating, în timp ce băieţii din clasă chicoteau.

— Da, domnule, spuse Pitts, iar apoi îşi drese glasul.

Boboci de roze luaţi cât mai puteţi,
Bătrânul timp mai zboară:
Aceeaşi floare ce-azi zâmbind vedeţi,
Vai, mâine, o să moară.

Pitts se opri.

— „Boboci de roze luaţi cât mai puteţi," repetă Keating. Termenul latinesc pentru acest sentiment e *carpe diem.* Ştie cineva ce înseamnă asta?

— *Carpe diem,* spuse Meeks, expertul în latină. „Trăieşte clipa."

— Foarte bine, domnule...?

— Meeks.

— Trăieşte clipa, repetă Keating. De ce scrie poetul aceste versuri?

— Pentru că este grăbit? spuse unul dintre băieţi, iar ceilalţi pufniră în râs.

— Nu, nu, nu! Spune asta pentru că suntem hrană pentru viermi, flăcăii mei! strigă Keating. Pentru că nu vom trăi decât un număr limitat de primăveri, veri şi toamne. Într-o zi, oricât de greu ne-ar veni să credem, absolut fiecare dintre noi va înceta să respire, se va răci şi va muri! Ridicaţi-vă, le ceru el băieţilor, şi priviţi cu atenţie feţele băieţilor care erau elevi ai acestei şcoli cu şaizeci sau şaptezeci de ani în urmă. Lăsaţi timiditatea, uitaţi-vă la ei.

Băieţii se ridicară şi se îndreptară către fotografiile de clasă înşiruite pe pereţii Sălii de Onoare. Se uitau la feţele unor tineri care aţinteau asupra lor priviri din trecut.

— Nu se deosebesc prea mult de oricare dintre voi, nu-i aşa? Ochii lor sunt plini de speranţă, la fel ca ai voştri. Se cred predestinaţi să facă lucruri minunate, la fel ca mulţi dintre voi. Ei bine, unde sunt zâmbetele acelea acum, băieţi? Ce-a rămas din speranţă? Băieţii priviră fotografiile cu un aer sobru si meditativ. Keating se plimbă cu paşi repezi prin sală, trecând de la o fotografie la alta.

— Oare nu au aşteptat cei mai mulţi dintre ei până când a fost prea târziu ca să realizeze măcar o iotă din ceea ce ar fi putut face în vieţile lor? Urmărind atotputernicul zeu al succesului, nu cumva şi-au irosit visele adolescenţei? Cei mai mulţi dintre aceşti domni îngraşă pământul acum! Totuşi, dacă vă apropiaţi mai mult, le puteţi auzi şoaptele. Hai, apropiaţi-vă, îi îndemnă el. Aplecaţi-vă. Mai mult. Îi auziţi?

Băieţii tăcură mâlc, iar unii dintre ei se aplecară şovăitori asupra fotografiilor.

— *Carpe diem,* spuse Keating în şoaptă, însă destul de tare că să fie auzit. Trăiţi clipa. Faceţi-vă vieţile extraordinare.

Todd, Neil, Knox, Charlie, Cameron, Meeks, Pitts si ceilalţi băieţi se uitară cu atenţie la fotografiile de pe pereți, pierduţi în nişte gânduri întrerupte brusc de sunetul clopoţelului.

— Ciudat, spuse Pitts, în timp ce-şi strângea cărţile.

— Dar diferit, zise Neil îngândurat.

— Înfricoşător, adăugă Knox, tremurând uşor, în timp ce ieşea din încăpere.

— Credeţi că o să ne dea lucrare de control din chestiile astea? întrebă Cameron, cu o figură confuză.

— Aoleu, Cameron, râse Charlie, chiar nu pricepi nimic?

5

După prânz, elevii mici se adunară în sala de sport pentru ora obligatorie de educaţie fizică.

— În regulă, domnilor, răcni profesorul de sport, acum o să punem corpul la treabă, începeţi să alergaţi în jurul sălii. Opriţi-vă după fiecare tură şi verificaţi-vă pulsul. Chemaţi-mă dacă n-aveţi puls.

Băieţii oftară şi începură alergarea în jurul uriaşei săli de sport. Profesorul râse satisfăcut şi se îndreptă spre margine, de unde, sprijinit de perete, îi urmări pe alergători.

— Mişcă-te, Hastings! Trebuie să mai dăm jos din burta aia! îi strigă el unui băiat. Verifică-ţi pulsul. Alergi foarte bine, Overstreet, adăugă el. Ai un ritm bun.

Knox îi răspunse cu un zâmbet şi-i făcu semn cu mâna în timp ce trecea prin dreptul lui.

Niciunul dintre băieţi nu credea că va rezista toată ora, dar spre final îşi întrecură ei înşişi aşteptările.

— Simt că mor! spuse Pitts, respirând cu dificultate sub duş. Tipul ăsta ar trebui să comande o şcoală militară!

— Haide, Pitts, îţi face bine, râse Cameron.

— Ţi-e uşor să vorbeşti, îi răspunse Pitts. Doar nu te-a umilit pe tine!

Se întoarse apoi repede cu faţa la perete, zărindu-l pe profesorul de sport care se plimba prin baie, supraveghindu-i pe băieţi.

— Ce ziceţi de un grup de studiu? strigă Meeks de sub duş. Imediat după cină.

— Sigur! Mie îmi convine, se declarară de acord câţiva.

— Ridică săpunul, Harrison!, strigă profesorul de sport. Tu de colo, spuse el, arătând către un alt băiat, grăbeste-te şi şterge-te odată!

— Îmi pare rău, Meeks, eu nu pot, spuse Knox. Trebuie să merg la cină la familia Danburry.

— Cine e familia Danburry? întrebă Meeks.

— Oho! Oameni importanţi, foşti absolvenţi, fluieră admirativ Cameron. Cum te-ai pricopsit cu invitaţia asta?

Knox ridică din umeri.

— Sunt prieteni de-ai tatălui meu. Probabil că au nouăzeci de ani sau cam aşa ceva.

— Ascultă, râse Neil. Orice e mai bun decât mâncarea misterioasă care ni se dă aici.

— Subscriu! declară Charlie.

Băieţii terminară cu îmbrăcatul şi, după ce îşi vârâră echipamentul sportiv în dulăpioare, părăsiră sala. Todd rămase tăcut pe o bancă, trăgându-şi încet o şosetă pe picior.

— La ce te gândeşti? întrebă Neil râzând şi se aşează lângă Todd.

— N-are importanţă, spuse Todd, clătinând din cap.

— Vrei să vii la grupul de studiu? întrebă Neil.

— Mulţumesc, dar... mai bine învăţ la istorie, spuse Todd zâmbind.

— OK, dar să ştii că poţi oricând să te răzgândeşti, răspunse Neil.

Îşi strânse cărţile şi ieşi din sala de sport. Todd îl urmări cu privirea până la ieşire şi apoi începu din nou să privească în gol. Într-un târziu, se încălţă şi el şi se întoarse fără grabă în clădirea căminului.

În depărtare Todd văzu soarele roşu ca focul apunând în spatele pâlcului de arbori falnici care străjuiau campusul.

— E mare, dar de-aici se vede tare mic, spuse el, uitându-se în jur.

Apoi le zâmbi câtorva băieţi aflaţi pe hol, intră în cameră şi închise repede uşa. îşi puse cărţile pe birou, oftă din nou zgomotos şi se aşeză pe scaun.

— Nu pot să cred că am atât de mult de lucru, spuse el, răsfoind maldărul de cărţi.

Îşi deschise manualul de istorie, luă un caiet şi rămase cu privirea aţintită asupra paginii albe. Cu un aer absent, mâzgăli pe hârtie cu litere negre de-o şchioapă „TRĂIEŞTE CLIPA”.

— Trăieşte clipa? se întrebă el cu voce tare. Cum?

Mai oftă o dată, rupse foaia din caiet şi o aruncă la coş. Întoarse o pagină din cartea de istorie şi începu să citească.

— Gata, Overstreet? întrebă profesorul Hager, în timp ce intra în Sala de Onoare, unde Knox Overstreet studia încă o dată fotografiile foştilor elevi de la Welton.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule, răspunse el, urmându-1 pe Hager până la vechea maşină a şcolii, care era parcată în faţa clădirii.

Culorile schimbătoare ale toamnei din Vermont se pierdeau în întuneric.

— E frumos când se schimbă culorile, nu-i aşa domnule Hager? întrebă Knox entuziasmat.

— Culorile? A, da, mormăi Hager, conducându-1 spre impunătoarea reşedinţă a distinsei familii Danburry.

— Mulţumesc, domnule Hager, spuse Knox zâmbind. Familia Danburry a spus că la întoarcere mă aduc ei în campus.

— Nu mai târziu de ora nouă, băiete, spuse bătrânul profesor pe un ton sobru.

— Da, domnule.

Se întoarse, îndreptându-se către uşa casei mari şi albe construite în stil colonial şi sună. Îi deschise o fată frumoasă, poate puţin mai mare decât el, purtând o fustă scurtă de tenis.

— Bună, îi spuse ea zâmbind, iar ochii ei albaştri sclipiră blând.

Knox ezită, amuţit de uimire.

— Ăăă... bună, reuşi el să spună în cele din urmă.

— Îl cauţi pe Chet? întrebă ea.

El rămase o clipă cu privirea pironită asupra ei, fără să-şi poată controla ochii care îi tot măsurau figura atletică.

— Chet? repetă ea râzând. Îl cauţi pe Chet?

— Doamna Danburry? îngăimă Knox, în vreme ce o doamnă între două vârste îşi iţea capul pe lângă fată.

— Knox, zâmbi Janette Danburry, în timp ce fata se întoarse către scara imensă a casei. Intră. Te aşteptam!

Knox intră după doamna Danburry, dar ochii lui continuară s-o urmărească pe fata care o luase la goană pe scări, urcând câte două trepte deodată.

Doamna Danburry intră într-o uriaşă bibliotecă lambrisată.

— Joe, i se adresă ea unui bărbat foarte bine îmbrăcat, care părea să aibă în jur de patruzeci de ani. El este Knox.

Joe îi întinse mâna şi-i zâmbi călduros.

— Îmi pare bine să te văd, Knox. Intră. Joe Danburry.

— Îmi pare bine să vă cunosc, spuse Knox zâmbind şi încercând să nu se uite în direcţia scărilor.

— Eşti leit taică-tău. Ce mai face? întrebă Joe, în timp ce-i oferea lui Knox un pahar cu sifon.

— Foarte bine, încuviinţă Knox. Tocmai i-a reprezentat pe General Motors într-un mare proces.

— Aha. Ştiu în ce direcţie o s-o apuci şi tu — la aşa tată, aşa fiu, nu? râse Joe. Ai cunoscut-o pe fiica noastră, Virginia?

— A, era fiica dumneavoastră? întrebă Knox entuziasmat, arătând către scări.

— Virginia, salută-l pe Knox, o instrui doamna Danburry pe fata în vârstă de cincisprezece ani drăguţă, dar cam ştearsă, care se ridică de pe podea undeva în cealaltă parte a încăperii.

Cărţile şi foile ei de hârtie pline cu însemnări scrise foarte îngrijit erau împrăştiate peste tot pe jos.

— Ea e Ginny, o prezentă doamna Danburry, întorcându-se către Knox.

— Bună, zise ea, zâmbind cu sfială.

— Bună, îi răspunse Knox, aruncându-i o privire scurtă, înainte să-şi aţintească din nou ochii asupra scărilor unde zărise nişte picioare zvelte.

Auzi un chicotit din acea direcţie şi se reîntoarse stângaci către Ginny.

— Stai jos, stai jos, îi spuse domnul Danburry, arătând către un fotoliu confortabil din piele. Ţi-a povestit vreodată taică-tău despre procesul la care am colaborat noi doi?

— Poftim? spuse Knox absent.

Fata în echipament de tenis tocmai cobora scările împreună cu un tânăr înalt, cu o siluetă atletică.

— Nu ţi-a spus ce s-a întâmplat? râse domnul Danburry.

— Ăă... nu, spuse Knox, incapabil să-şi ia ochii de la fată.

Cei doi intrară în încăpere chiar când domnul Danburry începu să povestească.

— Eram într-o situaţie fără ieşire, îşi aminti el. Eram convins că pierdusem cel mai important proces din viaţa mea. Atunci taică-tău a venit la mine şi mi-a zis că ar putea să aranjeze ceva şi să ajungem la o înţelegere între părţi — dar numai dacă-i dădeam lui tot onorariul pe care-1 stabiliserăm cu clientul nostru! Ticălosul! spuse el, lovindu-se peste genunchi. Ştii ce am făcut?

— Ha? spuse Knox.

— L-am lăsat să-1 ia! răcni el. Eram atât de disperat, încât 1-am lăsat pe taică-tău să ia tot onorariul!

Knox simula la rândul lui un râs pentru a ţine pasul cu hohotele isterice ale domnului Danburry, în timp ce continua să arunce priviri scurte către cuplul aflat în pragul uşii.

— Tată, pot să iau Buick-ul? întrebă tânărul.

— Dar ce problemă are maşina ta? spuse Joe. Chet, unde ţi-e buna creştere? Knox, el e fiul meu, Chet, şi prietena lui, Chris Noel. El e Knox Overstreet.

— Într-un fel, ne-am cunoscut deja, spuse Knox, uitându-se la Chris. Aproape.

— Da, zâmbi Chris, în timp ce răspundea.

— Salut, răspunse Chet, total dezinteresat. Doamna Danburry se ridică în picioare.

— Scuzaţi-mă, trebuie să verific cum stăm cu cina, spuse ea.

— Zău, tată, de ce trebuie să faci atâta caz de fiecare dată? întrebă Chet.

— Pentru că după ce ţi-am cumpărat o maşină sport, vrei să iei tot timpul maşina mea.

— Mama lui Chris se simte mai în siguranţă dacă mergem cu o maşină mai mare. Nu-i aşa, Chris? spuse Chet aruncându-i un zâmbet răutăcios, care o făcu pe Chris să roşească.

— Nu-i nici o problemă, Chet, spuse ea.

— Ba *e* o problemă. Zău, tată...

Joe Danburry ieşi din încăpere, iar Chet îl urmă pledându-şi cauza:

— Zău aşa, tată. Dacă tot nu foloseşti Buick-ul în seara asta, de ce nu pot să-l iau eu?

În timp ce discuţia continua în hol, Knox, Ginny şi Chris stăteau stingheri în bibliotecă.

— Şi la ce liceu eşti? întrebă Knox.

— Ridgeway High, spuse Chris. Cum e Henley Hall, Gin?

— OK, spuse Ginny sec.

— Acolo e şi sora ta, nu? spuse Chris, uitându-se la Knox.

— Cam aşa ceva.

— Ginny, nu te înscrii la selecţie pentru piesa de la Henley Hall? întrebă Chris. Pun în scenă *Visul unei nopţi de vară,* îi explică ea lui Knox.

— Poate, răspunse Ginny, ridicând din umeri.

— Şi pe Chet cum l-ai cunoscut? o întrebă Knox pe Chris.

Amândouă fetele îl priviră surprinse.

— Vreau să spun... ăă... bâigui el.

— Chet joacă în echipa de fotbal de la Ridgeway, iar eu sunt majoretă, îi explică Chris. A mers şi el la Welton, dar a picat la examene.

Se întoarse apoi către Ginny:

— Ar trebui să mergi, Gin, cred că te-ai descurca minunat.

Ginny îşi ascunse cu timiditate privirea în pământ când Chet intră în cameră.

— Chris, spuse el zâmbind, e a noastră! Să mergem.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Chris, spuse gâtuit Knox.

— Am putea să ne mai aşezăm până la cină, sugeră Ginny.

Urmă apoi un ciudat moment de linişte.

— Chet voia de fapt Buick-ul ca să se poată giugiuli cu Chris în maşină, îi destăinui ea roşind, incapabilă să se gândească la ceva mai potrivit de spus.

Knox se uită pe fereastră la Chris şi Chet, care, odată intraţi în Buick, se sărutară îndelung şi pătimaş. Inima lui tresaltă de invidie.

Două ore mai târziu, Knox intră clătinându-se pe picioare în holul căminului, unde Neil, Cameron, Meeks, Charlie şi Pitts învăţau la matematică. Pitts şi Meeks încercau să asambleze un aparat de radio artizanal. Knox se prăbuşi pe o canapea.

— Cum a fost cina? întrebă Charlie. Pari terminat. Ce ţi-au dat la masă, Carne Misterioasă Welton?

— Teribilă, se văicări Knox. Groaznică! Tocmai am întâlnit-o pe cea mai frumoasă fată pe care-am văzut-o în viaţa mea!

— Ai înnebunit? Şi ce-i rău în asta?

— E ca şi logodită cu Chet Danburry, supersportivul, se plânse Knox.

— Păcat, zise Pitts.

— Păcat! Nu-i păcat, e o tragedie!

Apoi răcni:

— De ce trebuie să fie îndrăgostită de un nemernic?

— Toate fetele bune aleg nemernici, spuse Pitts cu un aer de cunoscător. Doar ştii şi tu asta. Uit-o. Scoate-ţi cartea de trigonometrie şi rezolvă problema 12.

— Nu pot s-o uit, Pitts. Şi în mod sigur nu pot să mă gândesc la matematică.

— Ba poţi. Se cheamă că ai trecut tangenţial pe lângă ea — deci faci deja pe jumătate trigonometrie! râse zdravăn Meeks.

— Aoleu, Meeks! Asta chiar a fost groaznică! spuse Cameron, clătinând din cap. Meeks păru încurcat.

— Mi s-a părut ceva inteligent.

Knox se opri din plimbat şi se uită la prietenii lui.

— Chiar credeţi că ar trebui s-o uit?

— Ai de ales? întrebă Pitts.

Knox se aruncă în genunchi în faţa lui Pitts, ca şi cum l-ar fi cerut în căsătorie:

— Numai tu, Pittsie, se prefăcu el că-l imploră, cu un suspin exagerat. Numai tu exişti pe lumea asta!

Pitts îl dădu la o parte şi Knox se trânti pe un scaun din hol, în timp ce băieţii terminau de lucrat la matematică.

— Cam atât pentru seara asta, băieţi, spuse Meeks, dând semnalul de încheiere. Mâine vom avea şi mai mult de lucru, nu vă fie teamă.

— Ce-i cu Todd? întrebă Cameron, pe când îşi strângeau cărţile.

— A spus că vrea să înveţe la istorie, zise Neil.

— Haide, Knox, spuse Cameron. O să-i supravieţuieşti puicuţei ăsteia. Poate o să te gândeşti la ceva prin care să-i câştigi dragostea. Nu uita, trăieşte clipa!

Knox zâmbi, sări de pe scaun şi plecă împreună cu băieţii către camere.

În dimineaţa următoare, John Keating se aşeză pe un scaun lângă catedră. Părea serios şi liniştit.

— Băieţi, deschideţi manualul lui Pritchard la pagina 21 a introducerii. Domnule Perry — îi făcu un semn lui Neil — te rog frumos, citeşte cu voce tare primul paragraf al prefeţei intitulate „Cum să înţelegem poezia”.

Băieţii căutară pagina şi, îndreptându-şi spatele, începură să urmărească textul pe măsură ce Neil îl citea:

„«Cum să înţelegem poezia», de dr. J. Evan Pritchard. Pentru a înţelege pe deplin poezia, trebuie mai întâi să îi cunoaştem bine metrul, rima şi figurile de stil, iar apoi să ne punem două întrebări: 1) Cu câtă măiestrie a fost transmis obiectivul poemului şi 2) Cât de important este acel obiectiv? Întrebarea 1 evaluează perfecţiunea poeziei; întrebarea 2 îi evaluează importanţa. Odată dat răspunsul la aceste întrebări, stabilirea măreţiei unei poezii devine o chestiune relativ simplă. Dacă punctajul obţinut de poezie pentru perfecţiune este reprezentat pe axa orizontală a unui grafic, iar cel pentru importanţă este reprezentat pe axa verticală, atunci calcularea ariei totale a poemului conferă măsura măreţiei sale. Un sonet de Byron poate obţine un punctaj mare pe verticală, în timp ce pe orizontală obţine doar unul mediu. Un sonet de Shakespeare, pe de altă parte, obţine un punctaj mare atât pe orizontală, cât şi pe verticală, rezultând o arie totală foarte mare, fapt care indică astfel că poezia este cu adevărat măreaţă.”

Keating se ridică de pe scaun în timp ce Neil citea şi merse la tablă. Desenă un grafic, demonstrând cu linii şi haşurări felul în care poezia lui Shakespeare o depăşea pe cea a lui Byron.

Neil continuă să citească:

— „Pe măsură ce înaintaţi în studiul poeziilor din carte, folosiţi această metodă de evaluare. Cu cât abilitatea voastră de a evalua astfel poeziile se va dezvolta, cu atât vă veţi bucura mai mult de poezie şi o veţi înţelege mai bine.”

Neil se opri şi Keating aşteptă o clipă pentru a lăsa timp ca lecţia să fie asimilată. Apoi îşi încleşta singur mâinile în jurul gâtului şi începu să ţipe înfiorător.

— Pfui! răcni el. Deşeuri! Gunoaie! Puroi! Rupe-ţi-o din carte! Haideţi, rupeţi toată pagina! Vreau ca prostiile astea să ajungă la coşul de gunoi, acolo unde le e locul!

Luă coşul de gunoi şi începu să se plimbe teatral printre rânduri, aşteptând ca fiecare băiat să-şi arunce pagina ruptă din carte, întreaga clasă chicotea şi râdea.

— Rupeţi pagina cât mai bine, îi avertiză Keating. Nu mai vreau să mai rămână nimic din ea! Dr. J. Evans Pritchard, eşti dezgustător!

Hohotele de râs se înteţiră, atrăgându-i atenţia profesorului de latină, domnul MacAllister, aflat în clasa de vizavi. Domnul MacAllister ieşi din clasă şi se uită pe ferestruica uşii în momentul când elevii tocmai îşi rupeau paginile din carte. Alarmat, deschise rapid uşa şi alergă spre biroul lui Keating.

— Ce nai... mai apucă el să spună, până îl zări pe Keating cu coşul de gunoi în mână.

— Îmi pare rău, nu m-am gândit că sunteţi aici, domnule Keating.

Nedumerit şi jenat, se retrase din încăpere, închizând uşa cu grijă.

Keating se întoarse ţanţoş în faţa clasei, puse coşul de gunoi pe podea şi sări înăuntru. Băieţii râseră şi mai tare. Ochii lui Keating scăpărau ca focul. Calcă gunoiul cu piciorul de câteva ori, apoi ieşi din coş şi-i trase un şut.

— Este o luptă, băieţi! strigă el. Război! Sunteţi nişte suflete într-un moment de răscruce. Fie sunteţi îngenuncheaţi de voinţa *hoi polloi*-ului academic, şi rodul se va usca în pom, fie reuşiţi ca indivizi. Nu vă fie teamă, veţi învăţa ceea ce această şcoală vrea să învăţaţi la ora mea; însă dacă îmi fac datoria cum trebuie, veţi învăţa mult mai mult decât atât. De exemplu, veţi învăţa să savuraţi limba şi cuvintele, pentru că indiferent ce vă spune altcineva, cuvintele şi ideile au puterea să schimbe lumea. Mai devreme am folosit termenul *hoi polloi*. Cine ştie ce înseamnă? Haide, Overstreet, pămpălăule.

Clasa izbucni în râs.

— Anderson, tu ce eşti, om sau furuncul?

Clasa izbucni din nou în râs şi toată lumea se uită la Todd. Devenit vizibil tensionat, incapabil să articuleze ceva, acesta clătină din cap cu o mişcare convulsivă.

— Nu.

Meeks ridică mâna:

— *Hoi polloi*-ul. Nu înseamnă „turmă”?

— Exact, Meeks, spuse Keating. Termenul grecesc pentru „turmă”. Totuşi, trebuie să ştiţi că atunci când spuneţi *„hoi polloi*-ul*”,* spuneţi de fapt *hoi polloiul*-ul!

Keating făcu o grimasă ironică, iar Meeks zâmbi.

— Domnul Pitts ar putea să contraargumenteze că literatura secolului XIX n-are nimic în comun cu ştiinţele economice sau cu medicina. El crede că ar trebui să-l studiem pe J. Evans Pritchard, să învăţăm despre rimă şi metru şi să ne vedem liniştiţi de treaba noastră, urmărindu-ne celelalte scopuri.

Pitts zâmbi şi clătină din cap.

— Cine, eu? întrebă el.

Keating izbi cu palma zidul din spatele lui şi sunetul se auzi ca un duruit de tobă. Toată clasa tresări şi se întoarse cu faţa către spatele sălii.

— Ei bine, şopti Keating sfidător, părerea mea e că sunt nişte tâmpenii fără sens! Citim poezie pentru că facem parte din rasa umană, iar rasa umană musteşte de pasiune! Medicina, justiţia, băncile sunt şi ele necesare pentru a întreţine viaţa. Dar poezia, romantismul, iubirea, frumuseţea? Pentru ele trăim! Citez din Whitman:

„Vai, mie! O, viaţă! a întrebărilor
despre acestea revenind,
A şirurilor nesfârşite ale celor fără credinţă,
a oraşelor pline de neghiobi.,.
Ce sens printre acestea, Vai, mie, O, viaţă?

Răspuns

Că tu eşti aici — Că viaţa există, la fel identitatea,
Că straşnica piesă continuă, şi tu ai putea contribui
cu un vers.”

Keating făcu o pauză. Elevii rămaseră nemişcaţi, absorbind mesajul poeziei. Keating se uită din nou împrejur şi repetă ca în transă:

— „Că straşnica piesă continuă, şi tu ai putea contribui cu un vers.”

Rămase tăcut în spatele clasei, apoi merse încet în faţă. Toţi ochii erau aţintiţi asupra feţei lui înflăcărate. Keating privi în jur.

— Care va fi versul *vostru?* îi provocă el.

Profesorul făcu o pauză lungă, iar apoi destrămă uşor atmosfera care se crease.

— Să deschidem acum cărţile la pagina 60 şi să studiem concepţia lui Wordsworth despre romantism.

6

McAllister îşi trase un scaun lângă Keating la masa unde erau serviţi profesorii şi se aşeză.

— Pot să stau lângă tine? întrebă el, lăsându-şi greutatea corpului masiv pe scaun şi făcându-i semn unui chelner să-l servească.

— Te rog, cu plăcere, spuse Keating zâmbind.

Privi încăperea înţesată cu băieţi îmbrăcaţi în uniformă care luau masa de prânz.

— Astăzi ai ţinut o lecţie foarte interesantă, domnule Keating, spuse MacAllister sarcastic.

Keating îşi ridică privirea.

— Îmi pare rău dacă te-am şocat.

— Nu-i nevoie să te scuzi, spuse MacAllister, clătinând din cap, cu gura deja plină cu felul misterios al zilei.

— A fost fascinantă, chiar şi aşa nechibzuită cum era.

Keating ridică din sprâncene.

— Crezi?

MacAllister dădu din cap.

— Indiscutabil, îţi asumi un mare risc încurajându-i să fie artişti, John. Când or să-şi dea seama că nu sunt Rembrandt, Shakespeare sau Mozart, or să te urască pentru asta.

— Nu artişti, George, spuse Keating. N-ai înţeles. Ideea e să gândească liber.

— O, râse MacAllister, să gândească liber la şaptesprezece ani!

— N-aş fi crezut că eşti cinic, spuse Keating, sorbind o gură de ceai.

— Nu cinic, băiete, spuse MacAllister cu aerul unui cunoscător. Realist! Arată-mi inima neîncătuşată în vise prosteşti şi-ţi arăt un om fericit, continuă el şi mai luă o gură de mâncare. Dar o să mă simt bine ascultându-te la oră, John, adăugă MacAllister. Pariez că aşa va fi.

Keating păru amuzat.

— Sper că nu vei fi singurul, spuse el, uitându-se la câţiva dintre băieţii din clasa elevilor mici care stăteau alături.

Toţi băieţii se întoarseră către Neil Perry, care intră în viteză în sala de mese şi se aşeză alături de ceilalţi.

— N-o să vă vină să credeţi! spuse el, cu răsuflarea tăiată. Am găsit la bibliotecă anuarul de pe vremea când el era în ultimul an, spuse Neil, uitându-se spre Keating, prins într-o conversaţie foarte animată cu domnul MacAllister la masa profesorilor.

Deschise anuarul şi citi:

— „Căpitanul echipei de fotbal, editor al anuarului, hotărât să meargă la Cambridge, cel care are cele mai mari şanse de a face orice va dori, crai, Cercul Poeţilor Dispăruţi.”

Ceilalţi încercară să-i smulgă vechiul anuar din mână.

— „Crai”? râse Charlie. Domnul K. a fost un mare zurbagiu. Bravo lui!

— Ce e Cercul Poeţilor Dispăruţi? întrebă Knox, în timp ce răsfoia prin cartea cu fotografii vechi ale clasei lui Keating de la Welton.

— Există fotografii de grup în anuar? întrebă Meeks.

— Din astea nu sunt, spuse Neil, studiind explicaţiile fotografiilor. Nu mai e nici o altă referire.

Neil se uita prin anuar, când Charlie îl lovi uşor peste picior.

— Nolan, îi şopti el.

Pe când decanul se apropia, Neil îi pasă cartea pe sub masă lui Cameron, care i-o pasă la rândul lui imediat lui Todd; acesta îl privi întrebător pe Cameron, apoi o luă.

— Îţi plac orele, domnule Perry? întrebă Noian, care se oprise la masa băieţilor.

— Da, domnule, foarte mult, spuse Neil.

— Şi ce părere aveţi despre domnul Keating al nostru? Vi se pare interesant, băieţi?

— Da, domnule, spuse Charlie. Tocmai discutam despre asta, domnule.

— Bine, încuviinţă Nolan. Suntem foarte entuziasmaţi în ceea ce-l priveşte. Ştiţi, a fost bursier Rhodes.

Băieţii zâmbiră şi dădură din cap.

Nolan se duse la o altă masă. Todd scoase afară manualul de sub masă şi-l răsfoi în poală, în timp ce-şi termina masa de seară.

— O să iau anuarul, îi spuse Neil lui Todd, în vreme ce se ridicau de la masă.

— Dar ce ai de gând să faci cu el? întrebă Todd nesigur.

— Puţină muncă de cercetare, zise Neil, zâmbind enigmatic şi superior.

După ore Neil, Charlie, Meeks, Pitts, Cameron şi Todd se întoarseră împreună la cămin. Domnul Keating traversa şi el peluza îmbrăcat cu o jachetă sport şi cu fular, cu un teanc de cărţi sub braţ.

— Domnule Keating? strigă Neil după el. Domnule? O, căpitane! Căpitanul meu?

Keating se opri şi aşteptă ca băieţii să-l ajungă din urmă.

— Ce-a fost Cercul Poeţilor Dispăruţi, domnule? întrebă Neil.

Pentru o fracţiune de secundă, Keating se înroşi la faţă.

— M-am uitat printr-un anuar mai vechi, explică Neil, şi...

— Nu-i rău că faci muncă de cercetare, spuse Keating, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

Băieţii aşteptară ca el să mai adauge ceva.

— Totuşi, ce a fost? insistă Neil. Keating se uită în jur, ca să se asigure că nu era nimeni cu ochii pe ei.

— O organizaţie secretă, spuse el aproape în şoaptă. Nu ştiu ce părere ar avea actuala direcţiune despre asta, dar mă îndoiesc că ar reacţiona pozitiv.

Ochii lui cercetară cu atenţie campusul, în timp ce băieţii îşi ţineau respiraţia.

— Băieţi, sunteţi în stare să păstraţi un secret? Elevii încuviinţară instantaneu.

— Poeţii Dispăruţi au fost o organizaţie secretă prin care urmăream „să sugem măduva vieţii”. Expresia îi aparţine lui Thoreau şi era invocată la fiecare întrunire a grupului, explică el. Câţiva dintre noi obişnuiam să ne întâlnim la vechea peşteră, unde citeam cu rândul din Shelley, Thoreau, Whitman sau propriile noastre versuri — şi vraja

acelui moment magic îşi făcea efectul asupra noastră, îşi aminti Keating, cu ochii strălucind.

— Vreţi să spuneţi că eraţi de fapt o gaşcă de băieţi care stăteau în cerc şi citeau poezii? întrebă Knox nedumerit.

Keating zâmbi.

— Participanţii erau de ambele sexe, domnule Overstreet. Şi crede-mă, nu citeam pur şi simplu... lăsam cuvintele să ne picure din gură precum mierea. Femeile leşinau, spiritele se înălţau... se năşteau zei, domnilor.

Băieţii rămaseră tăcuţi o clipă.

— Şi de la ce venea numele? întrebă Neil. Citeaţi numai din poeţi dispăruţi?

— Era acceptată poezia de orice fel, domnule Perry. Numele se referea doar la faptul că, pentru a te alătura organizaţiei, trebuia să fii mort.

— *Ce?* strigară băieţii în cor.

— Cei vii erau doar membri candidaţi. Ca să fii membru cu drepturi depline, era nevoie de o viaţă întreagă de ucenicie, explică el. Vai, până şi eu sunt un biet candidat.

Băieţii se uitară unii la alţii uimiţi.

— Ultima întrunire pesemne că a avut loc cu cincisprezece ani în urmă, îşi aminti Keating.

Se uită din nou în jur, ca să se asigure că nu-i observa nimeni, apoi se întoarse şi plecă.

— Eu zic să mergem la noapte, spuse Neil cuprins de agitaţie, după ce Keating dispăru din vedere. Merge toată lumea?

— Unde e peştera asta de care spune el? întrebă Pitts.

— După ce treci de pârâu. Cred că ştiu unde e, răspunse Neil.

— Ai de mers kilometri buni până acolo, se plânse Meeks.

— Mie mi se pare o chestie plictisitoare, spuse Cameron.

— Atunci nu veni, i-o trânti Charlie.

— Ai idee cu câte sancţiuni ne putem potcovi? îl întrebă Cameron pe Charlie.

— Păi atunci nu veni! insistă Charlie. Te rog!

Cameron o lăsă mai moale:

— Spun doar că trebuie să avem mare grijă. Nu ne putem permite să fim prinşi.

— I-auzi, Sherlock, replică Charlie sarcastic.

— Cine vine? întrebă Neil, încheindu-le cearta.

— Eu, spuse Charlie primul.

— Şi eu, adăugă Cameron.

Neil se uită la Knox, Pitts si Meeks. Pitts ezită:

— Păi...

— Aoleu, haide Pitts, spuse Charlie.

— Are probleme cu notele, Charlie, îl apără Meeks.

— Atunci poţi să-1 ajuţi tu, Meeks, sugeră Neil.

— Dar ce, e cumva un grup de studiu nocturn? întrebă Pitts, încă nesigur.

— Las-o baltă, Pitts, spuse Neil.

— Tu vii, Meeks, sau ai şi tu probleme cu notele?

Toţi ceilalţi izbucniră în râs.

— Bine, zise Meeks. Eu, de principiu, încerc orice o dată.

— În afară de sex, râse Charlie. Nu-i aşa, Meeks, bătrâne?

Meeks se înroşi, iar băieţii începură să râdă şi să ţopăie în jurul lui.

— Eu vin cu condiţia să avem grijă, spuse Cameron.

— Knox? continuă Charlie.

— Nu ştiu, răspunse Knox. Nu prea înţeleg chestia asta.

— Haide, îl încuraja Charlie. O să te ajute să o câştigi pe Chris.

— Da? îl privi Knox nedumerit. Cum anume?

— Nu l-ai auzit pe Keating spunând că femeile leşinau?

— Oare de ce? întrebă Knox nesigur. Grupul începuse să se spargă, iar Knox îl urmă pe Charlie pe drumul spre cămin.

— De ce leşină femeile, Charlie? Spune-mi, de ce leşină?

Întrebările lui Knox rămaseră fără răspuns când undeva, în depărtare, un clopoţel începu să sune, chemându-i pe băieţi la cină.

După cină, Neil şi Todd merseră în sala de studiu şi se aşezară la aceeaşi masă.

— Ascultă, îi spuse Neil în şoaptă colegului său de cameră. Te invit la întrunirea cercului.

Neil îşi dăduse în sfârşit seama că nimeni nu-l întrebase pe Todd dacă voia să vină şi el.

— Să nu te aştepţi ca lumea să te aibă tot timpul în vedere. Nu te cunoaşte nimeni. Şi nici tu nu vorbeşti cu nimeni!

— Mulţumesc, spuse Todd, dar nu despre asta e vorba.

— Dar ce e atunci? întrebă Neil.

— Păi... pur şi simplu nu vreau să vin, spuse el, bâlbâindu-se.

— De ce? întrebă Neil. Nu înţelegi ce ne-a zis Keating? Nu vrei să faci ceva pentru asta?

Neil întoarse repede o pagină din carte pentru că un supraveghetor tocmai trecea pe lângă ei, privindu-i suspicios.

— Ba da, şopti Todd, după ce supraveghetorul se îndepărtase suficient ca să nu-i mai audă. Dar...

— Dat ce, Todd? Spune-mi, îl imploră Neil.

Todd îşi lăsă privirea în pământ:

— Nu vreau să citesc.

— Ce? zise Neil şi se uită neîncrezător la el.

— Keating zicea că toţi citeau pe rând, spuse Todd. Eu nu vreau să citesc.

— Doamne, tu chiar ai o problemă, nu-i aşa? spuse Neil, clătinând din cap. Dar ce rău ţi se întâmplă dacă citeşti? Nu e chiar asta figura? Să te exprimi?

— Neil, nu pot să-ţi explic, zise Todd şi se înroşi. Pur şi simplu nu vreau s-o fac.

Neil îşi aranja agitat foile, uitându-se la Todd. Apoi îi veni o idee.

— Şi dacă nu trebuie să citeşti? îi sugeră Neil. Dacă doar stai acolo şi asculţi?

— Nu se poate aşa, remarcă Todd. Dacă tot vin, ceilalţi or să vrea să citesc şi eu.

— Ştiu, dar dacă ar spune că nu-i nevoie să citeşti?

— Adică să-i *rog* chestia asta? întrebă Todd roşu la faţă. Neil, e umilitor.

— Nu, nu e, spuse Neil, sărind de pe scaun. Aşteaptă aici.

— Neil, strigă după el Todd, atrăgându-i atenţia supraveghetorului care se întoarse şi-i aruncă o privire dezaprobatoare.

Neil plecase înainte ca Todd să-l poată opri. Todd se prăbuşi necăjit pe scaun, apoi îşi deschise cartea de istorie şi începu să ia notiţe.

7

Neil şuşotea ceva cu Charlie şi Knox în holul căminului, în timp ce în jurul lor continuau pregătirile pentru culcare. Băieţii se plimbau de colo-colo în pijamale, cu perne şi cărţi sub braţe. Neil îşi aruncă un prosop pe umăr, îl bătu pe Knox pe spate şi se îndreptă spre camera lui. Aruncă apoi prosopul şi observă pe biroul lui ceva care nu fusese acolo înainte.

Ezită pentru o clipă, apoi luă în mână antologia de poezie veche şi uzată. O deschise şi, în interiorul copertei, scris de mână, văzu numele „J. Keating". Neil citi cu voce tare cuvintele scrise sub semnătură: „Poeţi dispăruţi". Se întinse pe pat şi începu să citească pe sărite poeziile din vechiul volum cu foi subţiri şi îngălbenite. Citi cam o oră, realizând doar pe jumătate că zgomotele de pe hol începeau să se liniştească, uşile se închideau şi luminile erau stinse una după alta. *Ăsta e Hager. Nu s-a culcat încă,* îşi zise Neil, auzindu-l pe supraveghetorul de serviciu târşâindu-şi picioarele încolo şi încoace pe hol. La un moment dat, păru că se opreşte exact în dreptul uşii lui Neil.

— E linişte, spuse cu voce tare dr. Hager, clătinând din cap. Prea linişte.

Câteva ore mai târziu, siguri că toată lumea dormea adânc, băieţii se întâlniră lângă un bătrân arţar noduros. Se înfofoliseră cu căciuli, haine şi mănuşi de iarnă, iar câţiva îşi luaseră lanterne ca să vadă pe unde mergeau.

— Mrrrrr! îi făcu să tresară mârâitul câinelui de vânătoare al şcolii, care tocmai atunci ieşea adulmecând din tufişuri.

— Cuţu, cuţu, hai, fii cuminte, îl potoli Pitts, înfundându-i nişte prăjiturele în gură şi lăsându-i încă o porţie pe jos. Hai să mergem, le spuse el celorlalţi cu voce joasă, pe când câinele se apleca instinctiv asupra hranei.

— Bună idee, Pittsie, îl lăudă Neil, în timp ce traversau cu toţii campusul luminat de stelele strălucitoare care spuziseră cerul.

— E frig, se plânse Todd odată ce reuşiră să scape de spaţiul deschis şi bătut de vânturi al campusului şi intrară în pădurea stranie de pini în care se afla peştera.

Charlie alergă înainte, depăşindu-i pe ceilalţi, care se mişcau mai încet prin aerul rece.

— Aproape că am ajuns, spuse Knox când dădură de malul pârâului şi începură să caute printre tufişuri şi rădăcini de copaci peştera despre care bănuiau că se afla acolo.

— Uhuuu! Sunt un poet dispăruuut! îi sperie Charlie, răsărind brusc, parcă din pământ, căci descoperise peştera.

— Aaa! ţipă Meeks. Lua-te-ar naiba, Dalton, îl apostrofă Meeks, revenindu-şi în fire.

— Aici e, băieţi, zâmbi Charlie. Am ajuns acasă!

Băieţii se înghesuiră în peştera întunecoasă şi preţ de câteva minute strânseră surcele şi lemne, încercând să aprindă un foc. Focul prinse viaţă şi lumina lui înviora locul altfel dezolant. Băieţii amuţiră, de parcă s-ar fi aflat într-un loc sacru.

— Declar în acest moment redeschisă Filiala Welton a Cercului Poeţilor Dispăruţi, spuse Neil cu solemnitate. Aceste întruniri vor fi conduse de mine şi de ceilalţi membri candidaţi, aici de faţă. Todd Anderson, pentru că preferă să nu citească, va scrie procesele-verbale ale întrunirilor.

Todd tresări nemulţumit, dar incapabil să deschidă gura pentru a-şi susţine cauza.

— Voi citi acum tradiţionalul mesaj de deschidere aparţinând unui membru al cercului, Henry David Thoreau.

Neil deschise cartea pe care i-o lăsase Keating şi citi:

— „Am mers în pădure pentru că doream să trăiesc viaţa pe îndelete. (Sări apoi peste rânduri.) Voiam să trăiesc profund şi să sug toată măduva vieţii!"

— Subscriu! îl întrerupse Charlie.

— „Să alung tot ceea ce nu era viaţă", continuă Neil, sărind iarăşi peste rânduri. „Ca nu cumva, atunci când va fi să mor, să descopăr că de fapt n-am trăit."

Urmă o tăcere lungă.

— Candidat Overstreet, spuse Neil. Knox se ridică în picioare. Neil îi înmâna cartea. Knox deschise la o altă pagină şi citi:

— „Dacă un om înaintează cu încredere întru îndeplinirea viselor sale, va avea parte de un succes îndeobşte neaşteptat." Da! spuse Knox, cu ochii scăpărând. Vreau să am succes cu Chris!

Charlie luă cartea de la Knox.

— Haide, băiete, spuse el, strâmbându-se la Knox, asta e o treabă serioasă. Charlie îşi drese glasul:

Există Iubirea minunată a unei mândre fecioare,
Şi iubirea de bărbat statornic, încercat,
Şi cea de prunc ce de nimic teamă n-are.
Toate de când lumea şi pământul au existat.
Dar cea mai minunată iubire,
A iubirilor Iubire,
Chiar mai ceva decât a Mamei dragoste cu har,
E infinita, neasemuit de tandra, înflăcărată iubire
A celui mort de beat pentru tovarăşul lui de pahar.[2]

— Autor anonim, râse Charlie, întinzându-i cartea lui Pitts.

— „Aici zace-a mea nevastă: tot aici să stea. Acum ea se odihneşte... şi eu tot aşa!"[3] recită Pitts, chicotind. John Dryden, 1631-1700. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că indivizii ăia aveau simţul umorului!

Pitts îi dădu cartea lui Todd, în timp ce băieţii râdeau de gluma lui. Todd îngheţă de spaimă, dar Neil îi luă cartea din mână înainte ca ceilalţi să observe ceva.

Charlie îi smulse cartea lui Neil şi începu să citească:

Să mă înveţi pe mine a iubi?
Învaţă tu, de n-ai atâta minte:
Maestru mare-s în astfel de-aranjăminte.
Şi al iubirii zeu, de-ar exista,
Să-nveţe de la mine ar putea.[4]

---

[2] Trad. de Felicia Ienculescu-Popovici
[3] Idem.
[4] Idem.

Băieţii izbucniră în „uhuhu”-uri şi „ohoho”-uri la pretinsele aptitudini ale lui Charlie.

— Potoliţi-vă, băieţi, trebuie să fim serioşi, spuse Neil.

Cameron luă cartea.

— Asta e serioasă, zise el şi începu să citească.

Noi suntem cei de cântece născocitori
Şi aceia care visele visează
Pe-un dig însingurat rătăcitori,
Pe maluri de pârâuri ce-ntristează;
De lume pierduţi, de lume depărtători
Asupra noastră luna luminează:
Totuşi, suntem puternicii începători
Care pe această lume-o priveghează.
Cu cântecele nemuritoare ale cuvântului
Construim marile oraşe ale pământului,
Şi dintr-o măreaţă poveste de geniu
Noi urzim gloria unui imperiu:
De vrea, un om ce visu-şi urmăreşte,
Coroană regală poate dobândi.
Iar trei, în cadenţa unui cântec ce creşte,
Şi-o împărăţie chiar pot nărui.
Noi, în vremuri de mult asfinţite,
În al lumii trecut îngropat,
Pe Ninive am construit-o din suspine
Şi Babelul din veselie l-am creat.

— Amin, spuseră câţiva.

— Ssst! îi opriră ceilalţi. Cameron continuă:

Şi-apoi cu profeţii le-am dărâmat,
Făcute celor vechi, de-a lumii noi vestire;
Căci orice eră e un vis apus,
Sau unul care acum e-n zămislire.[5]

Cameron făcu o pauză de efect.

— Arthur O'Shaughnessy, 1844-1881.

Băieţii rămăseseră tăcuţi. Meeks luă cartea şi începu s-o răsfoiască.

— Hei, asta e bună, zise el şi începu să citească pe un ton serios:

Din întunericul ce mă acoperi,
Din pol în pol ca Smoala de cernit
Sunt recunoscător oricăror zei ar fi
Că suflet de ne-nvins mi-au dăruit![6]

— Ăsta a fost W. E. Henley, 1849-1903.

— Nu-mi vine să cred, râse Pitts. Tu, Meeks?

— Ce anume? îi zise Meeks, prefăcându-se că nu înţelege la ce se referea.

[5] Trad. de Felicia Ienculescu-Popovici.
[6] Idem.

Knox luă cartea şi începu să o răsfoiască şi el. Deodată începu să suspine zgomotos, de parcă ar fi citit pentru o Chris imaginară, aflată şi ea în peşteră.

— „Cum te iubesc? Să-ţi spun în câte chipuri. Până-n adâncuri...”[7]

Charlie îi smulse cartea din mână.

— Potoleşte-te, Knox, îl certă el cu o voce răguşită.

Ceilalţi izbucniră în râs. Neil luă cartea şi citi în gând timp de un minut. Băieţii se adunaseră în jurul focului care îşi pierdea încetul cu încetul din forţă.

— Ssst, le spuse Neil şi începu să citească plin de însufleţire:

La drum, prieteni,
Nu-i prea târziu o lume şi mai nouă să găsim...
Căci am de gând
Să navigam dincolo de soare-apune... şi chiar
De nu mai suntem acea forţă ce-n alte vremi
Mişca munţii din loc; suntem ceea ce suntem —
O potrivită-alăturare de brave inimi,
Slăbite de timp şi soartă, dar neclintite-n hotărârea
Să lupte, să caute, să găsească şi nesupuse să rămână.[8]

— Din *Ulise,* de Tennyson, încheie el.

Băieţii amuţiseră, mişcaţi de interpretarea înflăcărată a lui Neil şi de felul în care Tennyson reuşise să exprime ţelul eroului său.

Pitts luă cartea. În timp ce citea poezia, începu să bată cu putere un ritm african:

Ţapi negri şi umflaţi intr-un podrum,
Regi de speluncă nesiguri pe picioare,
Căzuţi, matoliţi şi-n masă lovind tare
Cu coada de mătură bătând aprig „bum, bum”,
Cât puteau de tare,
Bum, bum, BUM,
Cu-o umbrelă de mătase şi-o mătură de prun,
Bumlei, bumlei, bumlei, BUM.
APOI veni religia, APOI o viziune.
Nu mi-am putut lua ochii de la festinul lor minune.
ÎL ZĂRII APOI PE CONGO, ÎN UMBRA
CENUŞIE,
CROINDU-ŞI DRUM PRIN JUNGLĂ CU
DÂRA-I AURIE.[9]

Pe măsură ce Pitts recita, băieţii se lăsară cuprinşi de ritmul captivant al poemului. Dansau şi se schimonoseau în ritmul poeziei, ţopăind şi răcnind. Gesturile lor deveneau tot mai sălbatice şi mai caraghioase, iar la un moment dat începură să imite sunetele junglei şi să se bată cu palmele peste cap şi peste picioare. În vreme ce Pitts continua să citească, Charlie, dansând şi chiuind, conduse grupul afară din peşteră şi apoi în întunericul nopţii.

Continuară să danseze sălbatic în pădure, legănându-se odată cu copacii uriaşi şi cu vântul care vâjâia printre ei.

---

[7] Fragment din *Sonnet from the Portuguese 43* de Elizabeth Barrett Browning (1806-1861).
[8] Trad. de Felicia Ienculescu-Popovici.
[9] Trad. de Leon Levitchi.

La un moment dat, focul din peşteră se stinse şi pădurea deveni întunecată ca smoala. Băieţii se opriră din dansul lor şi aproape instantaneu începură să tremure, nu numai pentru că era frig, ci şi din pricina exuberanţei care îi copleşise odată ce imaginaţia lor fusese lăsată să zboare nestingherită.

— Ar fi bine s-o luăm din loc, spuse Charlie. Nu mai e mult şi încep orele.

Ieşiră din pădure printr-o poiană care se învecina cu campusul colegiului.

— Înapoi la realitate, observă Pitts în timp ce se opriseră cu toţii şi priveau campusul.

— Sau ceva de genul ăsta, oftă Neil.

Alergară tăcuţi către cămin, scoaseră lemnul care împiedica uşa din spatele clădirii să se închidă şi se strecurară în vârful picioarelor în camerele lor.

A doua zi, câţiva dintre petrecăreţi căscau când se aşezară în bănci pentru ora domnului Keating. Acesta se plimba însă cu un pas hotărât de colo-colo prin faţa clasei.

— Nu spunem despre cineva că este foarte obosit, ci extenuat. Nu folosiţi formularea „foarte trist", ci spuneţi...

Pocni din degete şi arătă către unul dintre băieţi.

— Îmbufnat?

— Foarte bine! spuse Keating zâmbind. Limba a fost inventată dintr-un motiv anume, băieţi — pocni din nou din degete şi arătă spre Neil.

— Pentru a comunica?

— Nu, zise Keating. Pentru a le cuceri pe femei. Iar lenea n-are ce căuta într-o astfel de strădanie. După cum n-are ce căuta nici în eseurile voastre.

Băieţii izbucniră în râs. Keating îşi închise cartea, apoi merse în faţa clasei şi ridică o hartă care acoperea tabla. Pe tablă era scris un citat. Keating îl citi cu voce tare:

„Doctrine şi şcoli învechite, îmi permit să vorbesc indiferent de consecinţe, Natură neinhibată, energie primordială..."

— Tot Unchiul Walt, spuse el. Ah, dar cât de greu e să ignori aceste doctrine şi şcoli, în situaţia de condiţionare în care ne găsim faţă de părinţii noştri, de tradiţiile noastre, de epoca modernă. Cum să facem ca, asemenea lui Walt, să ne lăsăm propriul eu să vorbească? În ce fel să ne eliberăm de prejudecăţi, de obiceiuri, de influenţe? Răspunsul, dragii mei flăcăi, este că trebuie să ne străduim permanent să găsim o nouă perspectivă din care să privim lucrurile.

Băieţii erau numai ochi şi urechi. Deodată, Keating sări pe catedră.

— De ce stau aici? întrebă el.

— Ca să vă simţiţi mai înalt? îşi dădu cu părerea Charlie.

— Stau pe catedră ca să îmi reamintesc că trebuie să ne impunem permanent să privim lucrurile altfel. Lumea arată diferit de aici, de sus. Dacă nu credeţi, urcaţi-vă şi încercaţi şi voi. Toată clasa. Pe rând.

Keating sări jos. Toţi băieţii, cu excepţia lui Todd Anderson, merseră în faţa clasei şi, în grupuri mici, se urcară pe rând pe catedră. Keating se plimba încolo şi încoace printre rândurile de bănci, urmărindu-i şi aşteptându-i să termine.

— Dacă eşti sigur de ceva, spuse el, în timp ce băieţii se întorceau la locurile lor, străduieşte-te să te gândeşti la acel ceva dintr-o altă perspectivă, chiar dacă ţi se pare că e greşit sau prostesc. Când citeşti, nu te gândi doar la ceea ce crede autorul, ci acordă-ţi timp să te gândeşti şi la ceea ce crezi *tu*. Trebuie să luptaţi din răsputeri să vă descoperiţi eul, băieţi, continuă el, şi cu cât amânaţi mai mult acest moment, cu atât vă reduceţi şansele să îl descoperiţi vreodată. Thoreau spunea că „Majoritatea oamenilor

trăiesc într-o calmă disperare". De ce să vă împăcaţi cu o astfel de stare? Trebuie să riscaţi să mergeţi pe cărări neumblate. Acum...

Keating se îndreptă spre uşă, pe când ochii tuturor băieţilor îl urmăreau cu atenţie. Privi clasa, apoi începu să stingă şi să aprindă luminile de nenumărate ori, imitând cu glasul bubuitul tunetelor.

— Pe lângă eseurile pe care le aveţi de făcut, spuse el după această demonstraţie zgomotoasă, vreau ca fiecare dintre voi să scrie o poezie — o creaţie proprie — care să fie citită cu voce tare în clasă. Ne vedem luni.

Şi cu asta ieşi. Băieţii rămaseră muţi de uimire în urma profesorului lor excentric. O clipă mai târziu, Keating îşi strecură înapoi capul pe uşă, cu o figură de ştrengar.

— Să ştii, domnule Anderson, că ştiu că tema asta te bagă în sperieţi, cârtiţă ce eşti.

Keating începu să facă nişte semne cu mâna prin uşă, ca şi cum ar fi aruncat săgeti de fulgere spre Todd. Elevii izbucniră într-un râs neliniştit, jenaţi oarecum pentru Todd, care se strădui să arboreze o fărâmă de zâmbet.

Programul de şcoală se termina mai devreme vinerea, aşa că băieţii plecară de la ora lui Keating bucuroşi că aveau o după-amiază liberă.

— Hai să mergem în clopotniţă, să mai lucrăm la antena radioului nostru, îi spuse Pitts lui Meeks în timp ce traversau campusul. Radio America Liberă!

— Sigur, îi răspunse Meeks.

Trecură pe lângă o mulţime de elevi care aşteptau cu sufletul la gură umplerea cutiilor poştale. Un grup de băieţi juca *lacrosse* pe iarbă, iar departe, în zare, Nolan dădea indicaţii membrilor echipei de canotaj a şcolii care se antrena pe lac.

Knox îşi aruncă manualele în coşul bicicletei şi începu să se plimbe prin campus. Se apropie de porţile colegiului, se uită peste umăr să vadă dacă nu cumva îl observase cineva şi începu să pedaleze în forţă ca să iasă mai repede din campus, s-o ia de-a curmezişul pe câmp şi să intre în satul Welton.

În timp ce continua să pedaleze gâfâind înspre Liceul Ridgeway, Knox se uita în jur, ca să vadă dacă nu se afla din întâmplare prin preajmă cineva de la Welton. Se opri lângă un gard, urmărindu-i pe elevii care se urcau în trei autobuze parcate pe marginea drumului. Cei care purtau uniforma fanfarei şcolii urcară în primul autobuz, continuând să exerseze în tot acest timp ritmuri şi game. Băieţii din echipa de fotbal american, echipaţi cu tot felul de apărători, îşi croiră şi ei drum până la al doilea autobuz, în cel de-al treilea urca o trupă de majorete care chicoteau şi cântau, printre care Knox o zări şi pe Chris Noel.

Knox rămase lângă gard, urmărind-o cu privirea. O văzu alergând către Chet, care îşi căra echipamentul sportiv, şi sărutându-l pe buze. Chet o luă în braţe şi ea chicoti, apoi se îndreptă în fugă spre autobuzul majoretelor.

Knox se urcă pe bicicletă şi pedală agale pe drumul de întoarcere către Welton. De la cina cu familia Danburry, îşi tot imaginase următoarea întâlnire cu Chris Noel. Dar în nici un caz în felul acesta — nu surprinzând-o în timp ce îl îmbrăţişa cu pasiune pe Chet Danburry. Knox se gândea dacă era realmente în stare să găsească acele cuvinte care să o facă pe Chris să fie înnebunită după el.

În aceeaşi după-amiază, dar puţin mai târziu, Todd se afla în patul lui, cu cotul sprijinit pe un caiet. Începu să scrie ceva, şterse ceea ce scrisese, apoi rupse pagina şi o aruncă la gunoi, îşi acoperi faţa ca să-şi ascundă frustrarea când Neil intră aproape plutind înăuntru.

Strălucind de entuziasm, Neil îşi aruncă cărţile pe birou:

— Am găsit! strigă el.

— Ce-ai găsit? întrebă Todd.

— Ce vreau să fac! Chiar în momentul ăsta. Am descoperit ce e cu adevărat în sufletul meu. Îi întinse lui Todd un petic de hârtie.

— *Visul unei nopţi de vară.* Ce mai e şi asta?

— O piesă de teatru, nătărăule.

— Asta ştiam şi eu, spuse Todd enervat. Dar ce legătură are cu tine?

— Se pune în scenă la Henley Hall. Uite: „Selecţie pentru distribuirea rolurilor”.

— Adică?

— Adică o să joc într-o piesă de teatru! ţipă Neil, sărind în pat. De când mă ştiu mi-am dorit să încerc. Vara trecută chiar am vrut să merg la nişte probe, dar bineînţeles că tata nu m-a lăsat.

— Şi acum crezi c-o să te lase? întrebă Todd, ridicând o sprânceană.

— Nici vorbă, dar nu contează. Ideea e că pentru prima dată în viaţă ştiu ce vreau şi tot pentru prima dată, cu sau fără voia tatălui meu, chiar am s-o fac! *Carpe diem,* Todd!

Neil luă piesa şi citi câteva rânduri. Copleşit de entuziasm, spintecă aerul cu pumnul de bucurie.

— Neil, cum să joci într-o piesă dacă taică-tău nu te lasă? insistă Todd.

— Mai întâi să obţin rolul şi după aceea o să-mi bat capul şi cu asta.

— Şi n-o să te omoare dacă nu-i spui că mergi la selecţie?

— Din partea mea, spuse Neil, nu trebuie să ştie nimic despre toate astea.

— Fii serios, doar ştii că aşa ceva e imposibil, îi spuse Todd.

— Ei, rahat! Nimic nu e imposibil, spuse Neil zâmbind.

— Dar de ce nu-l întrebi pe el înainte de toate? Poate că o să spună „da”, îi sugeră Todd.

— Îţi arde de glume, râse Neil. Măcar dacă nu-l întreb, nu se poate spune că nu am ascultat de el.

— Dar dacă a spus „nu” data trecută, atunci..., începu Todd.

— Ia stai puţin, tu de partea cui eşti? Nici măcar n-am primit încă vreun rol. Nu pot să mă bucur şi eu măcar puţin de ideea asta?

— Ilartă-mă, îi răspunse Todd, întorcându-se la treburile lui.

Neil rămase în pat şi începu să citească piesa.

— Apropo, în după-amiaza asta ne întâlnim. Vii şi tu?

— Păi, cred că da, spuse Todd cu o strâmbătură. Neil lăsă cartea din mână şi îşi privi cu atenţie colegul de cameră.

— Nu-i aşa că nimic din ceea ce spune domnul Keating nu are vreo însemnătate pentru tine? întrebă el neîncrezător.

— Ce vrei să spui? întrebă Todd cu un aer defensiv.

— Să faci parte din club înseamnă să fii mişcat de anumite lucruri. Tu pari la fel de mişcat ca o hazna.

— Vrei să mă retrag? Ăsta e mesajul? spuse Todd furios.

— Nu, îi răspunse Neil cu blândeţe. Vreau să rămâi. Dar asta înseamnă că trebuie să faci ceva. Nu doar să *spui* că faci parte din club.

Todd se întoarse spre el supărat.

— Ascultă, Neil, apreciez că îţi pasă de mine, dar eu nu sunt ca tine, insistă el. Când tu spui ceva, ceilalţi te ascultă. Te urmează. Eu nu sunt ca tine.

— Şi de ce nu eşti? Nu crezi că poţi să fii şi tu la fel? întrebă Neil.

— Nu! strigă Todd. Of, nu ştiu. Probabil că n-o să ştiu niciodată. Ideea e că tu oricum n-ai ce să faci, aşa că vezi-ţi de treaba ta şi nu te mai băga. Pot să-mi port şi singur de grijă fără nici o problemă, ai înţeles?

— Păi, nu... spuse Neil.

— Nu? făcu Todd cu uimire. Cum adică, „nu”? Neil ridică din umeri cu nonşalanţă şi repetă:

— Nu. N-o să-mi văd de treaba mea. Neil deschise cartea cu textul piesei şi reîncepu să citească.

Todd rămase pe loc, holbându-se la colegul lui.

— OK, capitulă el. Vin şi eu.

— Bine.

Neil zâmbi şi continuă să citească piesa.

8

Cercul Poeţilor Dispăruţi se întruni în peşteră înaintea antrenamentului de fotbal din acea după-amiază. Charlie, Knox, Meeks, Neil, Cameron şi Pitts se plimbau prin clubul subteran, explorându-i ungherele şi ascunzişurile şi zgâriindu-şi numele pe pereţi. Todd apăru mai târziu şi, pentru că toată lumea era prezentă, Neil se ridică şi dădu semnalul de începere a întrunirii.

— „M-am dus în pădure pentru că doream să trăiesc viaţa pe îndelete. Voiam să trăiesc profund şi să sug toată măduva vieţii!”

— Doamne, se vaită Knox, vreau să-i sug toată măduva lui Chris! Sunt atât de îndrăgostit, încât simt că mor!

— Ştii ce ţi-ar spune poeţii dispăruţi, râse Cameron. „Culegeţi bobocii rozelor cât mai puteţi...”

— Dar ea e îndrăgostită de fiul tembel al celui mai bun prieten al tatei! Ce-ar spune poeţii dispăruţi despre asta? spuse Knox şi se îndepărtă de grup, cuprins de disperare.

Neil se ridică şi se îndreptă spre ieşire.

— Trebuie să ajung la selecţie, anunţă el agitat. Ţineţi-mi pumnii.

— Baftă, îi urară în cor Meeks, Pitts şi Cameron.

Todd nu spuse nimic în timp ce-l urmărea pe Neil ieşind din peşteră.

— Mă simt de parcă n-aş fi fost *niciodată* viu, spuse Charlie cu tristeţe, uitându-se la Neil. Ani la rând n-am riscat *nimic*. N-am nici cea mai vagă idee despre cine sunt sau ce vreau să fac. Neil ştie că vrea să joace teatru. Knox ştie că o doreşte pe Chris.

— O doreşte pe Chris? Trebuie neapărat s-o *aibă* pe Chris! spuse gemând Knox.

— Meeks, i se adresă Charlie, tu eşti creierul aici. Ce ar spune poeţii dispăruţi despre cineva ca mine?

— Romanticii aveau o adevărată pasiune pentru experimente, Charles. Încercau multe lucruri înainte să se hotărască, *dacă* se hotărau vreodată, spuse Meeks.

— Păi, nu prea există multe locuri la Welton unde să experimentezi, Meeks, spuse Cameron, strâmbând din nas.

Charlie se plimba încolo şi-încoace prin peşteră, în timp ce băieţii se gândeau la observaţia lui Cameron. Deodată se opri şi chipul i se lumină brusc.

— Declar prin prezenta că aceasta este Peştera lui Charles Dalton pentru Experimente Pasionale, spuse el şi zâmbi. Pe viitor, oricine vrea să intre în ea trebuie să aibă permisiunea mea.

— Ia stai, Charlie, obiectă Pitts. Locul ăsta ar trebui să aparţină clubului.

— Ar trebui, dar eu l-am găsit şi acum mi-l revendic. *Carpe cavem,* băieţi! continuă el cu un rânjet.

— Bine măcar că nu e decât unul ca tine printre noi, Charles, spuse Meeks pe un ton meditativ, pe când ceilalţi schimbau priviri şi clătinau din cap.

Băieţii puseseră stăpânire pe peşteră şi descoperiseră un adăpost departe de Welton, departe de părinţi, profesori şi prieteni — un loc unde puteau fi ceea ce nu visaseră vreodată să fie. Cercul Poeţilor Dispăruţi era viu, funcţiona din plin şi era gata să trăiască clipa.

Băieţii părăsiră anevoie peştera şi se întoarseră în campus la timp ca să înceapă antrenamentul.

— Hei, ia te uită cine e antrenorul de fotbal, spuse Pitts, care-l zărise pe domnul Keating apropiindu-se de teren.

Căra într-o mână câteva mingi de fotbal şi în cealaltă o servietă.

— OK, băieţi, cine are lista de prezenţă? întrebă Keating.

— Eu, domnule, spuse un băiat din ultimul an, întinzându-i lui Keating lista cu numele elevilor.

Keating luă lista de trei pagini şi o studie.

— Răspundeţi cu „prezent", vă rog. Chapman?

— Prezent.

— Perry?

Nu primi nici un răspuns.

— Neil Perry?

— Are programare la stomatolog, domnule, spuse Charlie.

— Hmmm... Watson? strigă Keating. Nu primi nici un răspuns.

— Şi Richard Watson e absent, nu?

— Watson e bolnav, domnule, zise cineva.

— Hmmm. Ce chestie. Presupun că ar trebui să-i dau o sancţiune lui Watson. Dar dacă îi dau o sancţiune lui Watson, o să fiu nevoit să-i dau şi lui Perry... şi îmi place de Perry.

Mototoli foile şi le aruncă. Băieţii urmăriră scena cu uimire.

— Băieţi, nu trebuie să fiţi aici dacă nu vreţi. Cei care vor să facă antrenament să mă urmeze.

Keating o luă din loc cu un pas hotărât, ţinând în mâini mingile şi servieta. Uluiţi de capriciile lui, o mare parte dintre băieţi îl urmară, discutând aprins între ei.

— Aşezaţi-vă pe jos, băieţi, le ceru Keating, odată ajunşi la mijlocul terenului. Cei pasionaţi de unul sau altul dintre sporturi ar putea susţine că jocul sau sportul lor favorit este în sine superior altuia, spuse el, plimbându-se încoace şi încolo. Pentru mine cel mai important lucru, valabil pentru toate sporturile, este modul în care alte fiinţe umane ne împing pe noi înşine spre performanţă. Platon, un om talentat, la fel ca mine, a spus la un moment dat: „Numai luând parte la concursuri am devenit poet, orator şi sofist." Fiecare dintre voi să ia de la mine câte o foaie şi să se alinieze pe un rând.

Keating le împărţi bucăţi de hârtie elevilor care îl priveau curioşi. Apoi alergă spre una dintre porţile de fotbal, lăsând o minge la vreo trei metri în faţa băiatului din fruntea şirului lung de elevi. Apatic şi indiferent, Todd Anderson se aşezase printre ultimii, în vreme ce Keating le dădea o serie de indicaţii, strigând de la distanţă.

— Ştiţi ce trebuie să faceţi... acum daţi-i drumul! răcni el, exact atunci când George McAllister trecea prin dreptul terenului de fotbal.

McAllister se opri fascinat, în timp ce primul băiat înaintă şi citi cu voce tare de pe bucata de hârtie.

— „O, să lupţi fără prea mari şanse de izbândă, să înfrunţi adversari neînfricaţi!" spuse acesta, apoi lovi mingea, dar fără să nimerească poarta.

— E bine, Johnson, efortul contează, îi spuse Keating, în timp ce aşeza o altă minge.

Apoi îşi deschise servieta şi scoase de acolo un pick-up portabil. În timp ce Knox, al doilea din şir, îşi aştepta rândul, Keating puse un disc cu muzică clasică şi dădu aparatul la maximum.

— Ritmul, băieţi! strigă Keating în acordurile muzicii. Ritmul e important.

Knox citi tare:

— „Să fii complet singur cu ei, să descoperi cât poţi să rezişti!"

Knox alergă şi şută, strigând cu putere „Chet!", chiar înainte să lovească năprasnic mingea cu piciorul.

În fruntea şirului ajunse Meeks:

— „Să priveşti în faţă lupta, tortura, închisoarea, oprobriul public!" strigă el, alergând şi lovind mingea direct şi hotărât.

Veni apoi rândul lui Charlie să facă un pas înainte:

— „Să fii cu-adevărat un zeu!"[10] strigă Charlie, şutând cu putere mingea printre barele porţii.

MacAllister clătină din cap, zâmbi şi apoi îşi văzu de drum.

Jucătorii încolonaţi citiră şi loviră mingea până la lăsarea întunericului.

—Continuăm data viitoare, băieţi, le spuse Keating. Bravo.

Todd Anderson răsuflă uşurat şi începu să alerge înapoi spre internat.

— Nici o grijă, domnule Anderson! strigă Keating după el. O să-ţi vină şi dumitale rândul.

Todd simţi că se înroşeşte şi, odată intrat în cămin, trânti uşa în spatele lui, apoi alergă în cameră şi se trânti pe pat.

— La naiba! strigă el.

Se ridică în capul oaselor, uitându-se la poezia neterminată, mâzgălită pe nişte foi de hârtie care încă zăceau pe patul lui. Luă un creion, adăugă un vers, apoi rupse creionul de nervi, începu să se plimbe prin cameră, oftă, luă un alt creion şi începu să-şi caute cuvintele.

— L-am primit! îl auzi atunci pe Neil ţipând pe hol. Hei, voi toţi, am primit rolul! O să-l joc pe Puck.

Deschise uşa camerei şi-1 văzu pe Todd înăuntru.

— Hei, sunt Puck!

— Mai tacă-ţi gura! răcni o voce din capătul holului.

Charlie şi alţi câţiva băieţi veniră agale în camera lui.

— Bravo, Neil! Felicitări!

— Mulţumesc, băieţi. Acum întoarceţi-vă la treburile voastre. Am de lucru.

Băieţii plecară şi Neil scoase de sub pat o veche maşină de scris.

— Neil, şi cum ai de gând să faci chestia asta? întrebă Todd.

— Ssst! Exact de asta mă ocup acum, explică Neil. Mi s-a cerut o scrisoare de permisiune.

— Din partea ta?

— Din partea tatălui meu şi a lui Nolan.

— Neil, doar nu... începu Todd.

— Linişte, trebuie să mă gândesc, spuse Neil.

În timp ce bătea la maşină, mormăia versuri din piesă şi chicotea doar pentru sine. Todd clătină neîncrezător din cap şi încercă să se concentreze asupra poeziei lui.

La ora profesorului Keating de a doua zi, Knox Overstreet fu primul care se oferi să-şi citească poezia.

---

[10] Fragmente din Walt Whitman, *A Song of Joys.*

În zâmbetul ei văd dulceaţă
Lumina străluceşte-n ochii ei,
Dar viaţa-i hotărâtă; sunt împăcat
Doar ştiind că ea —

Knox se opri şi lăsă foaia jos.

— Îmi pare rău, domnule. E stupidă, spuse el şi se întoarse în bancă.

— E bine, Knox, o realizare merituoasă, spuse Keating. Ceea ce a făcut Knox, adăugă el, întorcându-se către clasă, ilustrează un principiu important, valabil nu doar în cazul poeziilor, ci şi pentru orice altă străduinţă omenească: concentraţi-vă asupra elementelor importante ale vieţii — iubirea, frumuseţea, adevărul, dreptatea.

Începu să se plimbe prin faţa clasei.

— Şi nu limitaţi poezia la cuvinte. Poezia se poate afla în muzică, într-o fotografie, în modul în care e pregătită o masă — în *orice* conţine o revelaţie. Poate exista în lucrurile cele mai uzuale, dar nu trebuie să fie niciodată, dar niciodată, *banală.* Sigur că da, scrieţi despre cer sau despre zâmbetul unei fete, dar dacă faceţi acest lucru, lăsaţi-vă poezia să invoce ziua mântuirii, ziua judecăţii, orice zi. Nu-mi pasă care anume, atâta timp cât ne luminează, ne înfioară şi — dacă e inspirată — ne face să ne simţim pentru o clipă nemuritori.

— O, căpitane! Căpitanul meu! Există poezie în matematică? întrebă Charlie şi câţiva băieţi din clasă chicotiră.

— Absolut, domnule Dalton, există... eleganţă în matematică. Dacă toată lumea ar scrie poezii, s-ar muri de foame pe planeta asta, Doamne păzeşte. Dar trebuie să existe poezie, iar noi trebuie să ne oprim şi să o observăm chiar şi în cele mai simple ipostaze ale vieţii, altfel se cheamă că am pierdut o mare parte din ceea ce viaţa are de dăruit. Şi acum, cine se oferă să recite următorul? Haideţi, oricum până la urmă nimeni nu scapă fără să recite.

Keating privi împrejur, dar nimeni nu se oferea voluntar. Se îndreptă atunci către Todd, zâmbind răutăcios.

— Priviţi-l pe domnul Anderson. Ce agonie. Ridică-te, flăcău, şi hai să punem odată capăt chinului.

Toţii elevii clasei erau cu ochii pe Todd. El se ridică neliniştit şi merse fără grabă în faţa clasei, având întipărită pe faţă expresia unui condamnat care se duce la execuţie.

— Todd, ţi-ai pregătit poezia? îl întrebă domnul Keating.

Todd clătină din cap.

— Domnul Anderson crede că tot ceea ce se află înăuntrul său este lipsit de valoare şi jenant. Am dreptate, Todd? Nu de asta te temi?

Todd încuviinţă cu o mişcare bruscă a capului.

— Numai că astăzi o să vedem că ceea ce este înăuntrul tău e ceva foarte valoros.

Keating se îndreptă cu paşi mari spre tablă şi scrise rapid: „DAU GLAS RĂCNETULUI MEU BARBAR PE DEASUPRA ACOPERIŞURILOR LUMII.” Walt Whitman.

— Un răcnet[11], pentru aceia dintre voi care nu ştiu, este un strigăt puternic sau un urlet. Todd, aş vrea să ne oferi o demonstraţie de răcnet barbar.

— Un răcnet? repetă încet Todd.

[11] În eng. *yawp,* cuvânt onomatopeic provenit din engleza medievală, care era posibil să nu fie cunoscut de elevii lui Keating.

— Un răcnet barbar.

Keating făcu o pauză, apoi se năpusti furios asupra lui Todd.

— Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, urlă!

Todd scoase un strigăt timid, cu vocea sugrumată.

— încă o dată! Mai tare! strigă Keating. Todd încercă să strige ceva mai tare.

— Mai tare!

— Haaaaaa!

— Aşa! Foarte bine, Anderson. Totuşi, se ascunde un barbar acolo, în tine.

Keating aplaudă şi băieţii din clasă i se alăturară. Roşu la faţă, Todd se mai relaxăa puţin.

— Todd, deasupra uşii este o fotografie a lui Whitman. La ce te duce cu gândul? Repede, Anderson, fără să te gândeşti.

— La un nebun, spuse Todd.

— Un nebun. Ce fel de nebun? Nu te gândi! Răspunde!

— Un... nebun ţicnit!

— Foloseşte-ţi imaginaţia, îl îndemnă Keating. Primul lucru care îţi vine în minte, chiar dacă e lipsit de sens.

— Un... nebun cu dinţii năduşiţi.

— Iată poetul din tine, jubilă Keating. închide ochii, descrie ceea ce vezi. ACUM! strigă el.

— Îmi... îmi închid ochii. Imaginea lui licăreşte pe lângă mine, spuse Todd, apoi ezită.

— Un nebun cu dinţii năduşiţi, îl îndemnă Keating.

— Un nebun cu dinţii năduşiţi...

— Haide! strigă Keating.

— Cu o privire care îmi face capul să zvâcnească, spuse Todd.

— Excelent! Acum pune-l să-şi joace rolul. Şi adaugă ritm!

— Mâinile lui se întind şi mă sugrumă...

— Da... îl încuraja Keating.

— Tot timpul mormăie rar ceva...

— Ce mormăie?

— Adevărul! strigă Todd. Adevărul e ca o pătură care-ţi lasă întotdeauna picioarele reci!

Câţiva băieţi din clasă chicotiră şi faţa chinuită a lui Todd deveni furioasă.

—Să-i ia naiba! îl susţinu Keating. Mai vorbeşte-mi despre pătură.

Todd deschise ochii şi se adresă colegilor, într-o cadenţă sfidătoare:

— Întinde-o, trage-o, în veci pe niciunul nu ne va acoperi.

— Continuă! spuse Keating.

— Loveşte-o, bate-o, în veci nu ne va fi de ajuns...

— Nu te opri! strigă Keating.

— De când intrăm plângând, strigă Todd, chinuindu-se, dar obligând cuvintele să-i iasă din gură, până când plecăm murind, ne acoperă doar capul, în timp ce noi ne tânguim, plângem şi ţipăm!

Todd rămase nemişcat o bună bucată de timp. Keating se apropie de el.

— Vraja există, domnule Anderson, să nu uiţi asta.

Neil începu să aplaude. I se alăturară şi alţi colegi. Todd inspiră adânc şi pentru prima dată zâmbi cu un aer încrezător.

— Mulţumesc, domnule, spuse el, aşezându-se în bancă.

La sfârşitul orei, Neil îi strânse mâna lui Todd.

— Ştiam eu că poţi, zâmbi el. Te-ai descurcat minunat. Ne vedem la peşteră în după-amiaza asta.

— Mulţumesc, Neil, spuse Todd, încă zâmbind. La revedere.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Neil străbătu pădurea către peşteră, cărând cu el o veioză uzată.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse el gâfâind, în timp ce se grăbea să intre în peşteră.

Ceilalţi băieţi erau aşezaţi pe podea în jurul lui Charlie, care, fără să scoată o vorbă, stătea turceşte în faţa lor, cu ochii închişi, ţinând într-o mână un saxofon vechi.

— Ia priviţi aici, spuse Neil.

— Ce e? întrebă Meeks.

— Buhuhuuu, e o veioză, Meeks, spuse Pitts.

Neil desprinse abajurul, îi smulse cablul şi scoase la iveală o statuetă pictată.

— E zeul peşterii, proclamă Neil, zâmbind cu gura până la urechi.

Neil puse jos statuia, care avea încă suportul pentru abajur prins de cap. Puse o lumânare pe fostul suport al abajurului şi o aprinse. Lumânarea scoase la iveală un micuţ toboşar pictat în roşu şi albastru, a cărui faţă, deşi uzată din pricina folosirii îndelungate, avea un aer de nobleţe. Todd, care în mod evident părea relaxat după succesul din ziua aceea, îşi puse în joacă statuia pe cap.

Charlie îşi drese zgomotos vocea. Băieţii se întoarseră spre el şi îşi făcură loc ca să stea mai bine.

— Domnilor, spuse el, *Poetrusic* de Charles Dalton.

Charles scoase din saxofonul lui un torent asurzitor de note alese la întâmplare, apoi se opri brusc, începu să vorbească de parcă ar fi fost în transă.

— Râset, plânset, tăvăleală, mormăială, tre' să faci mai mult. Tre' să fii mai mult...

Mai scoase câteva note din saxofon, iar pe urmă, vorbind mai repede decât înainte, continuă:

— Haos ţipând, haos visând, plângând, zburând, tre' să fii mai mult! Tre' să fii mai mult!

În peşteră se aşternu tăcerea. Apoi Charlie îşi luă saxofonul şi cântă o melodie simplă, dar care-ţi tăia respiraţia. Privirile sceptice de pe feţele băieţilor dispăreau încetul cu încetul în timp ce Charlie continua să cânte, absorbit cu totul de muzică, până când, cu o notă prelungă şi obsedantă, puse punct recitalului.

Băieţii rămaseră tăcuţi, lăsând sunetul acela frumos să se scurgă printre ei. Neil se hotărî să rupă tăcerea.

— Charlie, a fost minunat. Unde-ai învăţat să cânţi aşa?

— Părinţii m-au obligat să învăţ să cânt la clarinet, dar eu uram instrumentul ăla, spuse Charlie, revenind cu picioarele pe pământ. Saxofonul are o rezonanţă mai bună, spuse el, imitând accentul britanic.

Brusc, Knox sări în picioare, se îndepărtă de grup şi începu să dea glas chinurilor prin care trecea.

— Doamne, nu mai suport! Dacă n-o pot avea pe Chris, o să mă sinucid!

— Knox, trebuie să te calmezi, îi spuse Charlie.

— Nu, am fost calm toată viaţa! Dacă nu *fac* ceva, înseamnă că mă las omorât!

— Unde te duci? întrebă Neil, în timp ce Knox se îndrepta spre ieşirea din peşteră.

— Să-i dau telefon, spuse Knox, dispărând grăbit în pădure.

Întrunirea cercului se încheie brusc şi băieţii îl urmară pe Knox pe drumul către campus. Era foarte posibil să nu moară de pe urmă pasivităţii, dar n-ar fi fost de mirare să moară de ruşine dacă o suna pe Chris, aşa că aspiranţii la titlul de membri ai cercului se simţeau obligaţi să fie alături de colegul lor poet.

— Trebuie să o fac, spuse Knox, ridicând receptorul telefonului din cămin.

Băieţii îl înconjurară protector, pe când el forma hotărât numărul ei.

— Alo? auzi Knox vocea lui Chris la celălalt capăt al firului.

Intră în panică şi închise.

— O să mă urască! Şi familia Danburry o să mă urască. Părinţii or să mă ucidă! zise el şi se uită la băieţii care îl înconjurau, încercând să le citească gândurile.

Însă nimeni nu scoase o vorbă.

— Bine, să mă ia naiba, aveţi dreptate! *Carpe diem,* chiar dacă ăsta mi-e sfârşitul!

Ridică receptorul şi formă din nou numărul.

— Alo? îi auzi vocea.

— Bună, Chris, sunt Knox Overstreet.

— Knox... A, da, Knox. Mă bucur că ai sunat!

— Chiar te bucuri?

Acoperi telefonul cu mâna şi le şopti emoţionat prietenilor lui:

— Se bucură că am sunat-o!

— Am vrut să te sun şi eu, spuse Chris, dar nu aveam numărul tău. Părinţii lui Chet pleacă din oraş la sfârşitul săptămânii, aşa că Chet dă o petrecere. N-ai vrea să vii şi tu?

— Da, sigur! spuse Knox, radiind de fericire.

— Părinţii lui Chet nu ştiu nimic, te rog să nu mai spui la nimeni. Dar poţi veni cu cineva, dacă vrei.

— O să vin, spuse Knox emoţionat. La familia Danburry. Vineri seara. Mulţumesc, Chris.

Copleşit de bucurie, închise telefonul şi răcni ca un sălbatic.

— Nu-i aşa că e incredibil? Avea de gând să mă sune! Mi-a spus să vin la o petrecere cu ea!

— În casa lui Chet Danburry, spuse Charlie sec.

— Îhî.

— Deci...?

— Adică?

— Adică tu chiar crezi că a vrut să spună că te duci cu ea?

— Ei, nici vorbă, Charlie, dar nu asta contează, în nici un caz nu *asta* contează!

— Dar ce anume contează? insistă Charlie.

— Contează că se gândea la mine!

— Aha, zise Charlie şi clătină din cap.

— N-am întâlnit-o decât o singură dată şi deja se gândeşte la mine.

Knox aproape începu să ţopăie:

— La naiba, asta e. O să fie a mea!

O rupse la fugă din încăperea unde se afla telefonul, abia atingând pământul cu picioarele. Prietenii se uitară unul la altul şi clătinară din cap.

— Cine ştie? întrebă Charlie.

— Sper să nu ajungă să sufere până la urmă, spuse Neil.

9

Neil străbătu grăbit piaţa centrală a oraşului cu bicicleta, pe drumul către Henley Hall, ca să ajungă la repetiţie. Trecu în viteză prin dreptul primăriei şi al unui şir de magazine, apoi intră pe un drum liniştit, tipic pentru Vermont, şi în cele din urmă ajunse la clădirile albe din cărămidă ale liceului. Se strecură cu bicicleta pe poartă şi o sprijini în rastelul din faţa intrării. Imediat după ce intră în sala de spectacole, o auzi pe regizoare strigându-i:

— Mai repede, Neil. Nu putem face scena asta fără Puck.

Neil zâmbi şi se repezi spre centrul scenei. Smulse din mâna recuziterei un baston cu o măciulie în formă de cap de bufon şi rosti:

„Pân-acum nu-s decât trei!
Mai lipseşte una!” Dar
Iat-o! Prăpădită ce-i!
Cupidon, eşti un şirengar!
Cum prosteşti tu pe femei!”[12]

Puck îşi întoarse privirea spre podea, acolo unde o Hermia înnebunită, jucată de Ginny Danburry, se ţâra în patru labe spre centrul scenei, vlăguită şi cu privirea sălbatică.

Regizoarea, o profesoară blondă în jur de patruzeci de ani, o opri pe Ginny care începuse să-şi spună replica şi se întoarse către Neil.

— Bravo, Neil, îl lăudă ea. Încep să am sentimentul că Puck al tău ştie că el este cel care ţine totul în mână. Să ţii minte că îi face mare plăcere să facă ceea ce face.

Neil încuviinţă din cap şi repetă cu un aer îndrăzneţ şi ştrengăresc: *„Pân-acum nu-s decât trei! / Mai lipseşte una!” Dar / Iat-o! Prăpădită ce-i! / Cupidon, eşti un şirengar! / Cum prosteşti tu pe femei!”*

— Excelent, spuse regizoarea zâmbind. Continuă, Ginny.

Ginny se întoarse pe scenă şi începu să-şi spună monologul:

„Nicicând n-am fost aşa nenorocită
Şi-atât de obosită ca acum!
Abia mă mişc, de rădăcini rănită...”

Regizoarea gesticula şi dădu indicaţii, în timp ce elevii repetau aceeaşi scenă de câteva ori.

---

[12] Trad. de Şt. O. Iosif.

— Pe mâine, salută Neil când, în cele din urmă, repetiţiile din acea zi se încheiară.

În lumina amurgului, se îndreptă cu ochii strălucitori şi faţa îmbujorată de emoţia pe care i-o inducea actoria spre locul unde-şi lăsase bicicleta. Trecu în sens invers pe lângă oraşul adormit, pe drumul spre Academia Welton, repetând în gând replicile pe care le avusese de spus în ultimele două ore.

Se apropie apoi cu multă grijă de porţile de la Welton, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă. Urcă în forţă panta care ducea la cămin şi îşi parcă bicicleta. În timp ce se pregătea să intre în clădire, dădu cu ochii de Todd, ghemuit şi nemişcat lângă zidul de piatră.

— Todd? îl strigă Neil, făcând câţiva paşi în direcţia lui, ca să-l vadă mai bine.

Todd tremura în întuneric, fără nici o haină groasă pe el.

— Ce se întâmplă? întrebă Neil, privindu-şi uimit colegul de cameră.

Todd nu-i dădu nici un răspuns.

—Todd, ce-ai păţit? întrebă Neil, aşezându-se lângă el, cu spatele lipit de zid. E gerul de pe lume!

— E ziua mea de naştere, îi răspunse Todd sec.

— Zău? făcu Neil. De ce nu mi-ai spus? La mulţi ani! Ai primit ceva?

Todd rămase tăcut şi nemişcat. Doar dinţii îi clănţăneau în gură. Arătă cu mâna spre o cutie. Neil o deschise şi găsi înăuntru acelaşi set de birou inscripţionat cu monogramă din care Todd mai avea unul în cameră.

— E setul tău de birou, îi spuse Neil. Nu înţeleg...

— Mi-au dat exact acelaşi cadou ca anul trecut! izbucni Todd. Nici măcar nu şi-au mai amintit!

— Aha, spuse Neil cu o voce stinsă.

— Aha, îl imită Todd.

— Mă rog, poate că s-au gândit că ai nevoie de încă unul, de unul nou, încercă Neil să găsească o explicaţie, după o pauză lungă şi stânjenitoare. Poate că s-au gândit...

— Poate că nu se gândesc deloc, dacă nu e vorba despre fratele meu! spuse Todd furios. Ziua lui de naştere e întotdeauna un mare eveniment.

Se uită apoi la setul de birou şi râse.

— Chestia e că nici primul nu mi-a plăcut!

— Uite care e situaţia, Todd, e evident că subestimezi valoarea setului ăstuia de birou, spuse Neil degajat, încercând să schimbe starea de spirit.

— Ce?

— Vreau să spun, zise Neil, încercând să surâdă, că este un cadou foarte special! Cine-i prost să-şi dorească o bâtă de baseball sau un automobil când poate să primească un set de birou minunat ca ăsta?

— Păi chiar aşa! râse Todd, molipsit de umorul lui Neil. Ia uită-te la frumuseţea asta de riglă!

Se uitară împreună la setul de birou şi râseră. Afară se înnoptase de-a binelea şi se făcuse şi mai rece. Neil tremura.

— Ştii cum îmi spunea taică-meu când eram mai mic? „Cinci dolari nouăzeci şi opt.” Atâta ar valora substanţele chimice din corpul uman dacă le-ai extrage şi le-ai vinde. Îmi spunea că niciodată n-o să valorez mai mult dacă n-o să mă străduiesc zi de zi să evoluez. Cinci dolari nouăşopt.

Neil oftă şi clătină neîncrezător din cap. *Nu-i de mirare că Todd e atât de ciudat,* îşi zise el.

— Când eram copil, continuă Todd, credeam că toţi părinţii îşi iubesc automat copiii. Cel puţin aşa susţineau profesorii de la şcoală. Asta scria şi în cărţile pe care mi le

dădeau să le citesc. Credeam că aşa stau lucrurile. Ei bine, se prea poate ca părinţii mei să-l fi iubit pe fratele meu, dar pe mine sigur nu m-au iubit.

Todd se ridică în picioare şi, după ce oftă adânc, intră în internat. Neil rămase nemişcat lângă zidul de piatră rece ca gheaţa, căutând în zadar un lucru pe care să i-1 poată spune lui Todd.

— Todd... îl strigă el fără vlagă, alergând să-l prindă din urmă.

— Hei! strigă Cameron, în timp ce băieţii începeau să intre în clasa domnului Keating în după-amiaza zilei următoare. E un mesaj pe tablă, cică ne vedem în curte.

— Mă întreb ce mai pune la cale domnul Keating de data asta, zâmbi Pitts curios.

Băieţii o luară la fugă pe hol şi apoi intrară în curtea îngheţată. Domnul McAllister trase cu ochiul din uşa clasei lui, clătinând iritat din cap.

— Oameni buni, spuse Keating, în timp ce băieţii se adunau în jurul lui. Un element periculos de conformism s-a strecurat în lucrările voastre. Domnii Pitts, Cameron, Overstreet şi Chapman, aliniaţi-vă aici, vă rog, spuse el, făcându-le semn băieţilor să i se alăture. Când ajung cu numărătoarea la patru, vreau să începeţi să mergeţi încolonaţi în jurul curţii. Nu vă faceţi griji. Nu se dau note pentru asta. Unu, doi, trei, start!

Băieţii începură marşul şi parcurseră întregul perimetru al curţii.

— Aşa, spuse Keating, vă rog continuaţi.

Băieţii mărşăluiră încă o dată împrejurul curţii, urmăriţi de privirile colegilor şi ale profesorului, în scurt timp, ei începură să meargă cu paşi zgomotoşi, care răsunau în pavaj asemenea unei cadenţe de marş. Continuară în formula unu-doi-trei-patru, în timp ce Keating bătea din palme ritmul.

— Asta e... Auziţi ritmul? strigă el, bătând şi mai tare din palme. Unu doi, unu doi, unu doi, unu doi... Ne distrăm cu toţii la ora domnului Keating...

Din clasa goală în care corecta nişte lucrări, McAllister privi pe fereastră la agitaţia din curte. Cei patru mărşăluitori mergeau din ce în ce mai repede, îşi ridicau picioarele cât mai sus în aer şi îşi fluturau braţele înainte şi înapoi, dând viaţă ritmului. Clasa li se alăturase şi toată lumea bătea din palme în acelaşi timp.

Deranjat de bătăile din palme şi de încurajările zgomotoase, decanul Nolan lăsă din mână ceea ce citea şi se ridică să privească de pe geam exerciţiul care avea loc în curte. Bătăile din palme şi strigătele lui Keating din timpul orei de engleză îl făcură pe Nolan să-şi încrunte sprâncenele. *Ce Dumnezeu fac acolo?* se întrebă el nedumerit.

— Bine, acum opriţi-vă, le ceru domnul Keating mărşăluitorilor. Poate că aţi observat că la început domnii Overstreet şi Pitts păreau să aibă un pas diferit faţă de ceilalţi — Pitts cu bălăngănelile lui, Knox cu mersul lui uşor săltat — dar în scurtă vreme au adoptat cu toţii aceeaşi cadenţă, încurajaţi şi de bătăile noastre din palme, explică el. Scopul acestui experiment nu a fost să-i scoatem în evidenţă pe Pitts şi pe Overstreet. Ceea ce demonstrează el este cât de dificil este pentru oricare dintre noi să dăm ascultare propriei voci sau să ne menţinem propriile convingeri în prezenţa altora. Dacă vreunul dintre voi crede că ar fi mărşăluit altfel, atunci să se întrebe de ce a bătut şi el din palme. Flăcăi, există o nevoie majoră în oricare dintre noi de a fi acceptaţi, dar trebuie să aveţi încredere în ceea ce e unic sau diferit în persoana fiecăruia dintre voi, chiar dacă e ciudat sau nepopular. Aşa cum spunea Frost, „Două cărări se desprindeau în pădure, iar eu — eu am ales-o pe cea mai puţin umblată / Şi asta a schimbat totul."[13]

[13] Fragment din *The Road Not Taken,* de Robert Frost (1875-1963).

Clopoţelul sună, dar băieţii nu schiţară nici o mişcare, urmărindu-l cu privirea pe Keating şi absorbindu-i mesajul. În cele din urmă, Keating salută şi plecă.

Nolan se îndepărtă şi el de fereastră în momentul în care băieţii începură să se împrăştie. *Ce mă fac cu individul ăsta?* se întrebă el. Cât despre McAllister, după ce chicoti pe seama comportamentului bizar al lui Keating, se întoarse la lucrările lui.

Băieţii plecară din curte spre sala de clasă unde urmau să-şi continue orele.

— Ne întâlnim la peşteră după cină, îi spuse Cameron lui Neil.

— La ce oră?

— La şapte jumate.

— O să transmit mai departe, spuse Neil, apropiindu-se de Todd.

Mai târziu în aceeaşi seară, Todd, Neil, Cameron, Pitts şi Meeks se adunaseră în jurul focului din peşteră, încălzindu-şi mâinile. Afară se lăsase o perdea de ceaţă groasă, iar copacii se clătinau zgomotos în bătaia vântului.

— E o noapte de te-apucă groaza, spuse Meeks tremurând şi apropiindu-se şi mai tare de foc. Unde eKnox?

— Se pregăteşte să meargă la petrecere, chicoti Pitts.

— Dar Charlie? Doar el a insistat să ne strângem în seara asta.

Ceilalţi ridicară din umeri. Neil începu să citească mesajul de deschidere:

— „Am mers în pădure pentru că doream să trăiesc viaţa pe îndelete.... să trăiesc profund şi să sug toată măduva vieţii...”

Neil se opri brusc, pentru că auzise ceva foşnind în pădure. Cu toţii auziseră ceva, şi cu siguranţă nu era vântul. Mai ciudat era că părea să fi fost zgomotul făcut de mai multe fete care râdeau.

— Nu văd nimic, răsună o voce de fată între pereţii cu ecou ai peşterii.

— E chiar aici, îl auziră apoi pe Charlie.

Focul strălucea intens în obrajii băieţilor care îl înconjurară pe Charlie şi pe cele două fete, mai mari decât ei, care intraseră hohotind în peşteră.

— Hei, băieţi, spuse Charlie, ţinându-şi un braţ în jurul umerilor unei blonde drăguţe, faceţi cunoştinţă cu Gloria şi cu ...

Ezită apoi, uitându-se la prietena Gloriei, o brunetă cam ştearsă, cu ochii verzi.

— Tina, spuse fata cu stângăcie, bând o gură dintr-o cutie de bere.

— Tina şi Gloria, spuse Charlie cu veselie, iată grupul de candidaţi pentru Cercul Poeţilor Dispăruţi.

— Ce nume ciudat! râse Gloria. Nu ne spui şi nouă ce înseamnă?

— Ţi-am spus, e secret, îi răspunse Charlie.

— Nu-i aşa că-i dulce? se extazie ea, îmbrăţişându-l pe Charlie cu tandreţe.

Băieţii le priveau cu gurile căscate pe făpturile sălbatice şi exotice care pătrunseseră în peşteră. În mod evident, erau mai în vârstă decât ei, probabil că aveau în jur de douăzeci de ani sau cam aşa ceva, şi toţi băieţii se gândeau la un singur lucru — de unde le pescuise Charlie?

— Băieţi, spuse Charlie, trăgând-o pe Gloria mai aproape de el, în timp ce ochii celorlalţi băieţi se bulbucau şi mai tare, am de făcut un anunţ. Pentru a păstra spiritul de experimentare pasională al Poeţilor Dispăruţi, eu renunţ la numele de Charles Dalton. De acum înainte să-mi spuneţi „Nuwanda”.

Fetele chicotiră; băieţii suspinară.

— Vrei să zici că nu mai pot să-ţi spun Charlie, scumpete? întrebă Gloria, încolăcindu-şi braţele după gâtul lui. Da' ce înseamnă Numama, iubiţel?

— „Nuwanda”, am zis, şi e un nume inventat de mine, spuse Charlie.

— Mi-e frig, zise Gloria, lipindu-se şi mai tare de Charlie.

Charlie se înţelese din priviri cu Meeks, pe când el şi ceilalţi băieţi ieşeau din peşteră. Charlie se apropie de unul dintre pereţii peşterii, luă cu mâna nişte noroi şi şi-l întinse pe faţă, ca să semene cu un luptător indian, îi aruncă Gloriei o privire sexy şi îi urmă apoi pe băieţi în pădure pentru a aduna lemne de foc. Tina şi Gloria rămaseră pe loc şuşotind şi râzând.

În timp ce candidaţii băntuiau prin pădure, Knox Overstreet ieşi cu bicicleta din campus, îndreptându-se spre casa familiei Danburry. Îşi parcă bicicleta în tufişurile dintr-o margine a casei şi îşi dădu jos paltonul pe care îl înghesui în coşul bicicletei, îşi îndreptă cravata, urcă dintr-o săritură scările şi apoi bătu la uşă. Din casă bubuia muzica dată la maximum, dar nimeni nu veni să-i deschidă. Bătu din nou la uşă, apoi răsuci clanţa şi intră. Knox descoperi că ajunsese în mijlocul unei petreceri monstruoase a unei frăţii de colegiu. Văzu un cuplu care se destrăbăla pe canapeaua din holul de la intrare. Alte perechi erau pe scaune, pe canapele, pe scări sau chiar întinse pe jos, fără să le pese de ceilalţi din jur. Knox rămase în holul de la intrare, nesigur de ce ar fi trebuit să facă. Exact atunci o observă pe Chris, care tocmai ieşea din bucătărie, cu părul în dezordine.

— Chris! o strigă el.

— A, bună, spuse ea degajat, îmi pare bine că ai reuşit să vii. Ai adus pe cineva cu tine?

— Nu, răspunse Knox.

— Ginny Danburry e şi ea aici. Caut-o, îi mai spuse Chris, luând-o din loc.

— Dar, Chris... strigă Knox peste muzica asurzitoare.

— Trebuie să-l găsesc pe Chet, îi răspunse ea. Simte-te ca acasă.

Lui Knox îi căzură umerii după ce Chris se îndepărtă în grabă. Străduindu-se să nu calce pe cuplurile întinse pe podea, începu să o caute demoralizat pe Ginny Danburry. „Halal petrecere”, îşi zise el.

În jurul peşterii de la Welton, băieţii se împleticeau prin întuneric, încercând să găsească pe bâjbâite crengi uscate şi buşteni.

— Charlie... şopti Neil.

— Mă cheamă Nuwanda.

— Nuwanda, spuse Neil răbdător. Ce se petrece?

— Nimic, în cazul în care nu te opui aducerii fetelor aici, spuse Charlie.

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Pitts, lovindu-se de Neil. Scuze. Doar că... ar fi trebuit să ne avertizezi.

— Mă gândeam să fie ceva spontan, şopti Charlie. Tocmai ăsta e clenciul întregii chestii, nu-i aşa?

— Unde le-ai găsit? întrebă Neil.

— Se plimbau pe lângă gard, pe terenul de fotbal. Spuneau că erau curioase să vadă şcoala, aşa că le-am invitat la întâlnire, spuse el dezinvolt.

— Sunt eleve la Henley Hall? întrebă Cameron.

— Nu cred că sunt eleve, răspunse Charlie.

— Sunt din oraş?! spuse Cameron, aproape înecându-se.

— Ssst, Cameron, ce se întâmplă cu tine? spuse Charlie. Te porţi de parcă ar fi maică-ta sau aşa ceva. Ţi-e frică de ele?

— Nici vorbă. Nu mi-e frică de ele. Doar că, dacă ne prind cu ele, suntem morţi.

— Hei, băieţi, ce se întâmplă la voi, afară? strigă Gloria din peşteră.

— Strângem lemne, replică Charlie. Venim imediat. Se întoarse apoi spre Cameron şi-i şopti printre dinţi:

— Ţine-ţi pliscul, barbarule, dacă vrei să n-ai probleme.

— Fii atent pe cine faci barbar, Dalton!

— Of, potoleşte-te, Cameron, îi spuse Neil.

— Mă cheamă Nuwanda, replică Charlie, intrând în peşteră.

Îl urmară şi ceilalţi. Cameron fierbea de furie. Îi lăsă pe ceilalţi să intre, aşteptă un minut, după care intră şi el. Băieţii aruncară buşteanul şi crengile găsite în foc şi se aşezară în jurul flăcărilor care se înteţeau.

— Mă întreb cum se descurcă Knox, râse Pitts.

— Săracul de el, suspină Neil. Probabil că-l aşteaptă o mare dezamăgire.

Knox chiar *era* dezamăgit pe când se plimba prin uriaşa locuinţă a familiei Danburry, ajungând în cele din urmă în bucătărie. Acolo văzu câţiva inşi care stăteau de vorbă şi un cuplu care se săruta de mama focului. Knox încercă să-şi ia ochii de la mâinile băiatului care se tot plimbau pe rochia fetei şi pe care ea le împingea mereu la o parte. Knox o zări pe Ginny Danburry şi schimbă cu ea nişte zâmbete jenate.

— Eşti fratele lu' Mutt Sanders? îl întrebă pe Knox un uriaş care-şi prepara o băutură, un individ care părea genul de fundaş de fotbal american.

— Nu, îi răspunse Knox, clătinând din cap.

— Bubba! i se adresă fundaşul unui alt sportiv uriaş care se sprijinea de frigider. Tipu' ăsta nu seamănă cu Mutt Sanders?

— Eşti frate cu el? întrebă Bubba.

— Nu e nici o legătură între mine şi el. N-am auzit de el. îmi pare rău.

— Se poate, Steve, i se adresă Bubba fundaşului, aşa ştii tu să te porţi? A venit fratele lui Mutt şi nu-i oferi nimic de băut? Vrei nişte bourbon?

— Păi, nu prea ...

Dar Steve oricum nu-l auzise pe Knox. Îi puse un pahar în mână lui Knox şi i-l umplu cu bourbon, adăugând şi un strop de cola.

Bubba ciocni cu Knox.

— Pentru Mutt, zise el.

— Pentru Mutt, se alătură şi vocea lui Steve, fundaşul.

— Pentru... Mutt, încuviinţă şi Knox.

Bubba şi Steve îşi băură paharele până la fund dintr-o sorbitură. Knox făcu la fel, după care avu un acces de tuse. Steve turnă din nou bourbon la toată lumea. Knox simţea că tot pieptul îi luase foc.

— Şi ce mai face Mutt? întrebă Bubba.

— Păi de fapt, spuse Knox, încă tuşind, eu nu prea... îl cunosc pe Mutt.

— Pentru Marele Mutt, spuse Bubba, ridicând paharul.

— Pentru Marele Mutt, răsună şi vocea lui Steve.

— Marele... Mutt, reuşi să spună şi Knox, tuşind, iar fundaşul îl bătu cu palma pe spate.

— Ia-o uşor, amice, râse el.

— Bine, mă duc să dau de Patsy, spuse Bubba sughiţând, în timp ce-l bătea pe spate pe Knox. Să-l saluţi pe Mutt din partea mea.

— Aşa o să fac, spuse Knox. Se întoarse apoi si o văzu pe Ginny zâmbindu-i pe când ieşea din încăpere.

— Dă-mi paharul, amice, strigă Steve, turnându-i lui Knox şi mai mult bourbon.

Knox simţi cum creierul începe să-i plutească.

Focul ardea cu putere în peşteră. Băieţii, împreună cu Tina şi Gloria, se aşezaseră aproape de grămada de vreascuri, fascinaţi de dansul flăcărilor. Lumânarea aşezată pe capul „zeului peşterii” se auzea sfârâind.

— Auzisem eu că sunteţi ciudaţi, dar nu credeam că sunteţi chiar *atât* de ciudaţi, spuse Tina, uitându-se la statueta vârâtă într-o nişă.

Scoase o sticlă de jumătate de litru de whisky şi îi oferi şi lui Neil. El o luă şi sorbi băutura, încercând să se poarte ca şi cum ar fi făcut ceva obişnuit. Îi înapoie sticla Tinei.

— Dă-o din mână-n mână, spuse ea.

Focul şi fierbinţeala whisky-ului făceau ca faţa ei ştearsă să capete o strălucire simpatică, rubinie.

Sticla circula la toată lumea. Fiecare încerca să dea impresia că-i plăcea gustul amar al băuturii. Spre deosebire de majoritatea celorlalţi, Todd reuşi să se abţină şi să nu tuşească în timp ce dădea pe gât whisky-ul.

— Aşa! spuse Gloria, impresionată de performanţa lui Todd. Băieţi, chiar nu simţiţi lipsa fetelor? întrebă ea.

— Să le simţim lipsa? zise Charlie. Simţim că înnebunim! Ăsta este şi unul dintre motivele pentru care am creat clubul ăsta. De fapt, aş vrea să vă anunţ că am publicat un articol în ziarul şcolii, în numele Cercului Poeţilor Dispăruţi, prin care cer primirea fetelor la Welton, ca s-o terminăm odată cu masturbarea.

— Ce? strigă Neil, sărind în picioare. Cum ai făcut asta?

— Sunt unul dintre corectori, se lăudă Charlie. Am strecurat şi articolul ăsta.

— O, Doamne! se vaită Pitts. S-a terminat!

— De ce? întrebă Charlie. Nimeni nu ştie cine suntem.

— Nu crezi c-or să-şi dea seama cine a făcut-o? strigă la el Cameron. Nu crezi c-or să vină la tine şi-or să-ţi ceară să spui ce e Cercul Poeţilor Dispăruţi? Charlie, n-aveai nici un drept să faci aşa ceva!

— Mă cheamă Nuwanda, Cameron.

— Aşa e, îi ţinu isonul Gloria, punându-şi un braţ pe după umerii lui Charlie. Îl cheamă Nuwanda.

— Păi ce facem aici, ne jucăm sau chiar credem în ce spunem? Dacă nu facem altceva decât să venim şi să ne citim unii altora câteva poezii, care mai e rostul? întrebă Charlie.

— Oricum, nu trebuia s-o faci, spuse Neil, agitându-se prin peşteră. Nu poţi să vorbeşti în numele clubului.

— Dar încetaţi odată să vă faceţi griji, n-o să vă taie nimeni căpşoarele, zise Charlie. Dacă mă prind, le spun că eu am inventat totul. Sunteţi în siguranţă. Pe lângă asta, Gloria şi Tina n-au venit aici să ne asculte cum ne certăm. Facem o întrunire adevărată sau nu?

— Păi cum să ştim dacă vrem sau nu vrem să ne înscriem şi noi, dacă nu se ţine întrunirea?

Neil ridică din sprâncene, uitându-se la Charlie.

— Să se înscrie şi ele? întrebă el.

Charlie îl ignoră şi se întoarse spre Tina:

— *„Să te asemăn cu o zi de vară? / Tu ai un chip mai gingaş, mai senin.”*[14]

Tina se topi cu totul.

— O, e atât de dulce! ţipă ea şi se aruncă de gâtul lui Charlie.

Ceilalţi băieţi încercară să pară dezinteresaţi, ca şi cum n-ar fi fost deloc geloşi pe el.

— Am scris chestia asta pentru tine, îi spuse Charlie Tinei.

Fetei aproape că-i ieşiră ochii afară din orbite de plăcere.

---

[14] Fragment din *Sonetul 18* de William Shakespeare, trad. de Teodor Boşca.

— Chiar aşa?!

— O să scriu una şi pentru tine, Gloria, spuse el repede, observând cum faţa celeilalte fete se roşea de invidie.

Închise ochii şi începu: „Ea se preumblă-n frumuseţe, ca o noapte..."

Charlie deschise ochii după primele cuvinte şi se îndepărtă de foc. Ca să ascundă într-un fel faptul că uitase versurile, începu să se plimbe prin peşteră.

— „Ea se preumblă-n frumuseţe, ca o noapte", repetă el.

Se întoarse apoi cu spatele, deschise o carte şi citi versurile repede în gând, în timp ce Gloria îl urmărea nerăbdătoare. Închise cartea şi după ce o lăsă jos se întoarse spre Gloria.

— „De pe tărâmuri fără nori, cu cerul plin de stele; / Şi ce-i mai bun din negură şi din seninătate/ Se îmbină-n ochii şi-n înfăţişarea dragei mele."[15]

Gloria ţipă de plăcere:

— Nu-i aşa că-i minunat?

Ceilalţi băieţi se făcuseră pământii la faţă fierbând de gelozie pentru şmecheriile lui Charlie, pe care Gloria îl strânse în braţe cu putere.

În acelaşi timp, Knox Overstreet simţea şi el un fel de gelozie în timp ce se împleticea prin casa familiei Danburry.

— Nene, câtă dreptate aveau băieţii, mormăi el pentru sine, cu gândul la Chris şi la Chet şi amintindu-şi avertismentul prietenilor lui să nu-şi facă speranţe prea mari în privinţa lui Chris.

Casa era scufundată în întuneric, luminată doar de razele lunii care se strecurau prin ferestre. Muzica formaţiei *The Drifters* răsuna tare. Peste tot se găseau cupluri înlănţuite.

Cu paharul în mână, Knox se împiedică de o pereche întinsă pe podea, ameţit de nenumăratele pahare de bourbon fără cola pe care le dăduse pe gât împreună cu Bubba şi Steve.

— Hei! îi strigă o voce furioasă. Ce-ai păţit, ai băut prea mult, amice?

[15] Fragment din *She Walks in Beauty* de Byron (1788-1824), trad. Felicia Ienculescu-Popovici.

10

— Scuze, şopti Knox, prăbuşindu-se pe canapea.

Se întinse pe spate, strângând în mână paharul de bourbon pe jumătate golit şi dând pe gât o duşcă zdravănă din băutura amăruie. De data asta parcă nu-l mai ardea atât de tare când i se scurgea pe gât.

Privi în jur, relaxat de efectul băuturii. În stânga lui se afla un cuplu încolăcit care gâfâia ca un uriaş animal sălbatic. În dreapta, o altă pereche de tineri păreau înfundaţi cu totul în canapea. Knox ar fi vrut să se ridice, dar îşi dădu seama că perechea de care tocmai se împiedicase se urcase acum până peste fluierele picioarelor lui, obligându-l să rămână nemişcat. Se uită împrejur şi aproape că izbucni în râs. *Dacă tot n-am încotro, măcar să mă fac comod,* îşi zise el în gând. Trupurile din jurul lui erau prea absorbite de ceea ce făceau ca să mai observe ce făcea el.

Muzica se opri şi zgomotul gâfâielilor invada încăperea. *Se gâfâie de parcă am fi la reanimare,* îi trecu lui Knox prin minte, supărat că nu avea şi el o pereche. Aruncă o privire cuplului din dreapta. *Cred că o să-i mănânce de tot buzele,* îşi zise el. Se întoarse apoi spre perechea din stânga.

— Ah, Chris, eşti atât de frumoasă, îl auzi spunând pe băiat.

O, Dumnezeule, sunt Chris si Chet! realiză el şi inima începu să-i bată cu putere. Chris Noel se afla chiar lângă el, pe canapea!

Muzica porni din nou şi acordurile melodiei *The Magic Moment* cântată de The Drifters se revărsară în încăpere. Knox simţea că se învârteşte pământul cu el. Chris şi Chet se îndreptau în forţă spre punctul culminant. Knox încercă să se uite în altă parte, dar nu-şi putu dezlipi ochii de la Chris.

— Chris, gemu Chet, eşti superbă.

Chet o săruta nebuneşte pe Chris, iar ea se sprijinea uşor de Knox. In lumina lunii, Knox îi privea nemişcat conturul feţei, curbura gâtului şi rotunjimile sânilor. Dădu repede pe gât restul băuturii şi se forţă să se uite în altă parte.

Doamne, ajută-mă, se rugă el în timp ce Chris se sprijinea şi mai tare. Agonia în care se zbătea îi transfigura faţa şi era conştient că se lupta cu ispitele. Încercă să nu-i privească, dar simţea cum pierdea bătălia lăuntrică.

Brusc, se întoarse din nou spre Chris. Se topi dintr-odată şi simţi cum sentimentele preluau controlul asupra raţiunii. *Carpe sânum,* îşi spuse el în gând şi închise ochii. *Carpe sânum!*

— Ha? o auzi el pe Chris adresându-i-se lui Chet.

— N-am zis nimic, îi răspunse Chet.

Cei doi continuară să se sărute, în vreme ce Knox simţea cum mâna lui, condusă de o puternică forţă magnetică, se întindea şi începea să-i mângâie uşor ceafa lui Chris,

coborând apoi către sâni. Cu capul dat pe spate şi cu ochii închişi, o mângâie tandru pe fată.

Crezând că mâinile lui Chet o mângâiau, Chris reacţiona pe măsură şi Knox începu să gâfâie şi el.

— Ah, Chet, mă simt grozav, spuse Chris pe întuneric.

— Zău? făcu Chet, surprins. De ce?

— Ştii tu, spuse ea misterioasă. Knox îşi retrase mâna. Chet se uită o clipă în jur şi apoi începu s-o sărute din nou pe Chris.

— Nu te opri, Chet, gemu Chris.

— Cum adică?

— Chet...

Knox îşi puse înapoi mâna pe gâtul lui Chris şi începu s-o mângâie, înaintând uşor-uşor către sânul ei.

— Ah, ah, gemu Chris.

Chet se opri, încercând să se lămurească la ce reacţiona Chris, dar renunţă şi începu s-o sărute din nou. Chris gemu în continuare de plăcere.

Knox îşi sprijini din nou capul de canapea. Respira adânc şi rar. Sunetul muzicii din cameră deveni şi mai puternic. Incapabil să se stăpânească, îi mângâie pieptul lui Chris, apropiindu-se periculos de mult de sâni. Chris respira şi ea greu acum. Exact în clipa în care Knox simţea că aluneca în extaz, paharul îi căzu din cealaltă mână.

Deodată, Chet îl apucă de mână şi o lumină se aprinse brutal. Knox se afla faţă în faţă cu un Chet furios şi cu o Chris absolut confuză.

— Ce faci, bă? strigă Chet.

— Knox? spuse Chris, ferindu-şi ochii de lumina orbitoare.

— Chet! Chris! spuse Knox, prefăcându-se surprins. Ce faceţi aici?

— Fi-ţi-ar... , începu Chet.

Îi trase apoi un pumn puternic în faţă lui Knox, îl apucă de cămaşă şi, după ce-l trânti la pământ, sări pe el. Începu să-i care pumni în faţă, în timp ce Knox încerca să se apere.

— Nemernic ordinar ce eşti! striga Chet, pe când Chris încerca să-l dea la o parte.

— Chet, nu trebuie să-l loveşti, spuse Chris, în timp ce el dădea pumni cu nemiluita. Chet, opreşte-te! N-a făcut-o intenţionat! continuă ea.

La un moment dat, reuşi să-l împingă puţin pe Chet. Knox se rostogoli, ţinându-se cu mâinile de faţă.

— Ajunge! strigă Chris, lovindu-l pe Chet cu pumnii în piept ca să-l dea la o parte.

Chet stătea peste Knox, care zăcea fără vlagă pe jos, ţinându-se cu mâna de nasul plin de sânge şi de faţa învineţită de pumni.

— Îmi pare rău, Chris, îmi pare rău! strigă Knox.

— Nu te-ai săturat, pricăjitule, mai vrei? Cară-te naibii de-aici!

Chet se apropie din nou de Knox, dar Chris şi alţi câţiva îl opriră. Doi-trei băieţi îl ajutară pe Knox să iasă din cameră.

Împleticindu-se pe drumul către bucătărie, Knox se mai întoarse o dată şi strigă ameţit:

— Chris, îmi pare rău!

— Data viitoare când te întâlnesc, să ştii că eşti un om mort! ţipă Chet după el.

Întrunirea Cercului Poeţilor Dispăruţi era încă în plină desfăşurare, cei adunaţi în peşteră nebănuind în ce bucluc intrase unul dintre candidaţi.

Focul ardea straşnic în peşteră, proiectând umbre înfricoşătoare pe pereţi. Gloria îşi ţinea braţul pe după umerii lui Charlie şi-i arunca priviri pline de adoraţie. Sticla de whisky circula între Tina şi ceilalţi băieţi.

— Băieţi, ce-ar fi să-i arătaţi Tinei grădina Poeţilor Dispăruţi? zise Charlie, făcându-le semn cu capul să iasă din peşteră.

— Grădina? întrebă Meeks cu uimire.

— Ce grădină? repetă şi Pitts.

Fără să scoată o vorbă, Charlie le indică din ochi lui Pitts şi celorlalţi să dispară. Neil se prinse primul şi-i făcu semn cu cotul lui Pitts, care înţelese şi el.

— A, da. Aha, la grădina *aia* te referi. Haideţi, băieţi, îi chemă el.

— E foarte ciudat! spuse Tina, derutată. Chiar aveţi şi o grădină, băieţi?

Toată lumea plecase din peşteră, cu excepţia lui Meeks, care, cu un aer derutat, rămăsese înăuntru.

— Ce naiba îndrugaţi? întrebă el.

Charlie se holbă la el, săgetându-1 cu privirea.

— Charles... ăă... Nuwanda, n-avem grădină. Neil se întoarse şi-l trase pe Meeks după el.

— Haide, idiotule! râse Neil.

Charlie îi aşteptă să iasă. Se uită la Gloria şi zâmbi:

— Dumnezeule, cum poate un individ aşa deştept să fie atât de tâmpit?

Gloria îl privi în ochi pe Charlie. Acesta zâmbi.

— Eu cred că e dulce, spuse ea.

— Eu cred că *tu* eşti dulce, suspină Charlie, închizând ochii şi aplecându-se încet s-o sărute.

Chiar în clipa în care buzele lui le atingeau pe ale fetei, Gloria se ridică în picioare.

— Ştii ce mă atrage de-adevăratelea la tine? întrebă ea.

Clipind din ochi, Charlie se uită de jos în sus la ea.

— Ce?

— Toţi băieţii cu care mă văd mă vor pentru un anumit lucru... Tu *nu eşti* aşa.

— Nu?

— Nu, zâmbi ea. Oricare altul m-ar fi atins deja pe unde-ar fi putut până acum. Hai, mai compune-mi poezii, spuse ea.

— Dar... bâigui el.

— Te rog! E minunat să fii apreciată pentru... ştii tu... ce ai în interior.

Charlie suspină şi îşi acoperi faţa cu mâna. Gloria se întoarse si-l privi.

— Nuwanda? Te rog...?

— Bine. Să mă gândesc.

După un moment de pauză, începu să recite:

„Unirea sufletelor mari nu are
Hotar, iubirea nu-i iubire dacă
Se schimbă când întâmpină schimbare
Sau când se pleacă celui care pleacă.”

Gloria gemu de plăcere.

— Nu te opri!

Charlie continuă să recite, în timp ce gemetele Gloriei se înteţeau.

„O, nu! Iubirea-i far aprins oricând,

Furtunile şi bezna să le-nfrunte;
Stea navelor ce rătăcesc, purtând
Comori ce nu se ştiu sub-nalta punte.”[16]

— Aş renunţa oricând la sex pentru aşa ceva! strigă Gloria. Asta zic şi eu iubire!

Charlie îşi dădu ochii peste cap de frustrare, dar continuă să recite poezii până târziu în noapte.

A doua zi, toţii elevii şcolii fură convocaţi în capela Academiei Welton. Băieţii şuşoteau între ei în timp ce îşi ocupau locurile şi îşi transmiteau din mână în mână exemplare din revista şcolii.

Knox Overstreet stătea pe scaun, încercând să-şi ascundă faţa învineţită şi tumefiată. Neil, Todd, Pitts, Meeks, Cameron şi mai ales Charlie erau traşi la faţă de nesomn. Pitts îşi înăbuşi un căscat, pe când îi întindea lui Charlie o servietă.

— Totul e aranjat, îi şopti Pitts, iar Charlie încuviinţă din cap.

Directorul Nolan intră în capelă şi elevii se grăbiră să ascundă revistele şi să se ridice în picioare. Nolan se îndreptă cu paşi mari spre podium şi le făcu semn băieţilor să se aşeze. Apoi îşi drese zgomotos glasul.

— În numărul din această săptămână al revistei şcolii noastre a apărut un articol neautorizat şi profan referitor la necesitatea de a primi fete la Welton. Decât să-mi pierd timpul preţios pentru a-i descoperi pe cei care se fac vinovaţi — şi daţi-mi voie să vă asigur că o să-i descopăr negreşit — îi invit pe toţi şi pe fiecare dintre cei care deţin vreo informaţie privitoare la acest articol să-mi spună în clipa asta. Oricine ar fi cei vinovaţi, asta e singura voastră şansă de a evita exmatricularea.

Nolan tăcu, aşteptând reacţia elevilor. Brusc, ţârâitul unui telefon destrămă tăcerea încordată. Cu o mişcare energică, Charlie îşi puse servieta pe genunchi şi o deschise, în ea se afla un telefon care suna. Elevii începură să şuşotească între ei, încercând să ascundă uimirea care-i cuprinsese. Nimeni nu îndrăznise vreodată să facă ceva atât de scandalos la Welton! Imperturbabil, Charlie ridică receptorul.

— Aici Academia Welton. Alo? spuse el suficient de tare încât să audă toată lumea. Da, este, o clipă, vă rog. Domnule Nolan, e pentru dumneavoastră, spuse Charlie cu o prefăcută seriozitate.

Decanul Nolan se învineţi la faţă.

— Ce e? spuse el, scrâşnind din dinţi.

Charlie îi întinse receptorul lui Nolan.

— E Dumnezeu. Spune ar trebui primite şi fete la Welton, spuse Charlie, iar hohotele de râs ale elevilor umplură vechea capelă de piatră.

Directorul nu ezită să reacţioneze la farsa lui Charlie. Înainte să-şi dea seama, acesta se trezi în mijlocul biroului lui Nolan, care se plimba furios prin încăpere.

— Şterge-ţi odată rânjetul ăla de pe faţă, îi şuieră Nolan printre dinţi. Cine altcineva mai e implicat?

— Nimeni, domnule, spuse Charlie. Numai eu am fost. Eu fac corectura revistei şi am introdus articolul în locul articolului lui Rob Crane.

— Domnule Dalton, spuse Noian, dacă crezi că eşti primul care încearcă să fie dat afară din şcoală, eu zic să te mai gândeşti. Au fost şi alţii care au avut impulsuri similare şi n-au reuşit, exact aşa cum n-o să reuşeşti nici dumneata. Aşază-te în poziţie.

[16] Traducere de Neculai Chirică.

Charlie se supuse şi Nolan scoase la iveală un soi de paletă uriaşă, un bătător din lemn foarte vechi, în el fuseseră sfredelite găuri, ca să poată fi mişcat cu o viteză mai mare.

— Numără cu voce tare, domnule Dalton, îi dădu indicaţii Nolan, în timp ce bătătorul se izbea de fesele lui Charlie.

— Unu.

Nolan îşi luă din nou avânt, de data asta cu şi mai multă forţă. Charlie se strâmbă de durere.

— Doi.

Nolan lovea şi Charlie număra. Cam pe la a patra lovitură, lui Charlie abia i se mai auzea vocea, iar faţa i se schimonosise de durere.

Doamna Nolan, soţia şi secretara decanului stătea în biroul din faţă, străduindu-se să ignore zgomotele care veneau din cealaltă încăpere. În sala de onoare, învecinată cu biroul lui Nolan, trei elevi, inclusiv Cameron, pictau pe şevalete, încercând să facă schiţe ale capetelor de elan de pe pereţi. Auzeau zgomotul loviturilor, cuprinşi de frică şi teroare. Cameron nici nu putea să deseneze elanul.

Pe la a şaptea lovitură, lacrimile curgeau nestăvilite pe obrajii lui Charlie.

— Numără! strigă Nolan.

La a noua şi a zecea lovitură, Charlie se înecă în propriile cuvinte. Nolan se opri după a zecea lovitură şi-l privi pe băiat.

— Încă susţii că a fost ideea ta şi numai a ta? întrebă el.

Charlie îşi înghiţi gemetele de durere.

— Da... domnule.

— Ce este Cercul Poeţilor Dispăruţi? Vreau nume! strigă Nolan.

Simţind că e pe cale să leşine, Charlie replică cu o voce răguşită:

— Sunt numai eu, domnule Nolan. Jur. Eu l-am inventat.

— Dacă descopăr că mai sunt şi alţii, domnule Dalton, ei or să fie exmatriculaţi şi dumneata o să rămâi în şcoala asta. Ai priceput? Acum ridică-te.

Charlie se supuse. Faţa îi era roşie ca sângele, iar el se lupta să-şi stăpânească lacrimile de durere şi umilinţă.

— Welton-ul poate ierta, domnule Dalton, cu condiţia să ai curajul să-ţi recunoşti greşelile. O să-ţi ceri scuze în faţa întregii şcoli.

Charlie ieşi împleticindu-se pe hol şi se îndreptă cu paşi înceţi către dormitor. Băieţii se agitau prin camerele lor, tot ieşind pe hol şi intrând înapoi, aşteptându-şi nerăbdători prietenul. Când îl zăriră pe Charlie venind, se repezi fiecare în camera lui, prefăcându-se că învaţă.

Charlie înainta pe coridor cu paşi mici, încercând să-şi ascundă durerea. Când se apropie de camera sa, Neil, Todd, Knox, Pitts şi Meeks îi ieşiră în întâmpinare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Neil. Te simţi bine? Te-au dat afară?

— Nu, răspunse Charlie fără să-i privească în ochi pe niciunul dintre ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă încă o dată Neil.

— Mi-a zis că dacă-i dau şi pe ceilalţi în vileag şi cer scuze şcolii, mă iartă, spuse Charlie, deschizând uşa şi intrând în cameră.

— Şi ce ai de gând să faci? îl întrebă Neil. Charlie?

— La naiba, Neil, mă cheamă Nuwanda, zise Charlie, aruncându-le o privire plină de înţeles, după care trânti uşa.

Băieţii se uitară unii la alţii. Pe feţele unora dintre ei apărură zâmbete de admiraţie. Charlie nu fusese îngenuncheat.

Mai târziu în aceeaşi după-amiază, Nolan intră în holul uneia dintre clădirile care adăposteau sălile de clasă de la Welton şi se îndreptă spre cabinetul domnului

Keating. Se opri în faţa uşii, ciocăni şi apoi intră. Domnul Keating şi domnul McAllister discutau împreună când decanul intră în clasă.

— Domnule Keating, pot să discut ceva cu dumneavoastră? întrebă Nolan, întrerupându-le discuţia.

— Mă scuzaţi, spuse McAllister, părăsind în mare grabă clasa.

Nolan făcu o pauză şi privi în jur.

— Asta a fost prima mea clasă, John, ştiai asta? spuse Nolan, în timp ce se plimba încet prin sala de clasă. Prima mea catedră, adăugă el cu nostalgie.

— N-am ştiut că aţi predat, îi răspunse Keating.

— Engleza. Cu mult înainte să fii elev aici. Mi-a fost greu să renunţ, crede-mă.

Făcu o pauza, apoi îl privi direct pe Keating.

—John, circulă zvonuri despre nişte metode neortodoxe de predare pe care le foloseşti la clasă. Nu vreau să spun că asta ar avea vreo legătură cu ieşirea lui Dalton, dar nu cred că mai e nevoie să te avertizez că băieţii de vârsta lui sunt foarte influenţabili.

— Sunt sigur că pedeapsa pe care i-aţi administrat-o a avut o influenţă majoră, spuse Keating.

Nolan ridică pentru o clipă din sprâncene. Apoi lăsă comentariul să treacă.

— Ce s-a întâmplat în curte zilele trecute?

— În curte? repetă Keating.

— Băieţii mărşăluiau. Băteau din palme la unison...

— A, la asta vă refereaţi. A fost un exerciţiu care să demonstreze o idee. Era vorba despre pericolul conformismului. Eu ...

— John, programa acestei şcoli e stabilită. Şi s-a dovedit că funcţionează. Dacă *tu* o pui la îndoială, ce-o să-i mai împiedice pe ei să facă acelaşi lucru?

— Am crezut dintotdeauna că scopul învăţământului este să te înveţe să gândeşti singur, spuse Keating.

Nolan râse.

— La vârsta la care sunt băieţii ăştia? Nici nu încape discuţie! Tradiţia, John! Disciplina, spuse el şi apoi îl bătu pe Keating pe umăr cu superioritate. Pregăteşte-i pentru universitate şi restul o să se rezolve de la sine.

Domnul Nolan zâmbi şi plecă. Keating rămase singur, privind pe fereastră. După puţin timp, McAllister îşi strecură capul pe uşă. Era evident că ascultase discuţia.

— Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face griji că băieţii or să fie prea conformişti, John, spuse el.

— De ce?

— Ei bine, tu însuţi ai absolvit această şcoală pioasă, nu-i aşa?

— Ba da.

— Deci, dacă vrei să transformi pe cineva într-un ateu convins, creşte-l într-un spirit religios rigid. Nu dă greş niciodată.

Keating se holbă la McAllister, apoi brusc izbucni în râs. McAllister zâmbi, făcu stânga-mprejur şi dispăru pe coridor.

Mai târziu în seara aceleiaşi zile, Keating se duse până la dormitoarele elevilor din clasele mai mici. Băieţii se grăbeau să ajungă la întrunirile cercurilor şi să participe la diverse activităţi. Se apropie de Charlie, care ieşea pe uşă împreună cu un grup de prieteni.

— Domnule Keating! spuse Charlie, părând surprins.

— Farsa dumitale a fost ridicolă, domnule Dalton, îi spuse Keating cu asprime.

— Sunteţi de partea domnului Nolan? spuse Charlie, nevenindu-i să creadă. Şi cum rămâne cu *carpe diem,* cu suptul măduvei vieţii şi toate celelalte?

— Să sugi măduva vieţii nu înseamnă să laşi să ţi se înţepenească osul în gât, Charles. Este timp şi pentru îndrăzneală, dar şi pentru precauţie, iar un om înţelept înţelege când este nevoie de fiecare dintre ele, spuse Keating

— Dar am crezut..., îngăimă Charlie.

— Să fii exmatriculat nu este un act de înţelepciune sau de îndrăzneală. Bineînţeles că e departe de a fi o şcoală perfectă, dar există aici şi prilejuri care trebuie valorificate.

— Sunteţi sigur? răspunse Charlie furios. Daţi-mi şi mie un exemplu...

— De exemplu, chiar dacă ar fi singurul, prilejul de a participa la orele *mele,* înţelegi? Charlie zâmbi.

— Da, domnule.

Keating se întoarse către ceilalţi candidaţi ai Cercului Poeţilor Dispăruţi, care îl aşteptau deoparte pe Charlie.

— N-o luaţi razna. *E* valabil pentru toţi! le ceru el.

— Da, domnule.

Keating surâse şi o luă din loc.

A doua zi băieţii se aflau în clasa lui Keating şi îşi urmăreau profesorul. Acesta se îndreptă spre tablă şi scrise cuvântul UNIVERSITATE cu litere uriaşe şi îngroşate.

— Domnilor, spuse el, astăzi vom discuta despre o abilitate indispensabilă celor care vor să profite la maximum de o universitate — analiza cărţilor pe care nu le-aţi citit.

Făcu o pauză şi privi în jur, în timp ce băieţii râdeau.

— Universitatea vă va distruge, probabil, dragostea pentru poezie. Orele plicticoase de analiză literară, disecarea cuvintelor şi critica vor avea, fără îndoială, acest rezultat. Universitatea vă va expune la toate tipurile de literatură — o mare parte vor fi opere excepţionale, lucrări fascinante, pe care trebuie neapărat să le devoraţi; altele nu vor fi altceva decât idioţenii absolute, de care trebuie să vă feriţi ca de ciumă.

În timp ce vorbea, se plimba prin faţa clasei.

— Să presupunem că faceţi un curs numit „Romanul modern". Pe tot parcursul semestrului aţi citit opere remarcabile precum emoţionantul roman al lui Balzac, *Moş Goriot,* sau *Părinţi şi copii* de Turgheniev, dar când primiţi tema pentru eseul de final de semestru, descoperiţi că va trebui să scrieţi despre tema iubirii părinteşti pornind de la *Debutanta nehotărâtă,* un roman — şi folosesc cu generozitate acest termen aici — scris de nimeni altcineva decât de profesorul însuşi.

Ridicând o sprânceană, Keating îi privi pe băieţi şi continuă:

— După ce aţi citit primele trei pagini ale cărţii, ajungeţi la concluzia că mai curând vă oferiţi voluntar pe front decât să vă irosiţi preţiosul timp petrecut aici, pe pământ, infectându-vă mintea cu această scursură. Să vă lăsaţi cuprinşi de disperare? Să nu luaţi notă de trecere? Categoric nu. Pentru că ştiţi ce trebuie să faceţi.

Băieţii îl urmăreau ochi şi urechi. Keating continuă să se plimbe prin clasă.

— Deschideţi *Debutanta nehotărâtă* şi citiţi textul de prezentare din interiorul copertei. Aflaţi astfel că personajul central al romanului este Frank, un agent de vânzări de echipamente agricole care sacrifică totul pentru a-i oferi fiicei lui, Christine, debutul în societate pe care şi-l doreşte cu atâta disperare. Începeţi-vă eseul prin a declara că nu este nevoie să repovestiţi intriga, dar în acelaşi timp regurgitaţi suficient de mult din ea pentru a-l convinge pe profesor că aţi citit cartea.

Apoi, continuă el, adăugaţi ceva pretenţios şi familiar în acelaşi timp. Puteţi scrie ceva de tipul:

„Remarcabile sunt similitudinile dintre prezentarea de către autor a unei iubiri părinteşti dezastruoase şi teoria freudiană modernă. Christine *este* Electra, tatăl ei *este* un Oedip căzut."

În final, săriţi la ceva obscur şi elaborat, de pildă...

Keating făcu o pauză, apoi citi:

— „Dar cel mai remarcabil aspect este tulburătoarea legătură a acestui roman cu scrierile filozofului indian Avesh Rahesh Non. Rahesh Non a abordat extrem de detaliat lepădarea de părinţi a copiilor datorată monstrului cu trei capete numit ambiţie, bani şi succes social." Continuaţi să discutaţi despre teoriile lui Rahesh Non legate de ce anume hrăneşte acest monstru, cum poate fi el decapitat etc., etc. Încheiaţi lăudând sclipitorul talent scriitoricesc al profesorului şi desăvârşitul său curaj de a vă face cunoscut romanul *Debutanta nehotărâtă.*

Meeks ridică mâna.

— Căpitane... şi dacă nu ştim nimic despre un autor precum Rahesh Non?

— Rahesh Non nici nu a existat vreodată, domnule Meeks. Pe el sau pe un altul asemenea lui îl creezi tu. Nici un profesor universitar care se respectă nu va îndrăzni să admită că e complet ignorant în ceea ce priveşte acest personaj evident important, aşa că vei primi un comentariu de tipul celui primit de mine.

Keating luă o hârtie de pe catedră şi citi din ea pentru întreaga clasă:

— Referirile făcute de dumneata la Rahesh Non au fost pline de substanţă şi bine prezentate. Mă bucur să văd că şi altcineva în afară de mine îl apreciază pe acest mare maestru oriental, din păcate dat uitării. 10 cu felicitări.

Lăsă apoi hârtiile pe catedră.

— Domnilor, examenul dumneavoastră final va consta în analiza literară a unor cărţi pe care nu le-aţi citit, aşa că vă sugerez să faceţi singuri astfel de exerciţii. Şi acum, pentru a fi pregătiţi pentru unele dintre capcanele din timpul examenelor de la universitate, scoateţi-vă maculatoarele şi haideţi să dăm un test mai neobişnuit.

Băieţii se supuseră şi Keating le împărţi subiectele. Instala apoi un ecran de proiecţie în faţa clasei şi un diascop în spatele băncilor.

— Marile universităţi sunt Sodome şi Gomore pline de acele delectabile fiare pe care le vedem atât de puţin pe aici: femeile, spuse el şi zâmbi. Nivelul de distragere a atenţiei este periculos de mare, dar acest test este destinat să vă pregătească să-i faceţi faţă. Daţi-mi voie să vă avertizez că nota de la acest test va conta. Începeţi.

Băieţii începură să facă testul. Keating aprinse diascopul şi puse un diapozitiv în aparat. Focaliză pe imaginea unei fete frumoase de vârstă potrivită pentru colegiu, care se apleca să culeagă un creion de pe jos. Fata avea o siluetă remarcabilă şi, din poziţia aplecată în care fusese surprinsă, i se vedeau chiloţii. Băieţii îşi ridicau privirea de la test şi trăgeau cu ochiul la ecran. Aproape toţi erau nevoiţi să reia exerciţiile pentru a le putea rezolva.

— Concentraţi-vă asupra testelor, băieţi. Mai aveţi douăzeci de minute la dispoziţie, spuse Keating, în timp ce schimba diapozitivul.

De data aceasta focaliză pe imaginea unei reclame dintr-o revistă reprezentând o femeie frumoasă îmbrăcată sumar, în lenjerie intimă. Băieţii priviră pe furiş ecranul, străduindu-se să se concentreze asupra testului. Keating urmări amuzat dificultatea evidentă în care se aflau, în timp ce continua să proiecteze imagini cu femei superbe în poziţii provocatoare, prim-planuri cu statui greceşti reprezentând femei dezbrăcate — un şir aparent nesfârşit şi chinuitor de femei frumoase. Capetele băieţilor erau când sus, ridicate spre ecran, când jos, aplecate asupra maculatoarelor. În timp ce privea insensibil ecranul, Knox scrisese de nenumărate ori la rând pe foaia lui de hârtie un singur cuvânt: „Chris, Chris, Chris".

11

Iarna aspră din Vermont puse stăpânire pe campusul de la Welton. Frunzişul tomnatic cândva multicolor învelea acum ca o pătură peisajul şi vânturi aprige prindeau în vârtejurile lor frunzele fragile ale copacilor.

Todd şi Neil, înfofoliţi în hanorace cu glugă şi având la gât fulare, mergeau de-a lungul unei alei care şerpuia printre clădiri. În timp ce vântul le şuiera pe la urechi, Neil îşi repeta rolul din *Visul unei nopţi de vară.*

— *„Hoho, hoho! Poltron, de ce nu vii?”,* declamă Neil cu pasiune, citând din memorie.

— *„Ba iată-mă, acuşi sunt lângă tine”,* îi dădu Todd replica, citind din textul piesei.

— *„Urmează-mă pe-un loc mai potrivit!”* Doamne, îmi place asta!

— Piesa? întrebă Todd.

— Da, dar şi să fiu actor! spuse Neil, debordând de bucurie. Trebuie să fie unul dintre cele mai minunate lucruri de pe lume. Majoritatea oamenilor, dacă au noroc, trăiesc cam o jumătate de viaţă interesantă. Dacă aş primi rolurile care trebuie, aş putea trăi zeci de vieţi remarcabile!

O luă la fugă şi, cu o mişcare teatrală, sări pe un gard de piatră.

— „A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea!” Doamne, pentru prima dată în viaţă simt că trăiesc! Trebuie să încerci şi tu, îi spuse el lui Todd, apoi sări jos de pe zid. Ar trebui să vii la repetiţii. Ştiu că au nevoie de oameni care să se ocupe de lumini şi de alte treburi de tipul ăsta.

— Nu, mulţumesc.

— Sunt o mulţime de fete, îi strecură Neil cu un aer ştrengăresc. Cea care joacă rolul Hermiei e incredibilă.

— O să vin la spectacol, îi promise Todd.

— Miau, miorlau... mâţă laşă ce eşti! îl necăji Neil. Unde rămăsesem?

— *„Dar unde eşti?”* citi Todd.

— Fii mai convingător! îl îndemnă Neil.

— *„DAR UNDE EŞTI?”* spuse cu voce tunătoare Todd.

— Asta e! *„Urmează-mi glasul, fără fandoseală”,* recită el, apoi făcu o plecăciune şi îşi luă rămas-bun de la Todd. Mulţumesc, prietene. Ne vedem la cină! strigă el, alergând spre cămin.

Todd rămase afară, urmărindu-l cu privirea, apoi clătină din cap şi se îndreptă spre bibliotecă.

Neil ţopăia şi dansa pe coridor, făcând gesturi de bufon, în timp ce trecea pe lângă alţi elevi care se uitau miraţi la el. Deschise uşa camerei cu o mişcare teatrală şi intră şfichiuind aerul cu bastonul lui de bufon folosit pe post de spadă.

Brusc, înţepeni. La birou era aşezat chiar tatăl lui! Şocul îl făcu pe Neil să pălească.

— Tată!

— Neil, o să renunţi imediat la piesa asta ridicolă, spuse cu o voce lătrătoare domnul Perry.

— Tată, dar...

Domnul Perry sări în picioare şi bătu cu pumnul în birou.

— Să nu *îndrăzneşti* să fii obraznic cu mine! ţipă el. Nu numai că ţi-ai pierdut timpul cu preocuparea asta absurdă pentru actorie, dar m-ai înşelat cu bună-ştiinţă! spuse el, plimbându-se furios prin cameră, în timp ce Neil tremura. Cum te aşteptai să scapi după ce ai făcut aşa ceva? Răspunde-mi! răcni el. Cine te-a băgat în treaba asta? Acel domn Keating?

— Nimeni... bâigui Neil. Mă gândeam să-ţi fac o surpriză. Am luat numai note de 10 şi...

— Chiar credeai că n-o să aflu nimic? „Nepoată-mea joacă într-o piesă de teatru cu fiul dumneavoastră", îmi spune doamna Marks. „Probabil că vă înşelaţi", îi răspund. Neil, ai făcut din mine un mincinos. Mâine te duci la repetiţii şi le spui că renunţi.

— Tată, am unul dintre rolurile principale, îi explică Neil. Spectacolul e mâine seară. Te rog, tată...

Domnul Perry se albi la faţă de furie. Se îndreptă spre Neil, ameninţându-l cu degetul.

— Şi dacă ar fi sfârşitul lumii mâine seară, tot nu-mi pasă. Ai terminat-o cu piesa aceea, ai înţeles? AI ÎNŢELES?

— Da, domnule.

Fu singurul lucrul pe care Neil reuşi să-l spună. Domnul Perry se opri. Îşi privi lung şi intens băiatul:

— Am făcut mari sacrificii ca să te aduc aici, Neil. Să nu mă dezamăgeşti.

În cele din urmă, se răsuci pe călcâie şi ieşi cu paşi mari din cameră. Neil rămase multă vreme nemişcat, apoi se aşeză la birou şi începu să dea cu pumnul în el din ce în ce mai tare, până când simti că-i amorţeşte mâna şi că lacrimile încep să i se prelingă pe obraji.

Mai târziu în aceeaşi după-amiază, toţi candidaţii se aflau în sala de mese de la Welton, cu excepţia lui Neil, care le spusese că îl doare capul. Păreau să aibă probleme cu mâncatul şi bătrânul profesor Hager se apropie de masa lor, privindu-i suspicios.

— Domnule Dalton, ce s-a întâmplat? întrebă el. E ceva în neregulă cu mâncarea?

— Nu, domnule, îi răspunse Charlie. Hager continuă să-i urmărească pe băieţi.

— Domnii Meeks, Overstreet şi Anderson, sunteţi stângaci din fire? întrebă el după câteva secunde.

— Nu, domnule.

— Atunci de ce mâncaţi cu mâna stângă?

Băieţii schimbară priviri între ei. Knox vorbi în numele grupului.

— Ne gândeam că ar fi bine să ne mai schimbăm vechile obiceiuri, domnule, explică el.

— Şi ce e rău în vechile obiceiuri, domnule Overstreet?

— Perpetuează un mod de viaţă mecanic, domnule, afirmă Knox. Îţi limitează mintea.

— Domnule Overstreet, îţi sugerez să te preocupi mai puţin de schimbarea vechilor obiceiuri şi mai mult de formarea unor bune obiceiuri de studiu. Ai priceput? întrebă el cu fermitate.

— Da, domnule.

— E valabil pentru voi toţi, spuse Hager, uitându-se spre masa băieţilor. Acum mâncaţi cum trebuie.

Băieţii se supuseră. Dar imediat ce profesorul se îndepărtă, Charlie schimbă din nou mâna şi reîncepu să mănânce cu stânga. Ceilalţi îi urmară exemplul unul după altul.

În cele din urmă, Neil apăru şi el în sala de mese şi se aşeză. Avea un aer sobru şi supărat.

— Te simţi bine? îl întrebă Charlie

— A fost taică-meu pe la mine, spuse Neil.

— Trebuie să renunţi la rolul din piesă? întrebă Todd.

— Nu ştiu, spuse Neil.

— De ce nu vorbeşti cu domnul Keating despre asta? îi sugeră Charlie.

— La ce bun? spuse Neil cu un aer ursuz.

Charlie ridică din umeri.

— Poate că-ţi dă vreun sfat. Poate vorbeşte chiar el cu taică-tău.

— Glumeşti? râse scurt Neil. Nu fii caraghios.

În ciuda obiecţiilor lui, băieţii insistară să-l convingă pe Neil că domnul Keating ar putea să-l ajute să-şi rezolve problemele. După cină, urcară cu toţii la etajul doi al căminului, acolo unde se aflau camerele profesorilor. Todd, Pitts şi Neil se opriră în faţa uşii lui Keating. Charlie bătu la uşă.

— E o tâmpenie, protestă Neil.

— Tot e mai bine decât să stai şi să nu faci nimic, spuse Charlie.

Bătu din nou, dar nimeni nu veni să-i deschidă.

— Nu e în cameră. Hai să plecăm, îi imploră Neil. Charlie apăsă pe clanţă si uşa se deschise.

— Haideţi să-l aşteptăm, le spuse Charlie, în timp ce intra în camera lui Keating.

— Charlie, Nuwanda! strigară la el ceilalţi din hol. Ieşi afară de acolo!

Dar Charlie refuză să iasă şi după câteva minute de negociere ceilalţi se lăsară şi ei conduşi de curiozitate şi intrară cu toţii în camera lui Keating.

Micul spaţiu era gol şi singurătatea plutea în aer. Băieţii stăteau în cerc stingheriţi, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Nuwanda, şopti Pitts. N-ar trebui să fim aici.

Charlie îl ignoră si începu să exploreze camera. Pe podea, lângă uşă, se afla o valijoară albastră. Câteva cărţi, unele destul de hărtănite, zăceau pe pat. Charlie se îndreptă spre birou şi luă în mână o fotografie înrămată a unei fete frumoase care părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Uau! Ia priviţi-o! le atrase el atenţia fluierând admirativ.

Lângă fotografie se afla o scrisoare pe jumătate scrisă. Charlie o luă şi citi:

— „Draga mea Jessica: Mă simt uneori atât de singur fără tine ... bla, bla, bla. Tot ce pot să fac ca să rezist e să privesc frumoasa ta fotografie, sau să închid ochii şi să-mi imaginez zâmbetul tău radios — dar biata mea imaginaţie nu poate să-mi ofere decât un obscur surogat a ceea ce eşti de fapt. O, cât de dor îmi e de tine şi cât îmi doresc...”

Pe când Charlie continua să citească, ceilalţi băieţi auziră scârţâitul uşii. Se îndepărtară de Charlie, care se opri brusc din citit, văzându-l în cele din urmă pe Keating stând în cadrul uşii.

— Bună seara! Domnule Keating! Îmi pare bine că vă văd! strigă Charlie.

Keating se îndreptă spre el, îi luă calm scrisoarea din mână, o îndoi şi o vârî într-un buzunar.

— O femeie e ca o catedrală, băieţi. Slăviţi femeia ori de câte ori aveţi ocazia, spuse el.

Se îndreptă apoi spre birou, deschise un sertar şi puse scrisoarea înăuntru.

— Mai doreşti să te uiţi şi la altceva, domnule Dalton? Întrebă el, uitându-se la Charlie.

— Îmi pare rău, se scuză Charlie. Eu, noi..., spuse el, cerându-le din priviri ajutorul celorlalţi.

Neil făcu atunci un pas înainte.

— O, căpitane! Căpitanul meu, am venit ca să pot vorbi cu dumneavoastră despre ceva, îi explică el.

— OK, zise Keating, uitându-se către restul grupului. Să discutăm cu toţii?

— De fapt, aş vrea să discut numai eu cu dumneavoastră, spuse Neil, uitându-se cu coada ochiului la băieţi.

Charlie şi ceilalţi băieţi păreau să răsufle uşuraţi că pot să plece.

— Eu trebuie să mă apuc de învăţat, spuse Pitts.

— Şi eu, adăugară unul după altul ceilalţi. La revedere, domnule Keating.

Se grăbiră cu toţii să iasă şi închiseră uşa în urma lor.

— Sunteţi oricând bine-veniţi, le spuse Keating, în timp ce băieţii ieşeau.

— Mulţumim, domnule, îi răspunseră ei prin uşa închisă.

Pitts îi dădu un pumn în umăr lui Charlie.

— La naiba, Nuwanda, idiotule! spuse el.

— N-am putut să mă stăpânesc, zise Charlie, ridicând din umeri.

Keating nu se putu abţine să zâmbească pentru sine. Neil se plimba încoace şi încolo, privind împrejur.

— Dumnezeule! exclamă el. Nu prea vă dau prea mult spaţiu, nu-i aşa?

— Poate că nu vor să fiu distras de la sarcinile mele profesorale de ispitele lumeşti, spuse domnul Keating, zâmbind ironic.

— De ce faceţi ceea ce faceţi? îl întrebă Neil. După toată chestia asta cu „trăieşte clipa”, m-aş fi gândit c-o să vreţi să vedeţi lumea sau ceva de genul ăsta...

— O, dar chiar asta fac, văd lumea, Neil. Lumea nouă. În plus, un loc ca ăsta are nevoie de cel puţin un profesor ca mine, spuse el, zâmbind la propria-i glumă. Ai venit aici să discutăm despre felul în care predau?

Neil trase adânc aer în piept.

— Taică-meu mă obligă să abandonez piesa de la Henley Hall. Când mă gândesc la *carpe diem* şi la toate astea, mă simt de parcă aş fi într-o închisoare! Teatrul este totul pentru mine, domnule Keating. Este ceea ce vreau să fac! Sigur, înţeleg punctul de vedere al tatălui meu. Noi nu suntem o familie bogată ca a lui Charlie. Dar el mi-a planificat tot restul vieţii în locul meu şi nici măcar nu m-a întrebat vreodată ce vreau!

— I-ai spus vreodată tatălui tău ce mi-ai spus mie acum? I-ai vorbit despre pasiunea ta pentru actorie? îl întrebă domnul Keating.

— Glumiţi? M-ar omorî!

— Atunci înseamnă că joci un rol şi pentru el, nu-i aşa? observă Keating cu blândeţe, în timp ce-l urmărea pe Neil cum se plimba agitat prin încăpere. Neil, ştiu că pare imposibil, dar trebuie să vorbeşti cu tatăl tău şi să-i spui şi lui cine eşti cu adevărat, spuse Keating.

— Dar ştiu ce-o să răspundă. O să spună că actoria e doar o toană a mea, că e ceva frivol şi că ar trebui să-mi iau gândul de la aşa ceva. O să-mi spună că e convins că o să mi-o scot din minte „pentru binele meu”.

— Ei bjne, spuse Keating, aşezându-se pe pat, poţi să-i dovedeşti dacă e mai mult decât o toană. Arată-i cu pasiune şi devotament că asta vrei să faci. Dacă nu merge, cel puţin o să împlineşti optsprezece ani şi-o să poţi să faci ce vrei.

— Optsprezece ani! Da cum rămâne cu piesa? Spectacolul e mâine seară!

— Discută cu el, Neil, îl îndemnă Keating.

— Nu există o cale mai uşoară? întrebă Neil.

— Nu, dacă vrei să fii sincer cu tine însuţi.

Neil şi Keating rămaseră tăcuţi un timp destul de îndelungat.

— Mulţumesc, domnule Keating, zise Neil în cele din urmă. Trebuie să mă hotărăsc ce să fac.

În timp ce Neil discuta cu domnul Keating, Charlie Knox, Pitts,Todd şi Cameron se îndreptau către peşteră. Ningea şi o pătură albă şi moale de zăpadă părea că vine să protejeze pământul de vântul rece care şuiera în vale.

Băieţii se împrăştiară prin peştera luminată de o lumânare, fiecare văzându-şi de treaba lui. Nimeni nu încerca să ţină întrunirea sub control. Charlie scotea note triste şi melodioase din saxofonul lui. Knox şedea într-un colţ, mormăind ceva pentru sine — încercând de fapt să scrie o poezie de dragoste pentru Chris. Todd stătea de unul singur; şi el încerca să scrie ceva. Cameron învăţa. Pitts se sprijinea de un perete, scrijelind un citat dintr-o carte în piatra peşterii.

Cameron se uită la ceas.

— Mai sunt zece minute şi se dă stingerea, le aminti el, dar nimeni nu făcu nici o mişcare.

— Ce scrii? îl întrebă Knox pe Todd.

— Nu ştiu. O poezie, zise Todd.

— Pentru şcoală?

— Nu ştiu.

— Băieţi, căutăm sancţiuni cu lumânarea dacă nu ne cărăm odată de aici. Ninge tare afară, spuse Cameron.

Charlie îl ignoră şi continuă să cânte la saxofon. Todd scrise mai departe. Cameron se uită în jur şi, ridicând din umeri, făcu anunţul:

— Eu plec, spuse el şi ieşi singur din peşteră. Knox citi pentru sine poezia pe care i-o scrisese lui Chris, apoi îşi plesni foaia de hârtie de picior.

— La naiba! Dacă aş putea s-o fac pe Chris să citească poezia asta, suspină el.

— De ce nu i-o citeşti tu? îi sugeră Pitts. Lui Nuwanda i-a mers cu metoda asta.

— Nici nu vrea să-mi mai vorbească, Pitts! strigă Knox. Am sunat-o şi nici măcar n-a vrut să vină la telefon.

— Nuwanda i-a citit poezii Gloriei şi ai văzut cum a sărit pe el, nu-i aşa, Nuwanda?

Charlie se opri din cântat. Stătu o clipă pe gânduri.

— Exact, confirmă el, iar apoi reîncepu să cânte.

Din depărtare se auzi bătând clopotul care anunţa stingerea. Charlie îşi încheie melodia, îşi puse saxofonul înapoi în cutie şi ieşi din peşteră. Todd, Meeks şi Pitts îşi luară hârtiile şi-l urmară în noapte. Knox rămase singur în peşteră, uitându-se la poezia lui. În cele din urmă, puse foaia în cartea pe care o luase cu el, suflă în lumânare şi începu să alerge prin pădure, stăpânit de o hotărâre disperată.

Dacă a mers la el, o să meargă şi la mine, îşi spuse el în gând, în timp ce plănuia cum să facă să ajungă versurile lui la Chris.

A doua zi dimineaţa pământul era acoperit cu un strat gros de zăpadă. Knox ieşi dis-de-dimineaţă din clădirea căminului, înfofolit bine, ca să reziste vremii geroase şi vânturilor reci ca gheaţa, îşi curăţă bicicleta de zăpadă, apoi o duse pe sus până la o cărare deja curăţată şi coborî în viteză dealurile de la Welton pe drumul către Liceul Ridgeway.

Ajuns acolo, îşi lăsă bicicletă afară şi alergă nebuneşte pe holul plin de elevi. Băieţi şi fete se agitau în jurul lui, unii atârnându-si hainele în vestiare, alţii luând cărţi, discutând şi glumind între ei.

Knox merse grăbit pe unul dintre coridoare şi se opri s-o întrebe ceva pe o fată. Apoi se întoarse şi urcă în mare viteză treptele unei scări până la etajul doi.

— Chris! strigă Knox, observând-o că vorbea cu nişte prietene în faţa dulăpiorului ei.

Chris îşi strânse repede lucrurile şi se întoarse, în timp ce Knox alerga spre ea.

— Knox! Ce faci aici? spuse ea, trăgându-l într-un loc mai ferit, departe de colege.

— Am venit să-mi cer scuze pentru noaptea trecută. Ţi-am adus nişte flori şi o poezie scrisă de mine, spuse el, întinzându-i un buchet de flori ofilite şi îngheţate, împreună cu poezia.

Chris se uită la ele, dar nu le luă.

— Dacă te vede Chet, te omoară, nu-ţi dai seama? se răsti ea la el.

— Nu-mi pasă, îi răspunse el, clătinând din cap. Te iubesc, Chris. Tu meriţi mai mult decât pe Chet. Adică pe mine. Te rog, primeşte-le.

— Knox, eşti nebun, îi spuse ea, în timp ce clopoţelul suna si elevii se grăbeau să intre în clase.

— Te rog, m-am purtat ca un nemernic şi ştiu asta. Le primeşti? o imploră el.

Chris se uită la flori de parcă se gândea să le ia.

— Nu, spuse ea, clătinând din cap. Şi lasă-mă în pace, nu mă mai sâcâi! adăugă ea, după care intră într-o clasă şi închise uşa în urma ei.

Holul se golise. Knox rămase singur cu buchetul ofilit şi cu poezia. Ezită o clipă, apoi deschise uşa şi intră în clasa lui Chris.

Elevii se aşezau în bănci. Knox trecu pe lângă o profesoară care se aplecase peste o bancă pentru a-l ajuta pe unul dintre elevi la temă.

— Knox! strigă Chris. Nu pot să cred!

— Nu te rog altceva decât să mă asculţi, spuse el, după care despături hârtia cu poezia şi începu să citească.

Elevii şi profesoara se întoarseră cu toţii spre el uimiţi.

Cerul a creat o fată, Chris,
Cu păr strălucitor şi piele aurie
Să o ating, ce paradis,
Să o sărut, nespusă bucurie.

Chris se înroşi şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Colegele ei abia se stăpâneau să nu izbucnească în râs şi schimbau între ele priviri uluite. Knox continua să citească:

Creat-au o zeiţă şi i-au spus
Chris. Cum? Nu voi şti niciodată
Dar chiar de sufletul mi-e îndepărtat,
Iubirea mea creşte nemăsurată.

Knox citea de parcă s-ar fi aflat singur cu Chris în încăpere.

În zâmbetul ei văd dulceaţă
Lumina străluceşte-n ochii ei,
Dar viaţa-i hotărâtă; sunt împăcat
Doar ştiind că ea e în viaţă.

Lăsă apoi foaia jos şi o privi pe Chris care, copleşită de ruşine, se uita la el printre degete. Knox îi lăsă poezia şi florile pe bancă.

— Te iubesc, Chris.

Apoi făcu stânga împrejur şi ieşi din clasă.

12

Knox se îndepărtă în grabă de Liceul Ridgeway şi pedală înapoi spre Welton cât putu de repede, luptându-se cu viscolul care îl orbea şi cu drumurile îngheţate. La şcoală, prietenii lui tocmai terminau ora domnului Keating. Sunetul clopoţelului îi surprinse râzând, înghesuiţi cu toţii în jurul catedrei.

— Gata, domnilor, spuse Keating, închizându-şi cartea.

Câţiva băieţi oftară, dorindu-şi să nu fie nevoiţi să treacă la ora de latină a domnului McAllister.

— Neil, putem discuta o clipă? strigă Keating, în timp ce băieţii îşi strângeau cărţile şi se îndreptau spre ieşire.

Neil şi Keating aşteptară ca restul băieţilor să iasă.

— Ce a spus tatăl tău? Ai vorbit cu el? întrebă Keating.

— Îhî, minţi Neil.

— Chiar aşa? I-ai spus ce mi-ai spus şi mie? L-ai făcut şi pe el să priceapă pasiunea ta pentru actorie?

— Îhî, spuse Neil simţind cum minciuna se făcea şi mai mare. Nu i-a plăcut deloc ideea, dar cel puţin mă lasă să joc în piesă. Bineînţeles, n-o să poată veni la premieră. Merge la Chicago cu afaceri. Dar cred c-o să mă lase să continui cu actoria. Atâta vreme cât iau note mari.

Neil evită să-l privească pe domnul Keating în ochi. Era atât de jenat de minciună încât nici nu auzi ce-i spunea profesorul, îşi luă grăbit cărţile şi spuse că se grăbea, pe când Keating privea nedumerit în urma lui.

Când Knox ajunse în sfârşit în campus, îşi abandonă bicicleta în apropierea bucătăriei ascunse în spatele clădirii principale şi dădu buzna înăuntru, îngheţat de frig, dar triumfător. Se opri pentru o clipă pentru a savura aroma şi căldura din uriaşa bucătărie şi se autoservi cu un corn cu dulceaţă care tocmai fusese scos din cuptor. Intră în fugă pe hol chiar în clipa când se trecea de la o clasă la alta şi imediat dădu cu ochii de prietenii lui.

— Cum a mers? întrebă Charlie. I-ai citit-o?

— Îhî! rânji Knox, înghiţind şi ultima bucată de corn.

— Bravo! îl felicită Pitts, bătându-l pe spate. Şi ce-a zis?

— Nu ştiu, îi răspunse Knox.

— Cum adică, nu ştii? îl întrebă Charlie nedumerit.

Băieţii făcură cerc în jurul lui înainte să apuce să scape şi-l duseră într-o clasă, apoi închiseră uşa în urma lor.

— Ei bine, Knox, îi ceru decis Charlie, începe cu începutul.

În seara aceea, băieţii se îmbulziră în holul de la intrare al căminului aşteptând să plece cu domnul Keating la Henley Hall, unde urma să se joace *Visul unei nopţi de vară.* Knox se trânti pe scaun, încă uluit de întâlnirea lui cu Chris, agitat şi confuz în acelaşi timp.

— Unde e Nuwanda? întrebă Meeks. Dacă nu ne grăbim, pierdem intrarea în scenă a lui Neil!

— A zis că se face roşu înainte să plece, spuse Pitts clătinând din cap.

— Asta ce mai e? întrebă Cameron.

— Îl ştii pe Charlie, râse Pitts, chiar când Nuwanda venea în fugă pe scări.

— Cum adică te faci roşu? întrebă Meeks. Charlie privi întâi împrejur, apoi se descheie la cămaşă şi le arătă un fulger pictat cu roşu pe pieptul lui.

— La ce foloseşte? se interesă Todd.

— E un simbol indian de luptă şi reprezintă virilitatea. Mă face să mă simt potent, să simt că pot să le înnebunesc pe femei.

— Dar dacă femeile îl *văd,* Nuwanda? îl întrebă Pitts.

Charlie îi făcu cu ochiul:

— Cu atât mai bine!

— Eşti nebun, spuse Cameron, în timp ce grupul se îndrepta spre ieşire.

Când se apropiară de uşă, pe lângă ei trecu Chris, care tocmai intra.

Knox simţi că mai are puţin şi leşină.

— Chris! zise el şi inima începu să-i bată nebuneşte.

— Knox, de ce-mi faci asta? îi strigă Chris.

Knox privi în jur.

— N-ai voie să vii aici! spuse el, împingând-o într-un colţ.

Domnul Keating coborî în hol, gata de plecare, alăturându-se grupului de băieţi de la uşă.

— Haideţi, băieţi, spuse el zâmbind, iar apoi plecară.

— Vin şi eu imediat, strigă Knox după ei, în timp ce o conducea pe Chris afară din clădire, în întunericul nopţii troienite.

— Dacă te prind aici, dăm amândoi de bucluc, spuse Knox, clănţănind din dinţi de frig.

— A, deci când e vorba de tine nu-i nici o problemă să dai buzna la mine în şcoală şi să mă faci de râs, nu? îi strigă ea.

— Ssst, taci. Ascultă-mă. N-am vrut să te fac de râs, se scuză el.

— Totuşi, m-ai făcut! Chet a aflat şi a înnebunit complet. Am făcut tot ce am putut ca să-l opresc să vină aici să te omoare. Trebuie să termini odată, Knox!

— Dar te iubesc.

— Tot repeţi chestia asta, deşi nici măcar nu mă cunoşti!

În depărtare, Keating care aştepta împreună cu băieţii în maşina şcolii, claxona după Knox.

— Daţi-i drumul, vin pe jos! strigă el şi maşina o porni din loc. Ba sigur că te cunosc! spuse el, întorcându-se apoi spre Chris. De când te-am văzut prima dată, am ştiut că ai un suflet minunat.

— Aşa, pur şi simplu? întrebă ea.

— Bineînţeles că pur şi simplu. Aşa ştii întotdeauna când dai peste cine trebuie.

— Şi dacă se întâmplă să te înşeli? Dacă se întâmplă să nu-mi pese nici măcar un pic de tine?

— Atunci n-ai fi venit să mă pui în gardă, îi atrase atenţia Knox.

Chris rămase o clipă pe gânduri.

— Uite ce-i, spuse ea în cele din urmă, trebuie să plec. O să întârzii la piesă.

— Mergi cu Chet?

— Cu Chet la o piesă de teatru? Glumeşti?

— Atunci hai să mergem împreună, propuse Knox.

— Knox, eşti tare enervant.

— Dă-mi doar o şansă. Dacă n-o să-ţi placă de mine după seara asta, o să stau departe de tine pentru totdeauna.

— Şi vrei să te cred, nu? îi spuse Chris cu un zâmbet rece.

— Promit. Pe onoarea Poeţilor Dispăruţi. Vino cu mine în seara asta. Şi dacă n-o să mai vrei să mă mai vezi niciodată după aceea, jur să mă supun.

Chris ezită.

— Dacă află Chet...

— Chet n-o să afle nimic, îi promise Knox. Ne aşezăm în spatele sălii şi ne strecurăm afară imediat după ce se termină.

— Knox, dacă *promiţi* că o să se termine cu asta...

— Pe onoarea Poeţilor Dispăruţi, spuse el, ridicându-şi o mână în aer.

— Ce-i asta?

— Cuvântul meu.

Îşi făcu cruce în dreptul inimii şi o privi sincer pe Chris. Ea oftă în timp ce era condusă împotriva voinţei ei spre Henley Hall.

Knox şi Chris intrară în sala de spectacole şi se aşezară în spate, mult după ce domnul Keating şi ceilalţi băieţi ocupaseră locuri în primele rânduri. Prietenii lui îl observară pe el şi pe Chris şi-i făcură semne de încurajare.

Pe scenă începuse spectacolul. Purtând pe cap o coroană de flori, Neil îşi făcu marea intrare în chip de Puck, iar Cercul Poeţilor Dispăruţi îl ovaţionă zgomotos. Neil se uită în sală, având pentru o clipă în ochi un sâmbure de spaimă. Todd îi arătă degetele încrucişate.

— *„Hei, spiriduş, unde te duci?”* îşi începu Neil replicile lui Puck.

— *„Peste văi, colini, mărăcini, hârtoape, ţarcuri şi grădini, prin foc şi prin ape”,* îi răspunse cea care juca rolul zânei.

Domnul Keating îi privi pe băieţii din sală, apoi îşi ridică degetul mare de la mână în semn de apreciere pentru Neil.

— *„Sunt vagabondul duh neastâmpărat al nopţii, ce cu poze de bufon, adesea-l fac să râdă pe-Oberon, nechezând ca iepele atrag pe armăsarul trudnic în bugeag.”*

Prietenii lui îl urmăreau pe Neil cu atenţie, în timp ce el îşi spunea replicile cu un talent şi o uşurinţă de netăgăduit, bucurându-se de fiecare clipă şi smulgând hohote de râs de câte ori era cazul. Todd murmura şi el odată cu Neil replicile, ca şi cum aşa l-ar fi putut ajuta să nu se încurce. Dar Neil n-avea nevoie de nici un ajutor.

— E bun! E bun de tot, le şopti entuziasmat Charlie prietenilor săi.

În scena următoare, protagonişti erau Lysander şi Hermia. Ginny Danburry, îmbrăcată într-un costum care îţi lua ochii, făcut din frunze şi crenguţe de copac, o juca pe Hermia.

— *„Aceste flori ne vor sluji de perne; o inimă, un pat şi o credinţă!”*

— *„O, nu, Lysander! Nu e cu putinţă, de ţii la mine, să dormim răzleţi!”*, răspunse Ginny în chip de Hermia.

Charlie căută în program numele fetei care o juca pe Hermia.

— Ginny Danburry! E frumoasă! suspină el, întorcându-şi din nou privirea către frunzele şi crenguţele ei.

— *„Dar, scump Lysander, fii aşa de bun din dragoste, ca şi din curtenie, treci mai departe, dar nu mai departe decât o bună creştere desparte pe-un soţ de viitoarea*

lui soţie... Adio, drag Lysander, noapte bună! Dea cerul ca iubirea-ţi să n-apună decât când scumpa-ţi viaţă va apune. ..”, recită Ginny.

Charlie era stăpânit de vraja fetei. În vreme ce Ginny şi Lysander îşi jucau scena, Neil privea în sală, aşteptând să-i vină rândul. Deodată, îl văzu pe tatăl său intrând în sală şi rămânând în picioare acolo, în spate. Inima începu să-i bată mai tare, dar pe chip nu i se citi nimic.

Pe scenă, Lysander şi Ginny tocmai îşi încheiau scena.

— *„Când nu te-oi mai iubi, mă ieie Domnul, te înveşmânte-acum în tihna-i somnul”*, spuse Lysander.

— *„Ba jumătate din urare cază pe ochii celui ce aşa-mi urează”*, îi dădu replica Hermia.

Cei doi se întinseră pe scenă, ca şi cum s-ar fi pregătit să doarmă. Un interludiu muzical dădu semnalul reintrării lui Puck pe scenă.

Neil se mişca dezinvolt, vesel şi magic în episodul liric care n-avea nevoie de cuvinte. Celelalte personaje îşi făcură şi ele apariţia în acel interludiu parcă desfăşurat cu încetinitorul. Strălucitoarea Hermia îl vrăji cu totul pe Charlie. Domnul Keating, Todd şi ceilalţi băieţi erau copleşiţi de admiraţie şi încântare faţă de întreaga reprezentaţie. Knox pierdu cea mai mare parte a spectacolului pentru că nu-şi putu lua privirea extaziată de la Chris, care, deşi se străduia din răsputeri să n-o arate, începuse şi ea să se simtă atrasă de Knox.

Când interludiului muzical se încheie, Neil rămase singur pe scenă în chip de Puck. Vorbi pentru întregul public, dar cuvintele îi fură adresate tatălui său, care rămăsese în picioare în spatele sălii.

„Dacă umbre, ce suntem,
V-am adus vreo supărare,
Credeţi (si atunci avem
Un cuvânt de apărare)
Că în somn v-au apărut
Toate câte le-aţi văzut.
Şi atunci povestea noastră
Nu-i decât un searbăd vis
Care nu va fi proscris
De bunăvoinţa voastră.
Dar pe numele meu bun
Şi cinstit, mă jur eu, Puck,
În curând am să v-aduc
Ceva nou şi mult mai bun.
De n-o fi aşa cum spun,
Puck rămână de minciună.
Puck e hotărât să facă
Tot ce poate să vă placă.
Şi acuma, noapte bună
Tuturor şi nu plecaţi
Până ce n-aplaudaţi.”

Cortina căzu peste monologul final al lui Neil, iar publicul izbucni în aplauze entuziaste. Băieţii nu mai aveau nici o urmă de îndoială în privinţa talentului pentru actorie al lui Neil. Se ridicară cu toţii să-l ovaţioneze, urmaţi de întreaga sală, rechemându-l pe Neil şi pe ceilalţi actori de nenumărate ori la rampă.

Actorii îşi făcură plecăciunea unul după altul. Ginny primi multe aplauze şi-i zâmbi lui Charlie, care aplauda şi striga „bravo” mai tare decât ceilalţi. Knox îi zâmbi lui Chris şi se opri din aplaudat ca să-i ia mâna. Chris nu se împotrivi.

Când Neil apăru de după cortină ca să-şi facă plecăciunea, prietenii lui îl ovaţionară cu un entuziasm sălbatic. După încheierea aplauzelor, protagoniştii piesei veniră în sală şi se amestecară printre ceilalţi. Câţiva dintre specatori se repeziră să urce pe scenă pentru a-i felicita.

— Rudele şi prietenii pot să se întâlnească acum cu actorii pe hol! anunţă regizoarea la microfon.

— Neil! strigară la el Todd şi ceilalţi. Ne vedem în hol. Ai fost super!

Pe scenă, Ginny Danburry era asaltată de cei care doreau s-o felicite. Charlie ignoră anunţul regizoarei şi sări pe scenă.

— Ai fost minunată! îl auzi spunând pe un alt băiat.

Observă că Lysander îşi ţinea braţul în jurul lui Ginny.

— Felicitări, Ginny! îi spuse Lysander, luând-o în braţe.

Charlie îşi croi însă neabătut drum până la Ginny.

— Lumina străluceşte-n ochii tăi, îi spuse el cu toată sinceritatea.

Ginny văzu că o spusese cu convingere şi-i răspunse cu un zâmbet. Se priviră în ochi până când Lysander zâmbi jenat şi se îndepărtă.

În spatele cortinei, în cabina băieţilor, jubilând de bucurie, ceilalţi actorii îl duseră pe Neil pe umeri în semn de apreciere pentru succesul lui. După numai o clipă, regizoarea intră în cabină cu o privire îngrijorată.

— Neil, îi şopti ea, tatăl tău.

Neil se dădu jos de pe umerii prietenilor lui şi o urmă afară, oprindu-se în culise ca să-şi ia paltonul. Îşi văzu tatăl stând în spatele sălii şi se opri. Coborî de pe scenă şi, în timp ce se apropia de el, îşi dădu jos de pe cap coroana. Charlie îl observă.

— Neil? strigă el.

Dar Neil nu-i răspunse. Atunci Charlie îl văzu pe Neil lângă tatăl său şi, simţind că era ceva în neregulă, o prinse pe Ginny de mână şi o ajută să coboare de pe scenă.

Keating şi ceilalţi îl aşteptau pe Neil în hol.

— Hei, v-o prezint tuturor pe Chris, spuse Knox, alăturându-se grupului.

— Uau, am auzit multe despre tine! îi spuse Meeks, în timp ce Knox îi făcea semn să tacă din gură. Vreau să spun... ştii tu... vreau să spun... îngăimă Meeks.

Brusc, uşa holului fu deschisă cu putere şi domnul Perry îl escortă pe Neil afară din sală şi apoi spre ieşire, de parcă ar fi fost un puşcăriaş. Charlie şi Ginny veneau în urma lor. Oamenii din mulţime continuau să-l felicite pe Neil. Blocat în aglomeraţie, Todd se chinuia să ajungă la prietenul lui.

— Neil, ai fost minunat! Neil! strigă Todd.

— Dăm o petrecere! adăugă Knox.

— N-are nici un rost, spuse el cu tristeţe.

Domnul Keating ajunse la Neil si-1 prinse de după umeri.

— Neil, ai fost genial! declară el surâzător.

Domnul Perry îi împinse la o parte mâinile lui Keating.

— Tu să stai departe de el! strigă domnul Perry.

O tăcere încordată urmă cuvintelor lui pline de asprime. Domnul Perry îl conduse pe Neil spre maşină şi-l împinse înăuntru. Charlie vru să se ia după ei, dar Keating îl opri.

— Nu înrăutăţi şi mai mult situaţia, îi spuse el cu tristeţe.

Domnul Perry porni maşina şi o luă din loc. Prin geamul maşinii, Neil arăta ca un deţinut dus la execuţie.

— Neil! ţipă Todd, în timp ce maşina se îndepărta.

Uluiţi de cele întâmplate, membrii Cercului Poeţilor Dispăruţi rămaseră în hol fără să scoată o vorbă. Charlie se îndreptă spre domnul Keating

— Putem să ne întoarcem pe jos?

— Sigur, spuse Keating, privindu-i cu compasiune pe Poeţii Dispăruţi care, împreună cu Chris şi Ginny, ieşeau din holul clădirii şi se pierdeau în noaptea rece şi întunecoasă.

13

Mama lui Neil stătea cu ochii umflaţi de plâns într-un colţ al încăperii mici şi sufocante care servea drept birou. Domnul Perry şedea ţeapăn la masa lui de lucru.

Uşa se deschise şi Neil intră, încă îmbrăcat în costumul lui de Puck şi cu ochii înroşiţi de plâns. Îşi privi mama şi dădu să spună ceva, dar tatăl său îl întrerupse imediat.

— Fiule, încerc din răsputeri să înţeleg de ce te încăpăţânezi să ne sfidezi, dar oricare ar fi motivul, n-am de gând să te las să-ţi distrugi viaţa. Mâine te retrag de la Welton şi te înscriu la o şcoală militară. O să mergi la Harvard şi-o să ajungi medic.

Ochii injectaţi ai lui Neil lăcrimară din nou.

— Tată, îl rugă el, asta înseamnă încă zece ani. Nu-ţi dai seama că e o viaţă de om?

— Ai ocazii la care eu n-am visat niciodată! strigă domnul Perry. N-am să te las să-ţi baţi joc de ele, spuse el şi ieşi furios din cameră.

Deşi părea că vrea să-i spună ceva, mama lui Neil continuă să tacă şi apoi îşi urmă soţul afară din cameră.

Neil rămase singur, golit de orice sentiment, încercând să nu se gândească la viitorul pe care tatăl lui tocmai i-l hotărâse.

În loc să se întoarcă direct la Welton, candidaţii Cercului Poeţilor Dispăruţi deciseră să meargă la peşteră. Todd, Meeks, Pitts, Charlie, Ginny, Knox şi Chris stăteau în jurul lumânării aprinse a zeului peşterii, înghesuiţi unii în alţii ca să le fie mai cald. Charlie ţinea în mână un pahar de vin pe jumătate plin, iar sticla goală zăcea pe jos, undeva în apropiere. Băieţii priveau prost dispuşi focul, conştienţi că zeul era un simbol al lui Neil, cel care îl adusese în peşteră.

— Knox, spuse Chris, acum trebuie să merg acasă. S-ar putea să sune Chet.

— Mai stai puţin, spuse Knox strângându-i mâna. Mi-ai promis.

— Eşti tare enervant, spuse ea, pe jumătate zâmbind.

— Unde e Cameron? întrebă Meeks.

— Cine ştie şi cui îi pasă? spuse Charlie, bând o gură de vin.

Todd sări brusc în picioare şi începu să dea cu pumnii în pereţii peşterii.

— Data viitoare când îl întâlnesc pe tatăl lui Neil, îl fac praf. Nu-mi pasă ce-o să păţesc după aceea!

— Nu fi idiot, îi spuse Pitts.

Todd se plimba încoace şi încolo prin peşteră. Deodată, îl văzură pe Keating vârându-şi capul în peşteră, luminat din spate de razele lunii.

— Domnule Keating! strigară băieţii surprinşi. Charlie ascunse sticla de vin şi paharul.

— Mă gândeam eu c-o să vă găsesc aici, spuse Keating. N-avem voie să fim posaci acum. Neil n-ar fi vrut să fim aşa.

— Ce-ar fi să facem o întrunire în onoarea lui? propuse Charlie. Căpitane, o conduceţi dumneavoastră? îl rugă el, secondat şi de ceilalţi băieţi.

— Băieţi, nu ştiu... ezită Keating.

— Haideţi, domnule Keating, vă rugăm, încercă să-l înduplece Meeks.

Keating privi în jur la feţele rugătoare.

— Bine, dar una scurtă, cedă el. Stătu o clipă pe gânduri, apoi începu:

— „M-am dus în pădure pentru că doream să trăiesc viaţa pe îndelete. Voiam să trăiesc profund şi să sug toată măduva vieţii! Să alung tot ceea ce nu era viaţă. Ca nu cumva, atunci când va fi să mor, să descopăr că de fapt n-am trăit."

Făcu apoi o pauză.

— De la domnul E. E. Cummings citire:

Aruncaţi-vă în gol pentru vise
de nu o lozincă vă va veni de hac
(copacii sunt rădăcinile lor
si vântul e vânt)
încredeţi-vă în inima voastră
dacă mările vor lua foc
(şi trăiţi prin dragoste
chiar dacă stelele merg de-a-ndoaselea)
respectaţi trecutul
dar primiţi cu bucurie viitorul
şi dansaţi-vă moartea
până când o alungaţi de la această nuntă)
să nu vă pese de o lume
cu ticăloşii şi eroii ei
(pentru că lui Dumnezeu îi plac fetele
ziua de mâine şi pământul[17]*).*

Keating făcu o pauză şi privi în jur.

— Cine mai vrea să citească?

Nimeni nu scoase o vorbă.

— Haideţi, băieţi, nu fiţi timizi, îi încuraja el.

— Am eu ceva, spuse Todd.

— Chestia aia la care tot scriai? întrebă Charlie.

— Îhî, încuviinţă Todd si dădu din cap.

Băieţii erau realmente surprinşi că Todd se oferise voluntar. Făcu un pas în faţă şi îşi scoase nişte foi mototolite din buzunar, apoi le împărţi tuturor nişte bucăţele de hârtie.

— Toată lumea să citească asta între strofe, spuse el, ţinând în mână una dintre bucăţelele de hârtie.

Todd îşi despături foaia şi citi:

[17] Trad. Felicia Ienculescu-Popovici.

Visăm la mâine, şi mâinele nu vine;
visăm la o glorie pe care
nu o vrem cu-adevărat.
Visăm la o nouă zi când ziua cea nouă e aici deja.
Fugim de bătălie când e una care trebuie
purtată.

Todd făcu semn cu capul. Toată lumea citi:
— Şi totuşi dormim.
Todd continuă:

Ascultăm chemarea, dar
niciodată nu ne supunem cu adevărat,
Ne punem speranţele în viitor când viitorul înseamnă
doar planuri.
Visăm la înţelepciunea pe care o
evităm zilnic,
Ne rugăm să vină un mântuitor când mântuirea-i în
mâinile noastre.
Si totuşi dormim.
Şi totuşi domnim.
Şi totuşi ne rugăm.
Şi totuşi ne temem...

Făcu o pauză încărcată de tristeţe.

— *Şi totuşi dormim.*

Îşi împături la loc poezia. Toţi cei aflaţi în peşteră îl aplaudară.
— A fost minunată! îl lăudă Meeks.
Todd strălucea de bucurie, dar primi cu modestie toate laudele şi ghionturile de felicitare ale celorlalţi. Keating zâmbi plin de mândrie pentru enormul progres făcut de elevul lui. Luă apoi un ţurţure de gheaţă care atârna de tavanul peşterii şi privi fix în el.
— Ţin în mână un glob de magician, în el văd lucruri minunate care îl aşteaptă pe Todd Anderson an după an, intona el.
Todd îl privi pe domnul Keating, apoi se strânseră în braţe brusc şi cu forţă. Când reveniră la locurile lor, Keating se întoarse către ceilalţi.
— Şi acum, continuă el, *Generalul William Booth*[18] *intră în rai* de Vachel Lindsay. Când eu mă opresc, voi întrebaţi „Eşti spălat de sângele Mielului?"
Keating începu să recite:
— *„Soldatul Booth era-n frunte cu a sa tobă mare..."*
Ceilalţi îi răspunseră:
— *„Eşti spălat de sângele mielului?"*
Keating se îndreptă spre ieşirea din peşteră, urmat de băieţi şi de fete, recitând poezia pe drum.

[18] Generalul William Booth este fondatorul Armatei Salvării, organizaţie caritabilă internaţională de orientare creştin-evanghelistă creată în 1895 pe un model asemănător celui al armatei.

În timp ce prietenii lui îl omagiau în peşteră, Neil stătea singur pe întuneric, privind pe fereastra camerei lui de acasă. Entuziasmul se evaporase şi-l părăsise. Toate sentimentele se scurseseră afară din faţa şi din mădularele lui. Se simţea acum ca o cochilie goală şi fragilă, care urma să fie în scurt timp făcută ţăndări sub greutatea zăpezii care cădea din cer.

14

Era o noapte senină şi geroasă. Cerul era luminat de luna plină şi de mulţimea de stele. Printre copacii încărcaţi cu ţurţuri de gheaţă, Ginny şi Chris îl urmară pe domnul Keating prin întuneric. Îngheţul transformase pădurea desfrunzită într-o lume de diamante strălucitoare. Keating mergea în frunte, iar ceilalţi îl urmau, în timp ce el recita:

— *„Sfinţii zâmbiră solemn: «A venit», rostiră ei tare."*

— *„Eşti spălat de sângele mielului?"* recitară ceilalţi în cor.

— *„Urmau şiruri, şiruri fiinţele leproase, / Bravo-uri tremurânde din şanţuri noroioase / Târfe de pe drumuri şi drogaţi palizi la chip — / Suflete înrobite, cu puteri de nimic..."*

— *„Eşti spălat de sângele mielului?"* repetară ei.

În timp ce membrii Cercului mărşăluiau în liniştea nopţii, o tăcere de rău augur se aşternuse peste casa familiei Perry. Domnul şi doamna Perry se aşezară în pat şi stinseră lumina. Nu auziră deschizându-se uşa altei camere. Neil ieşi pe hol. Se strecură pe lângă un zid şi coborî fără zgomot scările.

Razele lunii luminau camera de lucru a domnului Perry. Neil se apropie de birou, deschise sertarul de sus şi căută ceva ascuns acolo. Scoase o cheie şi cu ea descuie sertarul de jos al biroului. Se aşeză pe scaunul de piele şi, întinzându-se peste birou, luă coroana de flori a lui Puck, pe care o purtase în piesă, şi şi-o puse pe cap.

Grupul se opri lângă o cascadă îngheţată. Toată lumea privea remarcabilele sculpturi de gheaţă care păreau să sfideze gravitaţia. Cerul era incredibil de senin. Lumina lunii reflectată în zăpadă făcea ca feţele celor prezenţi să capete o ciudată strălucire albăstruie, în timp ce Keating continua să recite poezia:

„Cu-o mantie şi-o coroană veni spre el Cristos
Şi ceata lui cea mare îngenunche pe jos
Pe Domnul Isus văzu. În faţa lui stând,
Îngenunche cu lacrimi pe locul acela sfânt."[19]

— *„Eşti spălat de sângele mielului?"* intonară ei din nou.

Lumina lunii şi frumuseţea magică a cascadei îngheţate, la care se adăuga farmecul poeziei, îi inspirară pe cei aflaţi atunci în pădure să înceapă să danseze şi să se

[19] Trad. Felicia Ienculescu-Popovici.

joace în zăpadă. Se lăsară cuprinşi cu toţii de o atmosferă veselă şi exuberantă, de carnaval.

Knox şi Chris se îndepărtară uşor de grup şi se îmbrăţişară. Se sărutară uşor şi dulce, sub privirea lunii îngheţate.

Domnul şi doamna Perry dormeau adânc, când un pocnet scurt destramă tăcerea nopţii.

— Ce-a fost asta? strigă domnul Perry, ridicându-se în capul oaselor.

— Ce? întrebă soţia lui, pe jumătate adormită.

— Sunetul ăla. Nu l-ai auzit?

— Ce sunet?

Domnul Perry se dădu jos din pat si ieşi pe hol. Se plimbă dintr-un capăt în altul al holului şi în cele din urmă intră în camera lui Neil. Ieşi repede şi coborî în fugă scările, urmat de doamna Perry, care încerca să-şi tragă halatul de casă peste braţele neputincioase.

Domnul Perry intră în birou şi aprinse lumina. Privi înăuntru. Totul părea în ordine, dar chiar în clipa când vru să plece, privirea îi căzu peste un obiect negru şi lucios care zăcea pe covor — revolverul lui. Cuprins de panică, ocoli biroul până când văzu mâna de o albeaţă transparentă. Inima i se opri în loc.

Neil zăcea pe parchet, scăldat în propriul sânge. Domnul Perry căzu în genunchi şi îşi luă fiul în braţe, în timp ce soţia lui scoase un strigăt de groază.

— Nu! ţipă domnul Perry. Nu!

Domnul Keating şi băieţii le conduseră pe fete acasă şi se întoarseră la Welton în primele ceasuri ale dimineţii.

— Sunt frânt, spuse Todd, în timp ce se îndrepta spre camera lui. O să dorm până la prânz.

Dar când era încă dis-de-dimineaţă, Charlie, Knox şi Meeks intrară în camera lui. Feţele lor erau albe ca varul, îl priviră pe Todd, care sforăia liniştit.

— Todd, Todd, îl strigă Charlie uşor.

Todd deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. După câteva clipe, ochii i se obişnuiră cu lumina, îi închise la loc şi se vârî înapoi în pat. Apoi bâjbâi cu mâna după ceas, îl luă în mână şi-1 privi cu ochii mijiţi.

— E doar opt. Trebuie să dorm, spuse el, trăgându-şi plapuma peste cap.

Apoi se ridică brusc în capul oaselor, cu ochii larg deschişi. Prietenii lui erau încă acolo şi nu scoteau o vorbă; simţi că ceva nu era în regulă.

— Todd, Neil a murit. S-a împuşcat, spuse Charlie.

Todd simţi că pământul începe să se învârtă cu el.

— O, Doamne! O, Neil! se tângui el, apoi sări din pat şi alergă ţipând pe hol până la baie.

Îngenunche în faţa unei toalete şi începu să vomite, până când i se păru că mai avea puţin şi-şi vărsa şi maţele. Prietenii lui îl aşteptau neputincioşi afară.

Todd ieşi din toaletă, ştergându-se la gură. Din ochi îi curgeau lacrimi. Ieşi din baie şi intră la loc de câteva ori.

— Cineva trebuie să-şi dea seama că taică-său a făcut-o! Neil nu s-ar fi sinucis! El iubea viaţa! strigă el.

— Doar nu crezi că taică-său... spuse Knox.

— Nu cu pistolul! strigă Todd. La naiba, chiar dacă nemernicul n-a apăsat pe trăgaci, a...

Hohotele de plâns îi înecară cuvintele până când, în cele din urmă, reuşi să se controleze.

— Chiar dacă nu domnul Peny l-a împuşcat, spuse Todd calm, de omorât el l-a omorât. Trebuie să se afle asta!

Alergă în celălalt colţ al încăperii, strigând îndurerat „Neil!, Neil!" Se prăbuşi lângă un perete şi începu din nou să plângă în hohote. Băieţii ieşiră lăsându-l acolo, pe podea, să-şi plângă până la capăt durerea.

Fără să ştie că băieţii aflaseră deja, domnul Keating stătea la biroul lui din clasa goală, luptându-se să-şi ţină în frâu sentimentele. Se ridică în picioare şi se îndreptă uşor spre banca lui Neil. Luă de acolo o carte, de fapt antologia lui de poezie, acum veche şi hărtănită, şi în timp ce o deschidea, privirea îi căzu pe nişte rânduri scrise chiar de el, cu mulţi ani în urmă: „Poeţi Dispăruţi". Se lăsă să cadă în banca lui Neil, incapabil să-şi stăpânească un strigăt de durere.

Dimineaţa zilei următoare era rece şi sumbră, o zi posomorâtă de iarnă, cu vânturi tăioase, care îi biciuiau pe cei ce luau parte la procesiunea condusă de cimpoier în acordurile dureroase ale cântecului funebru.

Neil fu îngropat în oraşul Welton. Poeţii Dispăruţi îi purtară coşciugul pe umeri. Mama lui, cu un văl negru pe faţă, urmări procesiunea alături de soţul său, amândoi copleşiţi de durere.

Domnul Nolan, domnul Keating, alţi profesori şi elevi asistară şi ei îndureraţi, în timp ce Neil era aşezat în locul de veşnică odihnă.

După înmormântare, toată şcoală se adună în capela colegiului. Profesorii, inclusiv domnul Keating, stăteau în picioare pe lângă pereţii capelei. Cei prezenţi cântară un psalm înainte ca preotul să-şi înceapă cuvântarea.

— Dumnezeule Atotputernic, dă-ne nouă puterea să-l încredinţăm pe Neil Perry în mâinele nemăsuratei Tale mile. Binecuvântează-l pe Neil şi ţine-l aproape de Tine. Fă ca lumina chipului Tău să strălucească asupra sa şi dăruieste-i harul Tău. Coboară-ţi privirea Ta cea dumnezeiască asupra sa şi dă-i pacea Ta, acum şi-n vecii vecilor. Amin.

— Amin.

Veni apoi rândul domnului Nolan să urce pe podium.

— Domnilor, moartea lui Neil Perry e o tragedie. A fost un elev excelent, unul dintre cei mai buni de la Welton. Cu toţii îi vom simţi lipsa. I-am contactat pe părinţii dumneavoastră pentru a le explica situaţia. Firește, toţi sunt foarte îngrijoraţi. La cererea familiei lui Neil, intenţionez să fac o anchetă minuţioasă în această problemă. Aştept de la dumneavoastră o cooperare deplină, spuse Nolan.

Adunarea se încheie şi băieţii ieşiră în linişte din capelă. Charlie, Todd, Knox, Pitts, Meeks şi Cameron plecară împreună, apoi îşi văzu fiecare de drum.

Mai târziu, toţi, cu excepţia lui Cameron şi Meeks, se reîntâlniră în încăperea plină de vechituri de la subsolul căminului, acolo unde se depozitau geamantanele. Cineva ciocăni la uşă. Era Meeks.

— Nu-l găsesc, spuse Meeks, clătinând din cap.

— I-ai spus de întâlnirea asta? întrebă Charlie.

— De două ori, spuse Meeks.

— Asta e. Minunat! zise el, ridicându-şi mâinile în aer.

Merse la fereastră şi scrută peluza care se întindea până la clădirea administraţiei şcolii. Se întoarse şi îşi privi prietenii.

— Asta e, băieţi, ne-am ars cu toţii.

— Ce vrei să spui? întrebă Pitts.

— Cameron e un turnător! Chiar acum e în biroul lui Nolan şi toarnă!

— Despre ce? întrebă Pitts.

— Despre club, Pitts. Ia gândeşte-te, spuse el, iar Pitts şi ceilalţi îl priviră nedumeriţi. Au nevoie de un ţap ispăşitor. Şcolile se duc de râpă din cauza unor probleme de genul ăsta.

Băieţii rămaseră în depozitul de bagaje şi se uitară unul la altul, în scurt timp auziră scârţâitul unei uşi care se deschidea la capătul holului. Knox, care merse la uşă să vadă cine era, îl zări pe Cameron apărând pe hol. Knox ieşi puţin şi-i făcu semn să se grăbească.

— Cameron! spuse el în şoaptă, dar suficient de tare ca să fie auzit.

Cameron îl privi pe Knox. Ezită, apoi traversă holul şi intră în depozit. Restul grupului se holba la el.

— Ce se întâmplă, băieţi? întrebă inocent Cameron.

— Ne-ai turnat, nu-i aşa, Cameron? spuse Charlie, apucându-l de gulerul cămăşii.

Cameron se trase înapoi.

— Du-te naibii, idiotule, habar n-am ce-ndrugi!

— I-ai spus lui Nolan totul despre club, asta îndrug! răcni Charlie.

— În caz că n-ai aflat, Dalton, în şcoala asta există un cod de onoare. Dacă un profesor te întreabă ceva, spui adevărul sau eşti exmatriculat.

Charlie se îndreptă din nou ameninţător spre Cameron:

— Lua-te-ar...

Meeks şi Knox îl apucară strâns pe Charlie.

— Charlie... spuse Knox.

— E o jigodie! E băgat şi el până-n gât şi s-a dus să ne toarne ca să-şi scape pielea.

— Nu-l lovi, Charlie, îl avertiză Knox. Dacă faci asta, te dau afară.

— Oricum mă dau afară, spuse Charlie, smulgându-se din mâinile lor.

— În privinţa asta, are dreptate. Şi dacă sunteţi deştepţi, fiecare dintre voi o să facă exact ce am făcut eu şi-o să coopereze cu ei. Nu pe noi vor să ne prindă. Noi suntem victimele. Noi şi Neil.

— Ce vrei să spui? întrebă Charlie. Pe cine vor să prindă?

— Cum pe cine? Pe domnul Keating, bineînţeles. Pe „căpitanul" însuşi. Că doar nu credeaţi că scapă?

— Domnul Keating? Responsabil pentru Neil, asta susţin ei? strigă Charlie, eliberându-se din mâinile lui Meeks şi Knox.

— Cine altcineva, tembelule? spuse Cameron. Conducerea şcolii? Domnul Perry? Keating ne-a încurajat să facem toate astea, nu? Dacă n-ar fi fost el, Neil ar fi fost acum bine mersi în camera lui, învăţând la chimie şi visând să i se spună „domnule doctor".

— Nu-i adevărat! strigă Todd. Domnul Keating nu i-a spus lui Neil ce să facă. Lui Neil îi plăcea foarte mult să fie actor.

— Puteţi să credeţi ce vreţi, zise Cameron, ridicând din umeri. Dar eu vă spun că e mai bine să-i lăsăm să-l termine pe Keating. De ce să ne distrugem noi vieţile?

— Nemernicule! strigă Charlie, întorcându-se brusc şi arzându-i lui Cameron un pumn în faţă. Cameron căzu pe jos, iar Charlie sări pe el.

— Charlie! strigă disperat Knox. Cameron privi în sus şi rânji, în timp ce-şi freca obrazul.

— Tocmai ţi-ai semnat actul de exmatriculare, Nuwanda, râse el.

Îşi acoperi nasul plin de sânge. Charlie se răsuci pe călcâie şi ieşi. Ceilalţi îl urmară.

Numai Cameron rămase la podea, strigând după ei:

— Dacă sunteţi deştepţi, o să faceţi la fel ca mine! Oricum au aflat totul. Nu-l puteţi salva pe Keating, dar vă puteţi salva pe voi!

15

Patul lui Neil din camera pe care acesta o împărţise cu Todd rămăsese fără aşternuturi, iar biroul care îi aparţinuse era gol. Todd stătea la geam, privind în direcţia clădirii unde se afla administraţia colegiului. La un moment dat îl zări pe Meeks ieşind din clădire şi întorcându-se către cămin, escortat de Hager.

Todd deschise puţin uşa camerei şi urmări pe furiş ce se întâmpla pe coridor, îi zări pe Meeks şi pe Hager în capătul holului, după care Hager se opri şi aşteptă, în timp ce Meeks se îndrepta în tăcere către camera lui.

Trecu pe lângă Todd fără să-i arunce măcar o privire, iar Todd îi zări lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji. Meeks trânti cu putere uşa camerei în urma lui.

— Knox Overstreet, strigă Hager, care aştepta nerăbdător la capătul holului.

Knox ieşi din camera lui şi i se alătură lui Hager. O clipă mai târziu, cei doi ieşiră pe uşa căminului, străbătând apoi curtea campusului.

Todd aşteptă câteva minute, după care ieşi pe hol şi porni către camera lui Meeks. Bătu la uşă.

— Meeks, sunt eu, Todd, zise el.

— Lasă-mă în pace, răspunse Meeks, cu o voce răguşită. Am de învăţat.

Todd stătu nemişcat câteva clipe, înţelegând ce se petrecuse.

— Ce s-a întâmplat cu Nuwanda? îl întrebă Todd pe Meeks prin uşa închisă.

— Exmatriculat, răspunse sec Meeks. Todd rămase stupefiat.

— Ce le-ai spus? întrebă încă o dată Todd prin uşa închisă.

— Nimic în plus faţă de ceea ce ştiau deja, zise Meeks.

Todd se îndepărtă. Se întoarse la fereastra lui şi-l urmări pe Knox, care se întorcea escortat spre cămin. Privi din nou pe hol, prin uşa crăpată. Knox intră împreună cu Hager. Îi tremura bărbia şi abia se stăpânea să nu izbucnească în plâns. Ajunse în camera lui şi închise uşor uşa după el. Todd se întoarse în cameră şi se rezemă de zid. Tremura din tot corpul, înţelegând că Knox fusese învins. Apoi îşi auzi numele:

— Todd Anderson.

Era Hager. Îl aştepta la capătul coridorului. Todd trase adânc aer în piept şi privi în sus. Deschise apoi uşa şi porni încet spre profesor.

Hager îşi târî încă o dată picioarele de-a lungul campusului, gâfâind şi pufnind, evident obosit din pricina atâtor drumuri. Se opri în faţa clădirii administraţiei, îşi trase sufletul, după care intră pe uşă.

Todd îl urmă pe Hager în sus pe scări până la biroul lui Nolan, având senzaţia că era un condamnat la moarte care urca treptele eşafodului.

Nolan stătea la biroul lui, iar Todd fu surprins să-şi vadă părinţii aşezaţi alături, pe scaune.

— Tată. Mamă.

— Ia loc, domnule Anderson, îi spuse Nolan.

Todd se aşeză pe scaunul gol aflat în faţa biroului lui Nolan. Se uită la părinţii lui, care aşteptau neclintiţi, cu priviri aprige şi nemiloase. Un strop de transpiraţie îi căzu din sprânceană, pătându-i albul cămăşii.

— Domnule Anderson, cred că avem cam toate datele cu privire la ce s-a întâmplat aici. Recunoşti că ai făcut parte din acest Cerc al Poeţilor Dispăruţi? întrebă Noian.

Todd se uită la părinţii lui, apoi din nou la Nolan. Închise ochii, înainte să apuce să dea din cap şi să zică „Da", tatăl său interveni.

— Răspunde-i domnului Nolan! strigă nervos domnul Anderson.

— Da, zise Todd cu o voce vlăguită.

— Nu te-aud, Todd, insistă Nolan.

— Da, domnule, repetă Todd, aproape la fel de încet ca prima oară.

Nolan îl privi pe Todd şi pe părinţii lui. Ridică de pe birou o coală de hârtie.

— Am aici descrierea detaliată a ceea ce se întâmpla la întâlnirile voastre. Este descris modul în care profesorul vostru, domnul Keating, v-a încurajat să organizaţi acest club şi să-l folosiţi ca pe o sursă de inspiraţie pentru un comportament nechibzuit şi lipsit de responsabilitate. Se arată aici cum domnul Keating, atât în timpul orelor, cât şi în afara lor, l-a încurajat pe Neil Perry să-şi urmeze această obsesie a actoriei, cu toate că ştia că era cu totul împotriva dispoziţiilor explicite ale părinţilor lui Neil. Modul în care domnul Keating s-a folosit complet abuziv de poziţia sa de profesor a fost cauza directă a morţii lui Neil Perry.

Nolan îi întinse hârtia lui Todd.

— Citeşte-o cu atenţie, Todd, continuă Nolan. Dacă nu ai nimic de adăugat sau de modificat, semneaz-o.

Todd luă hârtia şi o citi vreme îndelungată. Ajunse la capăt, iar coala îi tremura în mâini. Ridică privirea.

— Ce... ce-o să se întâmple... cu... domnul Keating? îl întrebă el pe Nolan.

Tatăl lui Todd sări în picioare, agitându-şi ameninţător pumnul strâns.

— Ce legătură are asta cu tine?

— E-n regulă, domnule Anderson, interveni Nolan. Staţi jos. Vreau ca fiul dumneavoastră să afle. Se întoarse spre Todd.

— Nu ne este încă foarte clar dacă domnul Keating a încălcat vreo lege. Dacă a făcut-o, o să fie cercetat penal. Ceea ce putem face noi este să ne asigurăm că domnul Keating nu o să mai predea niciodată, iar semnătura dumitale şi a celorlalţi o să ne ajute să garantăm acest lucru.

— N-o să mai predea... niciodată? îngăimă Todd. Tatăl lui se ridică din nou în picioare şi se apropie de el.

— Gata! Ajunge! începu el să strige. Semnează declaraţia, Todd!

— Dragă, te rog, interveni mama de pe scaunul ei. Pentru binele nostru.

— Dar... a preda e viaţa lui! înseamnă totul pentru el! strigă Todd.

— Şi ce-ţi pasă? îi strigă domnul Anderson.

— Dar ţie ce-ţi pasă de mine? i-o întoarse Todd. *Lui* îi pasă de mine! Ţie nu!

Tatăl lui Todd se aplecă peste el, alb la faţă de furie, şi-i întinse stiloul.

— Semnează hârtia, Todd! ordonă el. Todd clătină din cap.

— Nu. N-o semnez.

— Todd! strigă mama lui.

— E-o minciună! Nu semnez.

Tatăl lui Todd apucă din nou stiloul şi încercă să-l forţeze pe Todd să-l ia înapoi. Nolan se ridică în picioare.

— Nu-i nimic. Lăsaţi-l să suporte consecinţele, zise el.

Ocoli biroul şi se opri în faţa lui Todd.

—Crezi că-l poti salva pe domnul Keating? întrebă Nolan. Doar ai văzut, băiete, avem semnăturile tuturor celorlalţi. Dacă tu însă nu vrei să semnezi, o să fii consemnat disciplinar şi în perioadă de probă până la sfârşitul anului. O să fii elev de serviciu în fiecare după-amiază şi în fiecare weekend. Dacă o să fii prins părăsind campusul, o să fii exmatriculat.

Părinţii lui şi Nolan îl urmăreau pe Todd, aşteptând să se răzgândească. Todd nu scoase un cuvânt.

— N-o semnez, spuse el în cele din urmă, cu o voce stinsă, dar fermă.

— Atunci te aştept aici după terminarea orelor, răspunse Nolan, întorcându-i spatele. Poţi pleca.

Todd se ridică şi ieşi pe uşă. Nolan se uită la părinţii lui Todd.

— Îmi pare rău, domnule Nolan, zise doamna Anderson. Nu pot să nu mă gândesc că e vina noastră.

— N-ar fi trebuit să-l aducem la şcoala asta niciodată, zise domnul Anderson, privind în podea.

— Nici vorbă, îi contrazise Nolan. Băieţii de vârsta lui sunt foarte influenţabili. Îl aducem noi pe calea cea bună.

A doua zi, domnul McAllister conducea prin curtea acoperită de zăpadă a campusului un grup de elevi care învăţau la latină, recitând verbe cu voce tare. Se opri şi privi în sus, către apartamentele profesorilor de la etaj, unde observase la o fereastră silueta singuratică a domnului Keating. Privirile lor se intersectară pentru câteva clipe. McAllister se întoarse, oftă adânc şi îşi reluă plimbarea alături de elevi.

Keating se îndepărtă de la geam după ce-l văzu pe McAllister. Se apropie de rafturile cu cărţi şi începu să ia în mână volumele de poezie cele mai îndrăgite: Byron, Whitman, Wordsworth. Oftă şi le puse înapoi pe raft. Îşi închise valiza şi ieşi pe uşa micii încăperi, aruncând o ultimă privire în urmă.

În timp ce Keating se pregătea de plecare, foştii săi elevi erau la ora de engleză. Todd stătea mut în banca lui, cu ochii plecaţi, la fel ca în prima zi de şcoală. Knox, Meeks şi Pitts se foiau în scaune, copleşiţi de ruşine. Toţi foştii membri ai cercului erau prea jenaţi ca să se mai uite unul la altul. Numai Cameron părea să se simtă bine, învăţând în banca lui, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Era evident că din clasă fuseseră scoase cu bună ştiinţă băncile lui Neil şi Charlie.

Deodată, uşa clasei se deschise şi domnul Nolan îşi făcu apariţia. Băieţii se ridicară în picioare. Nolan se duse la catedră şi se aşeză, după care se aşezară şi băieţii.

— O să preiau ora de engleză şi o să predau până la examene, îi anunţă Nolan, rotindu-şi privirea prin clasă. O să căutăm un profesor de engleză permanent în timpul vacanţei. Cine îmi spune unde aţi ajuns cu manualul Pritchard?

Nolan se uită în jur. Nu se oferi nimeni voluntar.

— Domnule Anderson?

— Ăă... manualul... Pritchard, repetă Todd, cu o voce care abia putea fi auzită.

Căută prin manuale, frunzărindu-le agitat.

— Nu vă aud, domnule Anderson, insistă Nolan.

— Cred că... am..., zise Todd, cu aceeaşi voce stinsă.

— Domnule Cameron, zise Nolan, exasperat de răspunsul lui Todd, vă rog să mă puneţi la curent.

— Am sărit peste multe capitole, domnule. Am parcurs romanticii şi câteva capitole din literatura de după Războiul Civil.

— Dar literatura realistă? întrebă Nolan.

— Cred că am sărit peste majoritatea scriitorilor realişti, zise Cameron.

Nolan îl privi uimit pe Cameron, apoi îşi roti privirea prin clasă.

— Ei bine, atunci o luăm de la început. Ce este poezia?

Aşteptă un răspuns. Nimeni nu se oferi voluntar, în acea clipă, uşa clasei se deschise şi domnul Keating păşi înăuntru.

— Am venit să-mi iau lucrurile personale, îi spuse el lui Nolan. Să aştept până după terminarea orei?

— Luaţi-vă lucrurile, domnule Keating, răspunse Nolan iritat, după care se întoarse către clasă: Domnilor, deschideţi la pagina 21 a introducerii. Domnule Cameron, te rog să citeşti cu voce tare excelentul eseu al doctorului Pritchard despre modul în care trebuie să înţelegem poezia.

— Domnule Nolan, pagina 21 a fost smulsă din carte, zise Cameron.

— Atunci împrumută cartea altcuiva, zise Nolan, începând să-şi piardă răbdarea.

— A fost smulsă din toate, domnule, raportă Cameron.

Noian se holbă la Keating.

— Cum adică a fost smulsă din toate?

— Domnule, noi..., începu Cameron.

— Lasă, Cameron, îl opri Nolan, îi întinse propriul manual.

— Citeşte, îi ordonă el.

— *Cum să înţelegem poezia,* de dr. J. Evan Pritchard. „Pentru a înţelege pe deplin poezia, trebuie mai întâi să-i cunoaştem bine metrul, rima şi figurile de stil, apoi să ne punem două întrebări: 1) Cu câtă măiestrie a fost transmis obiectivul...”

În timp ce Cameron continua să citească, Keating rămase în dreptul dulapului din colţul clasei, urmărindu-i pe elevi cu privirea, îl zări pe Todd, ai cărui ochi erau plini de lacrimi. Se uită la Knox, la Meeks, la Pitts... prea ruşinaţi ca să se uite în ochii lui, dar copleşiţi în mod evident de emoţie. Keating oftă. Ironia situaţiei era incredibilă: tocmai momentul în care intrase el în clasă fusese ales de domnul Nolan pentru a citi eseul lui Pritchard. Termină de strâns lucrurile şi străbătu clasa spre ieşire. Chiar în clipa în care Keating ajunse la uşă, Todd ţâşni în picioare.

— Domnule Keating! strigă el, întrerupându-l pe Cameron din citit. I-au obligat pe toţi să semneze!

Nolan se ridică enervat.

— Linişte, domnule Anderson, porunci el.

— Domnule Keating, continuă Todd. E adevărat, trebuie să mă credeţi!

— Te cred, Todd, răspunse Keating cu blândeţe.

Nolan era furios.

— Ieşiţi din clasă, domnule Keating! strigă el.

— Dar n-a fost vina lui, domnule Nolan, insistă Todd.

Nolan se repezi printre bănci şi-l împinse pe Todd înapoi pe scaun.

— Stai jos, domnule Anderson! strigă el. Încă o ieşire din partea dumitale — apoi, întors către clasă — sau a oricăruia dintre voi şi părăsiţi această şcoală.

Nolan se întoarse spre Keating, care făcuse câţiva paşi înapoi în clasă înspre Todd, ca şi cum ar fi vrut să-i vină în ajutor.

— Plecaţi, domnule Keating! scrâşni Nolan printre dinţi. Acum!

Băieţii se uitară fix la Keating. Acesta le întoarse privirea, uitându-se la ei pentru ultima oară. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— O, căpitane! Căpitanul meu! strigă Todd.

Keating se întoarse spre Todd. Toată clasa făcu aceeaşi mişcare. Todd îşi sprijini piciorul pe bancă, îşi luă avânt şi sări în picioare pe bancă, după care, luptându-se să-şi stăpânească lacrimile, se întoarse cu faţa spre Keating.

—Stai jos! strigă Nolan, îndreptându-se spre Todd.

În timp ce Nolan păşea printre bănci spre Todd, Knox, aflat în colţul opus al clasei, îl strigă şi el pe Keating şi sări pe bancă. Nolan se întoarse spre Knox. Meeks îşi adună curajul şi se urcă pe bancă. Pitts făcu la fel. Unul câte unul, apoi în grupuri, alţii din clasă le urmară exemplul şi se suiră în picioare pe bănci, într-un salut fără cuvinte în onoarea lui Keating.

Nolan renunţă să încerce să controleze clasa şi rămase nemişcat, privind uluit acest copleşitor omagiu adresat fostului profesor de literatură.

Keating rămase în cadrul uşii, copleşit de emoţie.

— Vă mulţumesc, băieţi, spuse el. Vă... vă mulţumesc.

Keating se uită în ochii lui Todd, apoi în ai fiecăruia dintre Poeţii Dispăruţi. Dădu din cap, se întoarse şi ieşi, lăsându-i acolo, pe bănci, încremeniţi în salutul lor tăcut.

http://www.cinemagia.ro/filme/dead-poets-society-cercul-poetilor-disparuti-3756/

http://www.imdb.com/title/tt0097165/

(Dead Poets Society)

Statele Unite ale Americii, 1989, dramă,
color, 130 minute
Recomandat acordul părinţilor

regizor: Peter Weir
scenarist: Tom Schulman
compozitor: Maurice Jarre, David Hykes
operator: John Seale
producător: Steven Haft, Paul Junger Witt
monteur: William M. Anderson, Lee Smith

Distribuţia:
Robin Williams (John Keating)
Ethan Hawke (Todd Anderson)
Robert Sean Leonard (Neil Perry)

Josh Charles (John Keating)
Gale Hansen (Charlie Dalton)
Dylan Kussman (Richard Cameron)
Kevin Cooney (Joe Danburry)
Lara Flynn Boyle (Ginny Danburry)
Kurtwood Smith (Mr. Perry)
Carla Belver (Mrs. Perry)
John Cunningham (Mr. Anderson)

Evaluarea filmului/programului 9,6/10 (268 vot)
Evaluaţi filmul/programul!
Alegeţi!

La sfârşitul anilor '50, într-o şcoală de elită din New England un profesor de literatură non-conformist îşi învaţă elevii să se abată de la litera cărţii şi să dea frâu liber pasiunilor.
La început timoraţi şi obişnuiţi să respecte regulile rigide care le ordonează viaţa la şcoală şi acasă, băieţii sunt reticenţi la cerinţele acestui profesor excentric care îi împinge să rupă din manuale paginile cu comentarii stupide sau să se urce pe bănci ca să privească viaţa din alt unghi...? Încetul cu încetul se lasă însă seduşi de stilul şi învăţăturile lui prinzând curaj să se exprime liber şi să îşi urmeze visurile.

Linkuri:
IMDb
AllMovie
Premii, nominalizări, selecţii:
Oscar (1990) - Cel mai bun scenariu: Tom Schulman
Oscar (1990) - Cel mai bun film , nominalizat: Steven Haft, Paul Junger Witt, Antony Thomas
Oscar (1990) - Cel mai bun regizor , nominalizat: Peter Weir
Oscar (1990) - Cel mai bun actor , nominalizat: Robin Williams
Galeria întreagă (8)
Galeria